

BURMESE
CLASSIC

လုံးချင်းဝတ္ထုတော်

ဆုဂျေးမွန်

ရင်ထဲမှာကျင်းပတဲ့ပွဲတော်

၀ နှစ် : ၁၅ သီတင်း : ၀၅ ၀၅ ၀၅

စာမူခွင့်ပြုချက်..... ၅၀၀၄၆၉၀၃၀၈
မူကုံးနှာဖုံးခွင့်ပြုချက်... ၅၀၀၈၉၆၀၇၀၉
ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်

၂၀၀၉ ဩဂုတ်လ
အုပ်ရေး - ၁၀၀၀-အုပ်
တန်ဖိုး - သုံးဆယ်ကျပ်တိတိ

မူကုံးနှာဖုံးပန်းချီ - သိန်းရွှေကြည်
စီစဉ်သူ - ဒေါ်ဌေးဌေးမော်



ဆုလေးနွယ် ၈၉၅ · ၈၃
ရင်ထဲမှာကျင်းပတဲ့ပွဲတော် / ဆုလေးနွယ် ။ -
ရန်ကုန်
ဤထပ်ဝင်းစာပေ ၂၀၀၉၊
၂၄၀ - စာ ၂၁၂ · ၅ X ၁၇ · ၅ စင်တီ။
(၁) ရင်ထဲမှာကျင်းပတဲ့ပွဲတော်

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ဌေးဌေးမော်၊ ဉာဏ်ဝင်းစာပေတိုက် (၆၉၂)
အမှတ် ၇(က)၊ သုခဝတီလမ်း၊
ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးအောင်ထက် (၀၈၀၀၃)
အောင်ပါရမီပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ်(၁၂၇)၊ ၅၂ လမ်း၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မူကုံးနှာဖုံးရိုက်

ဦးမြသိန်း၊ သိန်းမြင့်ဝင်းပုံနှိပ်တိုက် <
အမှတ်(၉၆)၊ ၁၁လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။



မြိုင်ကြော့သည် အဘွားနှင့် ထိုင်စကားပြောရင်း
ကြယ်ရောင်လှေကားက ဆင်းလာတာကို မော့ကြည့်မိသွား
နော် သူ့ပုံစံက ပေါ့ပါး ဖျတ်လတ်လန်းဆန်းတက်ကြွနေသည်။

“ရွှီ . . . ရွှီ”

လေကလေးပင် ချွန်လို့ . . .။

စတိုင်ဘောင်းဘီ ကာကီရောင်နှင့် အပေါ်က သခွား
နော် ဖျော့ဖျော့ရှုပ်အင်္ကျီပေါ် မတ်တပ်စင်းသေးသေး၊ အနက်
သလေးတွေပါတဲ့။ အင်္ကျီကို လက်ရှည်ချပြီး ဝတ်ထားသဖြင့်
အရွယ်လေးနှင့် မလိုက်အောင် ရှင်းသန့်တည်ငြိမ်နေသည်။

တတယ်တော့ ကြယ်ရောင်က အသက်ငယ်ပါသေးသည်။

သူမနှင့်ဆို ရှစ်နှစ်လောက် ကွာသည်။

ဇရာကား လက်ရန်းကို ပွတ်ဆွဲကာ လျှောက်တိုက်ဆင်းလာသော လမင်းကြယ်ရောင်က ညှော်ခန်းမှာ အဘွားနှင့်အတူ ရှိနေသော မမမြိုင်ကို တွေ့တော့ ကိုယ်ရှိန်သတ်လို့ ကျွဲခြေဆည်လိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် နှုတ်ခမ်းကို စေ့ကာ ပြုံးပြခေါင်းဆတ်ရင်း

“မမ ရောက်နေတာကိုး...”

“အေး... ဟုတ်တယ်... ရှမ်းခေါက်ဆွဲစားရအောင် အဘွား အစောကြီး ခေါ်လိုက်တာ”

အဘွားဒေါ်နန်းဖုံသည် မနက်ခင်းစာ ဘရိတ်ဖတ်စီကို သူ့လက်ရာဖွယ်ဖွယ်ရာရာလေး ပြုလုပ်တတ်ပြီး သူ့ခြေကို ကျွေးရမှ စိတ်ချမ်းသာသူ။

ထို့အတူ ဘေးကပ်ရက်ခြုံက မြိုင်ကြော့ကိုလည်း သူ့လက်ရာမြည်းကြည့်ဖို့ အမြဲ ဖိတ်ခေါ်တတ်သူ။

အဘွားသည် ရှမ်းစပ်မို့ ရှမ်းအစားအစာတွေ စီစဉ်ချက်ပြုတ်တဲ့ နေရာမှာ သိပ်တော်သည်။

အဘွားရဲ့ ဂျူးမြစ်နိုင်နိုင်နှင့် ငါးထမင်းနယ်ဟာဆိုရင် မြိုင်စားဖူးသမျှထဲ အကောင်းဆုံးပါ...။

“အင်းလေး မုန့်တီ”ဆိုလည်း အင်မတန် အရသာခွဲစေတာပါ...။

ဒါကြောင့် မြိုင်က အဘွားဆီ မုန့်လုပ်နည်းသင်တန်း ထက်ဖို့ပင် တွေးထားရသူ။

“ကျောင်းသွားမလို့လား ကြယ်ရောင်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျောပိုးအိတ်ကို ပုခုံးပေါ် လွယ်ထားတဲ့ သူ့အမူအယာက ပျိုမျစ်လန်းဆန်းနေသည်။ ဆံပင်တွေကို ဂျနှင့်ပြောင်လက်စိုရွဲစွာ အပေါ်ထောင်ထားကာ သူ့အနား ကပ်လာထိုင် ရေမွှေးရနံ့လား၊ ဘောဒီပရေလား မသိ မွှေးကြိုင်နေသည်။

“အဘွား... တာ့တာ...”

ဘွားအေလုပ်သူပါးကို ရွတ်ခနဲ တစ်ချက်မွှေးတောက်လေးလို နှုတ်ဆက်သည်။

အဘွားမျက်နှာမှာ ကြည်နူးခြင်းနှင့် ပြုံးမြဲကြည်လင်သွားပါသည်။

“အေး... အေး... မြေးလေး... ကားကို မြေးမြေးမောင်းနော်”

“ဟုတ်ကို... မမ... ကျွန်တော်သွားဦးမယ်”

“ဪ... အင်း... အင်း...”

အကြည့်ငေးနစ် ငြိမ်နေမိရာက မြိုင်ကြော့က ဆီညိုညိုသည်။

ခြေလှမ်းကျဲနှင့် ထွက်သွားတဲ့ သူ့ကျောပြင်ကို ဆက်ကြည့်နေမိသေးသည်။

ကြယ်ရောင်ကို တွေ့ပြီ ဆိုတာနှင့် သူမ မျက်လုံးအမှတ်တမဲ့ ကပ်ပါသွားတတ်တာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိအကျင့်က ဖြစ်နေပြီ။ အလိုအလျှောက် သူ့ကို ကြည့်နေချင်တာပါ။ ဘာရယ်လို့လည်း မဟုတ်။ သူ့အမူအယာ။ သူ့ထု

သူ့စကားသံ၊ သူ့ရဲ့ မျက်လုံးဝေခနဲ အကြည့်...။ အားလုံးဟာ မြိုင်ကြော့ကို စိတ်ချမ်းသာ ကြည်မေ့စေသည်။

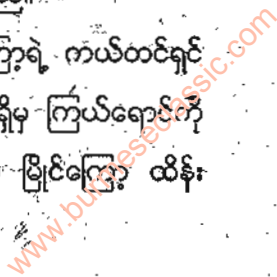
ဆန်းကြယ်သော ဤအဖြစ်အပျက်ဟာ ဘာကြောင့် နန်းလည်း သူမ နားမလည်။

သူမမှာ ဘာရည်ရွယ်ချက်မှလည်း ရှိတာမဟုတ်။ ဒီအတိုင်းလေး ကြည့်ချင်မိတာ တစ်ခုပါပဲ။

တကယ်တော့ ကြယ်ရောင်တို့ မိသားစုနှင့် သူမတို့ မိသားစုဟာ ဟိုးယခင် မိဘတွေ လက်ထက်ကတည်းက ဆန့်ကျင်ဘက်တည်းနေ၊ တရေတည်းသောက်ပြီး နေထိုင်ကြီးပြင်းလာသူတွေပါ။

မြိုင်ကြော့ယဉ်ကို ဖေဖေ မွေးစားခဲ့တာလည်း သူတို့ အားလုံးသိသည်။ အဲဒီတုန်းက အသက်ငါးနှစ်ကျော် ခြောက်နှစ်မို့ မြိုင်ကြော့လည်း ကောင်းကောင်းမှတ်မိသည်။

ဖေဖေဟာ တကယ်တော့ မြိုင်ကြော့ရဲ့ ကယ်တင်ရှင်အဖေပဲ။ မြိုင်ကြော့ ရှစ်နှစ် လောက်ရှိမှ ကြယ်ရောင်ကို မွေးဖွားလာခဲ့တာ။ ငယ်ငယ်တုန်းက သူ့ကို မြိုင်ကြော့ ထိန်း



* ဆုလေးပွယ် *

ခွဲရသေးသည်။ ပြီးတော့ ကစားဖော် . . . သူ့ ငယ်ဘဝ အဆိုင်များအားလုံးဟာ မြိုင်ကြော့ရှေ့မှောက်မှာ အထင်း သားပင် သူ့ ဘာကြိုက်တယ် မကြိုက်ဘူး။ ဘယ်နေရာဆို တယ်၊ ဂျစ်ကိန်တယ်၊ သူ့ဝါသနာကဘာ စသဖြင့် သူ့ အသေးစိတ် သိသည်။

သူ့ အဖြူအစိမ်းကျောင်းဝတ်စုံလေးဖြင့် မြိုင်ကြော့ ရှေ့မှာ ဖြတ်သွားဖြတ်လာရင်းက အခုတော့ တဖြေးဖြေး တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားကြီး ဖြစ်ခဲ့ပြီ . . .။

အရင်တုန်းက နီးကပ်နွေးထွေးခဲ့ပေမယ့် နောက်ထပ် အနည်းငယ် ခပ်တန်းတန်း စိမ်းသွား . . . အေးစက်သွားတာ ဘာကြောင့်လဲ မြိုင်ကြော့တွေးမရ။ သူနှင့် မြိုင်ကြော့ကြားမှာ အမြဲတမ်း တစ်ခုခုရှိနေတယ်ဟု အထင်ရောက်မိသည်။

“သို့သော် ထိုတခုခုဟာ ဘာရယ်လို့ သူမ ရှင်းမမြင် တတ်။ သူမ ကိုယ်တိုင်လည်း မရှင်းစေင်းပါ။

“မြိုင်လေး အဖေရော . . . ပြန်ရောက်ပြီလား . . . အဖေကြီးအတွက် ရှမ်းခေါက်ဆွဲ ထည့်သွားဦးနော်”

ရင်ထဲမှာ ကျင်းဟဲ ပွဲတော် *

“အဖေ မရောက်သေးဘူး အဘွား . . . ဂေါက်ဖိကွင်း၊ ကအပြန် နောက်ကျမယ်ထင်တယ်”

အဘွား အမေးကို ပြန်ဖြေရင်းက သူ့ ကားစက်မနိုး သေးတာ မြိုင်ကြော့ နားစွင့်မိသည်။

“ဂျီး . . . ဂျစ် . . . ဂျစ်” ဟု အသံမြည်ရင်း စက်က ပြန်ပြန်ရပ်သွားသည်။

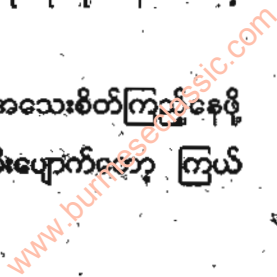
တအောင့်ကြာအောင် စက်နှိုးကြည့်။ စက်ဖုံးဖွင့်။

ပြီး ဟိုကြည့်ဒီကြည့်၊ လက်က နာရီကိုလည်း မြောက် ကာ မြောက်ကာ ကြည့်ရင်း နောက်တော့ ‘ကျွတ်’ ခနဲ ကြယ်ရောင်ရေရွတ်သည်။

“ကျောင်းသွားကာနီးမှ ကားက ဖောက်ပြီကွာ . . . တောက်”

တောက်တစ်ချက်ခတ်ရင်း စက်ဖုံးကို ဒုံးကန်နဲ့ ဆောင့် ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ကား ဘာဖြစ်သလဲ မသိ။ အသေးစိတ်ကြည့်နေဖို့ လည်း အချိန်က မရှိ။ ဆီပျောက်၊ မီးပျောက်တော့ ကြယ်



* ဆုလေးနွယ် *

ရောင် ကြည့်တတ်သည်။ အခုဟာက ကာစာရိုက်တာကလား
ဖော်တာကလား မသိ၊ အသံက လုံးဝ မမှန်။

ကိစ္စမရှိ၊ ဖစ်ထားလိုက်မည်။ ကျောင်းက ပြန်မှ
စစ်ဆေးတော့မည်။ ကျော့ဖိုးအိတ်လေး တစ်ချက်ပြင်လွယ်ရင်း
လမ်းကြယ်ရောင်က တိုက်ဆဲ ပြန်ဝင်လာသည်။

မြိုင်ကြော့က ပျာယီးပျာယာ သူ့ဟန်မူယာကို မျက်
လွှာလေးပင်ကာ ကြည့်မိပြန်သည်။

“မြေးလေး . . . ကားဘာဖြစ်လဲ”

“စက်မနီးဘူး အဘွား”

“မောင်သက်လွင်ကို ဝပ်ရှော့က ကောင်လေးခေါ်
ခိုင်းလိုက်မယ်၊ ရဲတယ် မြေး ကျောင်းသွားမှာ အေးအေးခွား”

“သူရဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးမယ်”

ဟင်းနီဖုန်းယူပြီး သူဝရန်တာထွက်ပြော၏။

“သူရ ထွက်သွားပြီလား၊ အား . . . ပြဿနာပဲ၊ ဒီ

ကောင်က တစ်ရက်တလေ လာခေါ်ခိုင်းမလိုဟာ ဝီရိယပိုပိုနဲ့
ဘယ်လစ်တာလဲ မသိပါဘူး”

ရင်ထဲမှာ ကျင်းပတဲ့ ပွဲတော် *

သူ ပွစ်ပွစ် ရေရွတ်ကာ အဘွားကို လာပြန်ပြော သည်။
တက္ကစီနှင့် သွားဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်သည်။

“ကြယ်ရောင် မ ဝင်ပို့ပေးမယ်လေ၊ မလည်း အပြင်
ထွက်မှာပဲ”

“ရပါတယ်ဗျာ . . . နေပါစေ”

“ပို့ပေးမယ်ဆိုမှ”

“ခါ မမ ရုံးသွားမယ့်ပုံမှ မဟုတ်သေးတာ”

ကြယ်ရောင်က မြိုင်ကြော့ ရေမိုးချိုးပြီး အလှပြင်ပြီး
မှ ရုံးသွားတတ်တာ၊ အပေါ်က ကုတ်အင်္ကျီလှေ့လေး
တစ်ထည်ကို အမြဲတမ်း၊ ထပ်ဝတ်ထားတတ်တာ သိနေသူပဲ။

အခုဟာက အိမ်နေရင်း တီရုပ်လက်ပြတ်နှင့် ကော်ဖီ
ရောင်စကန်နှင့် ဆံပင်ကောက်ဖွားဖွားလေးငှေ့တွက် ခပ်မြင့်မြင့်
စုချည်ထားတဲ့ အိမ်နေရင်းပုံပဲ။

“မ အဖေပိုင်တဲ့ ဟိုတယ်ရုံးကို သွားတာ ဘာပုံပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ရတာပဲ”

“သိပါတယ်ဗျာ၊ ကြားရပြန်ပြီ”

“မင်းပဲ ဇောဒကတက်နေပြီး ကဲ အချိန်မရှိဘူးဆိုလား၊
မြန်မြန်လား မ၊ ကားသနားယူပြီး ထွက်ခဲ့မယ် ဟုတ်ပြီလား”

အဘွားကလည်း ‘အဆင်ပြေသားပဲ၊ မြိုင်ကလေး
ပို့ပေးမယ်ဆို လိုက်သွားလိုက်ပေါ့’ ဆိုသဖြင့် သူ မငြင်းသား

ကြယ်ရောင်ကတော့ မမမြိုင်ကြော့က ကားမောင်းပြီး
သူ့ဘေးက ထိုင်စီးရမှာကို အနည်းငယ်ရှက်သလို ဖြစ်မိသည်။

ချက်ချင်းလို မြိုင်ကြော့ မောင်းနေကျ မှာတူပဲ မီးခိုး
ရောင်လေး ခြံရှေ့ရောက်လာပါသည်။ ကြယ်ရောင်က ပခုံး
ထက်မှ ကျောပိုးအိတ်ကို ဖြည့်ကာ ကားထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်
သည်။

မမမြိုင်ကြော့ဆီက သနပ်ခါးပန်းရေမွှေးနဲ့ ယဉ်ယဉ်
လေး တစ်မျိုးကို ရှုရှိုက်ရသည်။

သူမရဲ့ ကားလေးထဲ စပရေးနဲ့လည်း မွှေးပျံ့နေထိ
သည်။

ကြယ်ရောင်က အခုလေးတင် ခြံထဲက ခူးယူလာ သော
အိုးပုတ်စံပယ် အပွင့်ကြီးကြီးလေးတွေကို ကားဒက်ရှ် ဘုတ်ပေါ်
တင်လိုက်၏။

မနက်ခင်းမှာ စပယ်ပန်းရနံ့လေးက ဆွတ်ပျံ့လန်း
ဆန်းသွားစေသည်။

‘မ၊အတွက် ပန်းခူးလာတာလား’

“ဒီတိုင်းပဲ ရပ်စောင့်ရင်း ခူးလိုက်တာပါ”

သူ ဖြေပုံကို မြိုင်ကြော့ယဉ်က ပြုံးမိလေသည်။

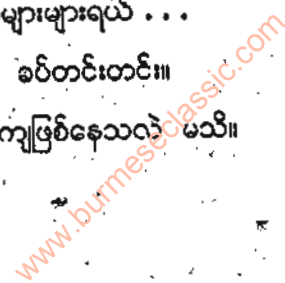
ချာတိတ်လေးရဲ့ မျက်နှာက အမြဲလို ရှက်ကိုးရှက်
တန်း။

လူပျိုပေါက်စ ဖြစ်လာကတည်းက ဒင်းပုံစံက ဘာဖြစ်
သွားမှန်းမသိ။

အရင်လို နွေးထွေးမှုတွေ ပျောက်ပြီး ခပ်တန်းတန်း
ဖြစ်သွားခဲ့တာ ဘာကြောင့်လဲ။

သူ့ဖက် လှည့်ကြည့်ရင်း မြိုင်ကြော့စိတ်ထဲ သူ့ဆံပင်
လေးတွေကို ဆော့ကစားပြီး ဖွပ်ဖွပ်လိုက်ချင်စိတ်တောင်
ထိုက်သည်။ ဟွန်း... ရှိုးလေးက ခပ်များများရယ်...

မျက်နှာလေးက ဂူပုတ်ပုတ်နှင့် ခပ်တင်းတင်း။
ဘာတွေကို မကျေနပ် အလိုမကျဖြစ်နေသလဲ မသိ။



ခဏနေလျှင် သူက ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ စီးကရက်
ဗူးကို နှိုက်ယူလိုက်ပြီး . . .

“ကျွန်တော် စီးကရက် သောက်မယ်”

“အို . . . မသောက်ပါနဲ့”

“သောက်ချင်တယ်”

“အတွားနဲ့ တိုင်ပြောမယ်”

“တိုင်ချင်တိုင်”

“မ၊ မီးခိုးနဲ့ မွန်မယ်လေ”

“နည်းနည်းသည်းခံပေါ့၊ မမ ယူတဲ့ ယောက်ျား
စီးကရက်ကြိုက်နေရင်ရော ဒီလိုပဲ ရှုံ့မဲ့ပြီး လက်နဲ့ ခပ်ထုတ်
ပစ်မှာလား”

“ဒါပေါ့”

“စောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့”

“မ မှ ယောက်ျားမယူတာ”

“အဲဒါလည်း ကြည့်ရမှာပဲ”

“အခုအချိန်ထိတော့ ယောက်ျားတွေကို အထင်ကြီး
လို့ မရသေးဘူး။ စဉ်းစားလိုက်ရင် ခေါင်းရှုပ်တာပဲ ရှိတယ်”

“ဟာ . . . ဟာ . . . ဒါဆို မမက အပျိုကြီးလုပ်မှာပေါ့”

“အင်းပေါ့ . . . အခြေအနေအရပေါ့”

“အခြေအနေအရဆိုတော့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ မဟုတ်
သေးတဲ့ သဘော”

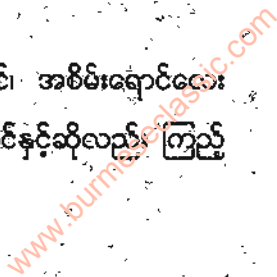
“အို . . . ကျုပ်ယောက်ျားယူတာ မယူတာ ရှင်
ဗုမနေစမ်းပါနဲ့”

မမ ပြောပုံကြောင့် သူ ရယ်လိုက်မိသည်။

အပျိုကြီးပေါက်စက စကားပြောရင် ပြတ်သည်။
အိပ်မေ့ စတိုင်လိကတော့ မိုက်သည်။ တစ်ခါတလေ နဖူး
ပေါ်က ဆံပင်တွေ အပြောင်သိမ်းပြီး အဒေါ်ကြီးပုံစံ ဖမ်း
ထတ်သည်။ ကျောင်းမှာရော၊ အပြင်မှာရော ဘောဘီလေးတွေ
ငေးကြည့်မိတိုင်း မမနှင့် အမြဲ ယှဉ်တွဲ တွေးမိသည်။

သူဟာ မမ ခေါင်းပေါ်က ဆံညှပ်ကလစ်အရောင်
လေးကအစ မှတ်မိနေတတ်သည်။

အထူးသဖြင့် မမက ခရမ်းရောင်၊ အစိမ်းရောင်လေး
တွေ ဝတ်ရင် ပိုလှတတ်သည်။ ပန်းနုရောင်နှင့်ဆိုလည်း ကြည့်
တောင်းတာပါပဲ။



အခုလို တီရှပ်လက်ပြတ်အနီရဲလေးနှင့်ဆိုတော့လည်း
ဝင်းဝင်းခွတ်မွတ် နူးညံ့နေတဲ့ ပခုံးလေးတွေ၊ လက်မောင်း
သားလေးတွေက လက်နှင့်ဖွဖွတို့ထိချင်စရာ ဆွဲဆောင်မှု
ပြင်းပြနေသည်။

ဒီလည်တိုင်လေး ဒီပခုံးလေးတွေကို တစ်ခြား ကောင်
တွေ ကြည့်မှာ သူ မလိုလား။ ဒါကြောင့် မမ အင်္ကျီလက်
ပြတ်တွေ၊ ပခုံးသိုင်းကြိုးတွေနှင့် ဝတ်တာ သူ မကြိုက်။

ပြောခွင့် မရှိလို့ ဘာမှမပြောပေမယ့် သူ့ရင်ထဲမှာ ဒါကို
မှနှစ်သက်နိုင်ပါ။ ဘာမှမဆိုင်ဘဲ သူ့ဘာကြောင့် သဝန်တိုမိ
သလဲ မပြောတတ်။ အလုပ်ကိုသာ အမြဲကြိုးစားပြီး ခေါင်း
တင်နဲ့နှင့် စာဖတ်နေတတ်တဲ့ မမမှာ ရည်းစား သနံကိစ္စ
ဘာဘာညာညာ မကြားရဖူးပေမယ့်လည်း သူ စိတ်မချနိုင်။

မမက စိတ်မဝင်စားလည်းပဲ မမ အဖေ ဦးကောင်း
မြတ်က အိမ်ထောင်ချပေးနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား။

ဦးကောင်းမြတ်မှာ လုပ်ငန်းရှင် မိတ်ဆွေအသိုင်း
အဝိုင်းတွေ အများကြီးရှိသလို ဂေါက်ဖိ ရိုက်ဖော် သူငယ်ချင်း

အခုရဲ့ သွားတွေလည်း တစ်ခါတလေ အိမ်ကို လာတတ်
သေးသည်။

ဒါတွေဟာ ကြယ်ရောင်အတွက်တော့ မသိမသာနှင့်
အိမ်ရေမှတ်တွေပဲပေါ့။

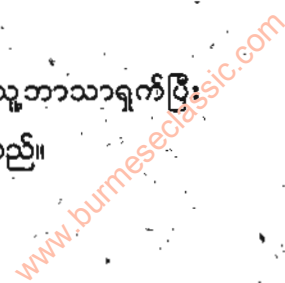
သူက ဘာကြောင့် နောက်မှ မွေးဖွားလာရသလဲ။
မမနှင့် အသက်အရွယ်တူ ဖြစ်ချင်သည်။

သူ့ကို ကလေးလို သဘောထားတာ မခံချင်။ မမရဲ့
အဖတ်လုံးအကြည့်လေးက နူးညံ့ပျော့ပျောင်းပြီး သူ့အပေါ်
အလေးတစ်ယောက်လို ချစ်စနိုး ဆန်ဆန် ကြည့်တတ်တာ
ပဲ သူမကြိုက်။

အစ်မဖြစ်သူက မောင်လေးတစ်ယောက်အပေါ် ချစ်စနိုး
အိမ်နေတာမျိုး သူမလိုချင်။

သူ့စိတ်တွေက ဘယ်အချိန်က ပြောင်းလဲမှန်းမသိဘဲ
ပြောင်းလဲနေပြီ။

သူ့ဖက်က မရိုးသားမိတာကို သူ့ဘာသာရက်ပြီး
တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်တိုရဲသည်။



မမမြိုင် သိသွားမှာလည်း စိုးသည်။

ဒါကြောင့်လည်း သူ့ဆက်ဆံရေးတွေက အေးစေလိုက်၊ ကျစ်ကန်ကန်ဖြစ်လိုက်နှင့် မငြိမ်မသက်ဘဲ အနိမ့် အမြင့်များနေရတာပါ။

မမမြိုင်များ ရိပ်ဆိသွားမလားဟုလည်း ကြယ်ရောင်က တချို့တချို့ ပူပန်မိသေးသည်။

ကျောင်းဝင်းထဲရောက်လျှင် ကြယ်ရောင်က . . .

“သင့်ခပ်ယူပဲ မမ၊ ဒီနားလောက်ဆို ရပါပြီ”

“မင်း အတန်းနားရောင်ရင် ကောင်မလေးနဲ့ ချီးထားလို့လား”

“ဘယ်က ကောင်မလေးလဲ”

သူက မျက်မှောင်ကုတ်လျက် ပြန်မေးသည်။

“မသိဘူးလေ၊ ဟိုတစ်ခါ မင်း ကားပေါ်မှာ ချီးပူးလို့ပါ”

“အဲဒါ ရိုးရိုးခင်တဲ့ သူငယ်ချင်းပါ”

မြိုင်ကြော့က မယုံသလို နှုတ်ခမ်းလေးတစ်ချက် ကျွေးရုံ ပြုံးလိုက်၏။

သူ့ သူငယ်ချင်းမလေးတွေက ခပ်ကဲကဲပါ။ စကားပြောရင်း သူ့ပခုံးကို တဖတ်ဖတ် ရိုက်တာလည်း မျက်မြိုင်၊ ဟိုဟိုဒီဒီ ကြိုပို့ တာဝန်ယူပေးရတာလည်း မျက်မြိုင်။ ညကြီးသန်းခေါင် ဖုန်းပြောပြောနေတာကလည်း တမေ့တမော။

ဒါဟာ ရိုးရိုးဖြစ်နိုင်မလား။

ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက် နီးစပ်နေပြီဆိုရင် သူတို့ဆီမှာ သာယာမှုတစ်ခုခုတော့ ရှိကို ရှိမှာပါ။

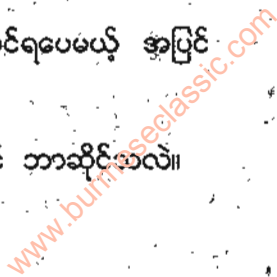
ဒါကို မင်း မငြင်းပါနဲ့ မောင်လေး။

ကောင်မလေးတွေက ချစ်စရာကောင်းတဲ့အတွက် ခင်းစိတ်လှုပ်ရှားနိုင်ပါတယ်။

ရည်းစားအတည်တကျ မတွဲဘူးဆိုရင်တောင် ကြယ်ရောင်ပတ်လည်မှာ ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းကြီးပတ်ချာလည် နီးစပ်ခင်မင်နေတာတွေ အများကြီး။

အဘွားရှေ့မှာသာ ရိုးကုပ်ကုပ်ထင်ရပေမယ့် အပြင်မှာတော့ ဒင်းမရိုးပါဘူးနော်။

သို့သော် . . . အဲဒါ မြိုင်ကြော့နှင့် ဘာဆိုင်သလဲ။



မဆိုဘဲနှင့် မပေးသင့် . . . ။

တော်ပြီ မြိုင်ကြော့ နင်ရပ်လိုက်တော့။

ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်။

နင်နဲ့ လမင်းကြယ်ရောင်ဟာ တစ်ခြားစီ တစ်လိုင်း

စိပါ။ နင့်စိတ်ကူးယဉ်တာတွေ ထားလိုက်တော့။

“အိုကေ . . . အလကားစတာပါ။ မမ . . . သွားမယ်

နော်”

ကြယ်ရောင် ကားပေါ်က ဆင်းပြီးတော့နှင့် သူမထ

လက်ပြကာ ကားကို ဂဇယ်ကွေ့ ကွေ့ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

ဒီကောင်လေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး အစွဲအလန်း မထား

ချင်ပါ။

တကယ်တော့ သူက သူ့ဘဝနှင့်သူ။

မြိုင်ကြော့ဘဝက . . .

ပင့်သက်ငွေ့ငွေ့ ရှိုက်မိသည်။

မြိုင်ကြော့ ဖြတ်သန်းရတဲ့ အတွေ့အကြုံတွေ

အများသူငါလို မဟုတ်။

မိဘတွေက သားသမီးကို ပြုစု ပျိုးထောင်၊ တယု
တယမေတ္တာပေး။ မိသားစု အရင်းအချာတွေနှင့် ပျော်ရွှင်စွာ

နေထိုင် ကြီးပြင်းလာ သူများတွေက အဲဒီလို . . . ။

မြိုင်ကြော့ကျတော့ . . . ။

“ဟင်း . . .”

ပင့်သက်တရှိုက်နှင့်အတွေးတို့ ဖြတ်တောက်ရ၏။

“အင်းပါ ... ထားပါတော့ ... လာ ... အခု ဆင်းခဲ့၊
ကင်္ဂတင်း သွားရအောင်၊ ငါတို့ မတွေ့တာ ဘယ်လောက်
ကြာပြီလဲ”

ပန်းဖူးစကားကြောင့် သူမကားပေါ်က ဆင်းလိုက်
သည်။

ထို့နောက် နီးရာကင်္ဂတင်းဆီ စကားပြောရင်း လျှောက်
ထားကြသည်။

ပန်းဖူးနှင့် မြိုင်ကြော့က အင်္ဂလိပ်စာမေဂျာကို အတူ
တူ တက်လာသူတွေပါ။ ကွာလီဖိုင်ဝင်ပြီး အမ်အေဆက်
ဆက်တော့လည်း အတူတူ။ နောက်တော့ မြိုင်ကြော့က ဒက်ဒီ
ဆိုတယ်လုပ်ငန်းမှာဝင်ပြီး ပန်းဖူးက ကျူတာပေါက်စ
ဖြစ်လာတော့တာ။

မြိုင်ကြော့သည် ခုထိပဲ အားလပ်ရင် ကျောင်းထဲ
ထားပြီး ပန်းဖူးနှင့် ကင်္ဂတင်းထိုင်တုန်းပါ။

ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းမို့လည်း အကြောင်းသိချင်း
ကောင်းပြောရတာ အာတွေ့သည်။

“ဟေ့ ... ဒါ ဘယ်ကို လာတာလဲ”
ပန်းဖူးကိုတွေ့တာနှင့် မြိုင်ကြော့က ကားရပ်လိုက်
ပါသည်။

ပန်းဖူးကလည်း မြိုင်ကြော့ကို မမျှော်လင့်ဘဲ
ကျောင်းထဲမှာ တွေ့လိုက်တော့ ဝမ်းသာအားရ။

“ကြယ်ရောင့်ကို လိုက်ဖို့တာပါ”

“အမယ် ... ဒိန်းမ ... ဒါက ပြန်လစ်တာပေါ့၊ ကိုယ့်
သူငယ်ချင်းအရင်းကြီးကိုတောင် ဝင်နှုတ်မဆက်ဘူး တကယ်
တည်း”

“ငါက နင် မအားဘူးထင်လို့ပါ ပန်းဖူးရယ်”

လုပ်ငန်းခွင်မှာဆို ဒီလို ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ပြီး အားပါးတရ ပြောဆိုဖြစ်တာ မရှိဘူးလေ။

“နင်နဲ့ ကြယ်ရောင်က UFL ယူအက်ဖ်အယ်ထိ တက်နေတာလား”

“အင်း”

“သံယောဇဉ်ကလေးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူးဟယ်”

“ဪ... ငါ ဘာပြောရသေးလို့လဲ ဟင်း...ဟင်း”

“တွေ့ရင် စပြီ၊ အဲဒါကြောင့် နင့်ဆီ မလာတာ”

“ဘာမှ မဟုတ်ရင်တော့ ငါလည်း ဘယ်စ မထဲ နင့်ရင်ထဲမှာ ခုထိ ဒီကောင်လေးပဲ ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“စိတ်မကူးပါဘူးလို့ ပြောပြီးပြီပဲ ပန်းဖူးရယ်”

“စိတ်မကူးပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ကူးနေတယ်မဟုတ် လား”

“တော်စမ်းပါ၊ ဒါပဲ ပြောနေတာပဲ၊ ကဲ ဘာမှာမှ လဲ၊ ငါတော့ အအေးပဲ သောက်မယ်”

“ငါ မိုက်ဆာနေတယ်၊ မုန့်ဟင်းခါးစားမယ်”

ပန်းဖူးက စားပွဲထိုးလေးကို စားချင်တာတွေမှာသည်။

ပုစွန်ကော်ပြန့်ရော၊ ဖက်ထုပ်ရော၊ စမူဆာရော စုံနေ သည်။

ပန်းဖူးသည် အစားစားနိုင်သလောက် လူက ပိတ် တင်နေသူပါ။

ပိန်ပိန်ပါးပါး အသံက စူးစူးပျာပျာလေးနှင့် ကျူတာ မလေးအဖြစ် ချစ်စရာတော့ ကောင်းပါသည်။

သူမတို့ မုန့်စား စကားပြောနေစဉ် တောင်းရမ်းသော မိန်းမတစ်ယောက်က ရင်ခွင်ပိုက်ကလေးနှင့် အနားသို့ ရောက် လာပါသည်။ မြိုင်ကြော့က ပိုက်ဆံအိတ်ဖွင့်ကာ နှစ်ရာတန် တစ်ရွက် စွန့်ကြဲလိုက်သည်။

မိန်းမကြီးသည် သူ့အတွက်ပေးသော ကော်ပြန့်တစ် ခုကို ရင်ခွင်ထဲက ကလေးက လက်လှမ်းတာနှင့် သူမစား ဘဲ ချွက်ချင်း ပေးလိုက်ပါသည်။

သူတို့ထွက်ခွာသွားတာကို မြိုင်ကြော့က ခပ်ငေးငေး ကြည့်နေတာ မြင်လျှင် ...



“မြိုင် . . . ဘာငေးနေတာလဲ”

“ပန်းဖူးရယ် . . . အမေတိုင်းက ကိုယ့်သားသမီးကို ချစ်ကြတာပဲနော်”

“အင်းလေ . . . အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါ့အမေကျတော့ ငါ့ကို စွန့်ပစ်ရက်ကယ်”

မြိုင်ကြော့အသံလေးက ဝမ်းနည်း နာကျင်မှုနှင့် တုန်ခတ်လှိုင်းထသွားပါသည်။

“နင် အဲဒါတွေ ပြန်တွေးပြန်ပြီလား။ အတိတ်ကို အတိတ်မှာပဲ ထားလိုက်စမ်းပါဟယ်၊ အခု နင့်ဘဝ ပြီးပြည့်စုံတာပဲ”

“ဒါပေမယ့် အမေအရင်းရဲ့ မေတ္တာကို ငါ မရဘူးလေ၊ သူ့အသက်ရှင်နေရက်နဲ့ ငါ့ကို သူများဆီ ဘာကြောင့် စွန့်ပစ်လိုက်တာလဲ။ ငါ့ကို ဘာလို့ မုန်းတာလဲ၊ ငါ့မှာ ဘာ အပြစ်ရှိလို့လဲ”

“အဲဒီတုန်းက နင်က ကလေးပဲ မြိုင်ကြော့ရယ်၊ နင် ဘာသိမှာလဲ၊ သူ့မှာလည်း သူ့အကြောင်းတော့ ရှိမှာပေါ့”

“ဒီရန်ကုန်မှာတောင် မနေဘဲ နိုင်ငံခြားထွက်သွားတယ်၊ ငါ့ကို ဆေးရုံမှာ တစ်ယောက်ထဲ ထားပစ်ခဲ့တယ်၊ ဆွေးလွန်တုပ်ကွေးဖြစ်နေတာကို အဖေက ကူပြီး အဖေပဲ ငါ့ကို ကောက်မွေးစားခဲ့တာ၊ ငါ ရှေးဘဝက ဘာတွေ မကောင်းမှု ဆုပ်ခဲ့မိသလဲ မသိပါဘူး၊ ပန်းဖူးရယ်၊ စဉ်းစား ကြည့်လိုက်တိုင်း ရင်ထဲမှာ ခံစားရတယ်၊ ရင်နာရတယ်”

“နင်က ဒါကို ဝေဒနာကြီးအဖြစ် သဘောထားနေတာကိုး၊ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် နေလိုက်လည်း ပြီးတာပဲ”

“ငါ မမေ့နိုင်ဘူး၊ ငါ့အမေရဲ့မျက်နှာကို အခုထိ နှုတ်မိနေတုန်းပဲ၊ အမေတစ်ခါမှ ငါ့ပါးကို မနှမ်းဖူးဘူး၊ အမေက ငါ့ကို မလိုလားဘူး၊ ငါက ဘာရော်ဘာလစ်ချိုင်း ဖြစ်နေလို့ပဲ”

“အေးပါ . . . သိပါတယ်၊ အဲဒါတွေ ပြန်မတွေးစမ်းမိနဲ့ အခု ဟိုတယ်မှာရော အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲ၊ နင်တို့ ဟိုတယ်က လူအဝင်များတယ်နော်”

“အဖေက စည်းစနစ်ဧကောင်းတော့ နာမည်ကောင်း ထွက်တာပေါ့”



ပန်းဖူး တမင်တကာ စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းလိုက်မှန်း သိပေမယ့် မြိုင်ကြော့ကလည်း အလိုက်သင့် ပြောင်းပေးလိုက်သည်။

စိတ်ညစ်စရာ အကြောင်းတွေ ပန်းဖူးဆီပဲ ရင်ဖွင့် ဖြစ်တာ များပြီ။

မြိုင်ကြော့ဆီမှာ နွေးထွေးရင်းနှီးတဲ့ သူငယ်ချင်းဆို လို့ ပန်းဖူးပဲ ရှိတာလေ။

ပန်းဖူးကို တစ်ခါတလေ ညီအစ်မရင်းလို သဘောထားပြီး ရင်ထဲရှိတာတွေ ဖွင့်ဟ ညည်းညူမိတာပါ။

“နင်ရော ကျောင်းမှာ အဆင်ပြေလား၊ နင့်အဖေ ရော နေကောင်းရဲ့လား”

“အင်း... အဆင်ပြေတယ်၊ အဖေလည်း နေကောင်းတယ်၊ မောင်လေးကတော့ စင်ကာပူပြန်သွားပြီ”

“ဟုတ်လား”

“မောင်လေးကို လေဆိပ်လိုက်ပို့တဲ့ မနက်တုန်းက ငါ့ဘယ်သူနဲ့ တွေ့လဲ သိလား။ ငါတို့ အတန်းထဲက အရည်ကြီးကိုမင်းဖော်လေ၊ နင်ကိုတောင် လိုက်ခဲ့သေးတာ”

ပန်းဖူးက အပြန်ဖော်သဖြင့် မြိုင် သူ့ကို ပြုံးလွန်လွန် နှုတ်စောင်းရွယ်မိသည်။

“သူနဲ့တွေ့တော့ အရေးထဲ နင့်အကြောင်းတွေ ထာကပ်မေးနေတာပေါ့၊ ငါပြောဖို့ မေ့နေတာ၊ နင့်ဆီ ဖုန်းဆက်မယ်၊ ဘာညာနဲ့”

“မဖွဲ့စမ်းပါနဲ့ ပန်းဖူးရယ်၊ အေးအေးနေပါရစေ”

“သူ့ခမျာ တကယ် စွဲလန်းနေတာပါ၊ သူ့ဖက်ကြည့်တော့ နင်က သူ့အတွက် အရူးအမူးဖြစ်စရာပဲ”

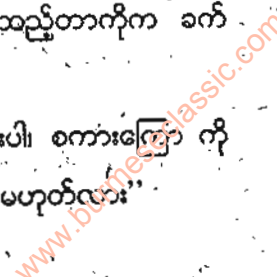
“တော်စမ်းပါနော်”

“ဪ... တကယ်ပါဆို”

“အဲဒီ ကျီအရည်ကြီးကို နင်ပဲ ကြိုက်လိုက်”

“ဟဲ့... ငါ့မှ သူက မကြိုက်တာ၊ အရပ်ကြီး အလွန်အကျွံရည်တာကလွဲရင် ကိုမင်းဖော်က အားလုံး ဝွတ်ထိတယ်ဟယ်၊ နင်က စိတ်ကူးထဲကို မထည့်တာကိုက ခက်နေတာ”

“ကဲ... မုန့်စားမှာသာ စားစမ်းပါ၊ စကားကြော့ ကို ခြိတ်တော့၊ နင် အတန်းပြန်ဝင်ရဦးမှာ မဟုတ်လား”



* ဆုလေးပွယ် *

“အေး . . . ဟုတ်သားပဲ”

ခုမှ နာရီကြည့်ကာ မန်းဖူးပါးစပ်ပိတ်သွားပါသည်။

မြိုင်ကြော့ကလည်း ဆန်းဒေးမှ တွေ့ကြဖို့ ချိန်းကာ

နှုတ်ဆက်ပြန်လာခဲ့သည်။

** **

မြိုင်ကြော့ရဲ့ အော်ဂင်လက်သံလေးက သူမတို့ရဲ့ အိမ်ကလေးထဲ ငြိမ့်ညောင်းစွာ ပြန့်လွင့်နေ၏။

အဆိုမပါသော တီးကွက်လေးတွေဟာ ကြားရသူ ကို စိတ်နှလုံးငြိမ်းချမ်းစေသည်။ လန်းဆန်းကြည်မွေ့စေသည်။

မြိုင်ကြော့ယဉ်က ယေ့စဉ်ကတည်းကပင် အော်ဂင် တီးသင်ကြားခဲ့ပြီး သူမရဲ့ အပန်းဖြေနည်းတစ်မျိုးလည်း ဖြစ်သည်။

တိတွေညစ်ပြီး ရှုပ်ထွေးလာလျှင် သူမ အော်ဂင် ရှေ့ရောက်လာပြီး

ခုတလော ငယ်စဉ်က အဖြစ်အပျက်တွေအကြောင်း
ခဏခဏ အိပ်မက်မက်သည်။

အိပ်မက်ထဲက အမေ့မျက်နှာဟာ သူမအာရုံထဲ
မပျောက်ပျက်နိုင်ဘဲ စွဲရစ်ထင်ကျန်နေသည်။

မေမေ အခု ဘယ်မှာလဲ၊ သူမ သိချင်သည်။

နိုင်ငံခြားတစ်နေရာမှာပဲလား။ ကျန်းမာအေးချမ်းစွာ
ရော ရှိနေရဲ့လား . . . ။

သူမ အရမ်း သတိရမိသည်။

အရင်မိသားစုအကြောင်းပြောရင် အဖေက မျက်နှာ
ပျက်တတ်တာကြောင့် သူမအဖေကိုတော့ ဘာမှမပြော၊
ဒါပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ထိုအကြောင်းက အံ့ဖွဲ့ရှင်သန်နေရတုန်း
ပါ။ သူမ မေ့မထားနိုင်ခဲ့ပါ။

အော်ဂင်သံလေး ခဏရပ်တန့်သွားလျှင် ဦးကောင်းမြတ်
က သမီးဖြစ်သူနားသို့ လျှောက်လာသည်။

“မြိုင်လေး”

“ရှင် . . .ဖေဖေ”

နှုတ်မှထူးရင်း မြိုင် ဖေဖေကို လှည့်ကြည့်လိုက် သည်။
စပိုရှပ်အပြာဖျော့နှင့် စတိုင်လ်ဘောင်းဘီအပြာရင့် နှင့်
အခွံစံက နုပျိုတင့်တယ်နေပါသည်။

“ဒီနေ့ ရှော့ပင် မထွက်ဘူးလား သမီး”

“နေ့လယ်ကျမှ ပန်းဖူးနဲ့ ချိန်းထားတယ် ဖေဖေ”

“ဪ . . . ဟုတ်လား”

“ဖေဖေ ဒီနေ့ ဂေါက်ကွင်းမသွားဘူးလား”

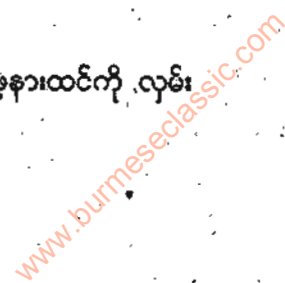
“ညက ဒင်နာအပြန် နောက်ကျတော့ ခေါင်းကိုက်
တာနဲ့ မသွားတော့တာ”

“သိပ်ကိုက်နေတာလားဟင်၊ ဘာဆေးသောက်ထား

“ပါရာသောက်ထားတယ်၊ ခဏနေ သက်သာသွား
ပါ”

“မြိုင် နှိပ်ပေးမယ်လေ”

မြိုင်ကြော့က ခုံမှ ထရပ်ကာ ဖေဖေနားထင်ကို လှမ်း
နှိပ်ပေးသည်။



“ခဏထိုင်ဦးလေ”

“အေး အေး”

ဦးကောင်းမြတ်က သမီးဖြစ်သူ့ရဲ့ အပြုအစုကို သေ
ကျသွားပါသည်။

သူ့ဘဝမှာလည်း ဒီသမီးပဲရှိတာ၊ သမီးအ
လောကကြီးထဲက ထွက်ခွာခဲ့တာ ဆယ်နှစ်ခန့်ရှိပြီ။

သမီးရဲ့ လက်ချောင်းနုနုလေးတွေနှင့် နှိပ်နယ်
ဖက်ကြောဆွဲပေးတာ သူ့မှာ သက်သာသလိုလို ခံစားမိသ

“သမီးကို မေးမလို့ကွာ၊ သမီး သွားကြည့်တဲ့
အခြေအနေတယ်လို့ရှိလဲ၊ သက်သာရဲ့လား”

“မြိုင် မနေ့က ညနေက သူ့အိမ်လိုက်သွားတာ
တောင်ဒေဂုံမှာ သူ့တပည့်လေးခေါ်ပြီး တစ်ယောက်ထဲနေရ
ဖေဖေရဲ့၊ မိသားစုတွေတာတွေ မရှိတော့ ပြုစုမယ့် သူ့
မရှိဘူးပေါ့”

“ဒါဆို ပိုက်ဆံထပ်ပေးလိုက်လေ၊ တော်ကြာ
ကို တိုင်တာတောတာ လုပ်နေဦးမယ်”

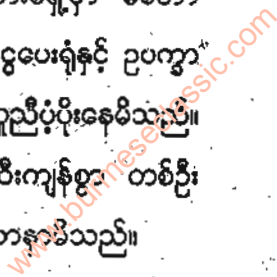
“မြိုင်ကားနဲ့ တိုက်မိတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူ
လည်း သိပါတယ်၊ ကားကို ကြောက်ပြီး သူ့ဘာသာ ခုန် ရှောင်လို့
ချက်လဲခဲ့တာပဲ၊ ပြီးတော့ မြိုင်ကလည်း အစစ အရာရာ
ထာဝန်ယူပြီး ဆေးကုပေးနေတာပဲ ဥစ္စာ၊ ဦးခေါင်မင်းတင်က
သမီးကိုတောင် ကျေးဇူးတင်နေတာပါ။ ဟိုနေ့ကတောင်
နုနုဖက်ထုပ်နဲ့ လက်ဖက်ရည် အတင်း တိုက်သေးတယ်၊
သမီးကလည်း အားပေးစကားပြောရ တာပေါ့”

“အေးပါ . . . အေးပါ၊ အဆင်ပြေရင် ပြီးတာပါပဲ”

“ဦးခေါင်မင်းတင် ခြေထောက်ဒဏ်ရာက ကောင်း
ကောင်း လမ်းလျှောက်လို့ မရသေးဘူး ဖေဖေ၊ အရိုး အထူးကု
ဆရာဝန်ကြီးနဲ့ ဆက်ပြပေးရဦးမယ်၊ ဒီအင်္ဂါတောင် ချိန်းထား
သတည်း၊ အင်္ဂါညနေ မြိုင်တစ်ချက် သွားကြည့်ပေးရဦးမယ်”

မြိုင်ကြော့သည် သူ့ မော်တော်ကားရှေ့မှာ မတော်
ဆံ ချော်လဲသွားခဲ့သော ဦးလေးကြီးကို ငွေပေးရုံနှင့် ဥပက္ခာ
ပြုနိုင်ဘဲ ကရုဏာစိတ်နှင့် သွားရောက်ကူညီပံ့ပိုးနေမိသည်။

ဦးခေါင်မင်းတင်ရဲ့ အဖော်မဲ့ အထီးကျန်စွာ တစ်ဦး
လည်းနေထိုင်သော ဘဝကိုလည်း သနားစာနာမိသည်။



သူမကိုယ်သူမ လူနာရှင်လို သဘောထားကာ ဆေး
ကိုခေါ်သွား ဓာတ်မှန်ရိုက်ပေး။ ဆရာဝန်ကြီးနှင့်ဆွေးနွေး
လူနာကို အိမ်ပြန်ပို့ပေး။ ဓာတ်စာဝယ်ခြမ်းပေးနှင့် ဒီတစ်ပတ်
တောင်ဒဂုံကို သွားလိုက်ပြန်လိုက် အလုပ်များနေခဲ့ရသည်။

ပိုက်ဆံပေးခဲ့ပြီမို့ ပစ်ထားလိုက်ရင် ရတာပါပဲ
သို့ပေမယ့် သူမက ထိုသို့ မျက်နှာမလွဲနိုင်။

လိုအပ်နေတဲ့ အကူအညီကို ပေးချင်သည်။

ကျေးဇူးတင် ဝမ်းသာစွာ အရည်လဲ နေသေး
ဦးခေါင်မင်းတင်မျက်လုံးတွေကို သူမ မမေ့။ စိတ်ထဲ မထူ
ရှားဘဲ မနေနိုင်။

“သွားစရာ လိုသေးရင်တော့ အဖော်တစ်ယောက်
ခေါ်သွားလေ။ အိမ်က ဒေါ်ညိုဖြစ်ဖြစ်၊ မစန်းဖြစ်ဖြစ်၊
မဟုတ်လည်း မြိုင်လေး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်
ငါ့သမီးတစ်ယောက်ထဲတော့ ခဏခဏ မသွားနဲ့နော်၊ ဦး
အရွယ် အဖေအရွယ်ဆိုပေမယ့်လည်း သမီးပြောတဲ့ ဦး
မင်းတင် ဆိုတာ တစ်ယောက်ထဲ နေတာဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ၊ မြိုင် ဒေါ်ညိုကို ခေါ်သွားပါ
ဦး”

မြိုင်ကတော့ စိတ်ထဲ ဘာမှ မရှိဘဲ ကိုယ့်အဖေရွယ်
အဖေချင်း ကိုယ်ချင်းစာကာ တစ်ယောက်ထဲသွားလာ
ကျညီဖေးမနေတာပါ။

ဖေဖေပြောလိုက်တော့လည်း သတိပြုမိသွားရသည်။

သို့ပေမယ့် မြိုင်ကြော့စိတ်ထဲမှာတော့ ဘာကြောင့်
မုန်းမသိ ဦးခေါင်မင်းတင်ဆိုတဲ့ တစ်ကိုယ်တည်း သမားကြီး
အပေါ် ရိုးသားစွာ လေးစားယုံကြည်နေမိသည်။

“ဟာ... အန်ကယ် အမြည်းပန်းကန်တွေ ဘာတွေ ကိုယ့်ဘာသာ သယ်နေပါလား။ ပေး... ပေး... ကျွန်တော်ကို ပေး”

ညနေပိုင်း မှောင်ရီပျိုးစအချိန်မှာ ကြယ်ရောင်လည်း ခပ်ပျင်းပျင်းရှိသည်နှင့် ဒီဖက်ခြံ ကူးလာခဲ့တာပါ။

ညနေပိုင်း ညဦးပိုင်းဆို ခြံထဲက ထီးအမိုးအောက် စားပွဲလေးမှာ ဦးကောင်းမြတ်က ဘီယာလေး အမြီးလေးနှင့် ထိုင်တတ်သဖြင့် သူ့ကိုပါ အဖော်ခေါ်ကာ စကားစမြည် ပြော တတ်သည်။

ကြယ်ရောင်ကလည်း မမမြိုင်တို့ အိမ်ရောက်နေကာ

တော့ အမြည်းစားရင်း အာလူးဖုတ်ဖို့ ဝန်မလေး။ ကယ်ကောင်းက သူ့ကို ခင်သည်။

ကြယ်ရောင်က အန်ကယ်ကောင်း သယ်လာတဲ့ မြည်းပန်းကန် လင်ဗန်းကို သယ်ယူပေးလိုက်၏။

ကြက်ကင်၊ ဆိတ်သားကင်၊ အာလူးကင်၊ မှိုကင်၊ ညှောင်၊ တို့ဟူးကင် ပန်းကန်ထဲမှာ အစုံပါသည်။

“ဒေါ်ညို မသွားခင် အမြည်းစီစဉ်ခိုင်းရတယ်ကွ။ ခြံက တံစောင့်စောင့်နဲ့၊” ဟိုမှာ သူ့ ကူညီနေတဲ့လူ တစ် ယောက်က အရိုးအဆစ်ဆရာဝန်နဲ့ ပြပေးနေရလို့လေ”

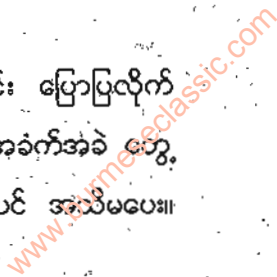
“ဘယ်သူလဲ အန်ကယ်”

“မြိုင်လေး ကားနဲ့ တိုးမိသလို ဖြစ်သွားတာလေ ကွာ။ သိသေးဘူးလား”

“မမမြိုင်လေးမှ ကျွန်တော့်ကို မပြောတာ”

“ဟုတ်လား”

ဦးကောင်းမြတ်က အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက် သည်။ အဲဒီ မမမြိုင်လေးဟာ သူ့ဆီမှာ ဘာအခက်အခဲ တွေ ချွဲ ကြိတ်ဖြေရှင်းတတ်သူ။ ကြယ်ရောင်ကိုပင် အသိမပေး။



“အန်ကယ်ရာ၊ ဒဏ်ရာရတဲ့ လူက အမျိုးသားတော့ ယောက်ျားလေးပါမှ ကောင်းတာပေါ့။ မမမြိုင်လေးနောက်တစ်ခေါက်သွားရရင် ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပါ။ ကျွန်တော်အဖော်လိုက်ပေးမှာပေါ့”

“အေး... ဟုတ်သားပဲ။ အန်ကယ်ကလည်း ခေါ်ခေါ်သွား ပြောမိတယ်။ ညနေပိုင်းဆို မင်းအားတာပဲ။ ကွား ကူညီပေးလိုက်စမ်းပါဦး”

ကြယ်ရောင်ကတော့ ကားတစ်စီးနဲ့ တစ်စီး လှေသွားနေတတ်တဲ့ မြိုင်လေးကို အစကတည်းက စိတ်မချပါ။

အခုလို အရေးအကြောင်းကိစ္စရှိရင် သူ့ကို သင်တန်းတော့ မြိုင်လေး မာနကြီးတာပါ။

အရာရာမှာ သူမပဲ စွမ်းဆောင်နိုင်မယ်လို့ ထင်တာ။ စိတ်ကြီးဝင် ဘဝင်မြင့်နေတာ။

ကြယ်ရောင်စိတ်ထဲ မကျေမနပ် ဖြစ်နေမိ၏။ လူကသာ အန်ကယ်လ်ကောင်းနဲ့ စကားပြော

သော်လည်း စိတ်ထဲတော့ မမမြိုင်လေးကို နောက်ဆံတင်လင်နှင့် ကားတစ်စီး ဝင်လာသံ ကြားတိုင်း လှမ်းမျှော်ကြည့်နေမိသည်။

ညကြီးခိုးချုပ်ကွာ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး . . . ။

နာရီကိုလည်း မကြာခဏ ခိုးကြည့်မိသည်။

ပြန်လာရင်တော့ သူပြောထားလိုက်မည်။ ညဖက်တောင်ဒဂုံထိ ပြန်ပို့စရာလား။ တက္ကစီတစ်စီးပေါ် တင်ပေးလိုက်ရင် ရတာပဲ။

သူမ အပြုအမူကိုလည်း နားမလည်။

ခုပုံအတိုင်းဆို ကိုယ့်မှာလည်း တာဝန်မရှိဘဲနှင့် သူမကိုက လူမှုရေးကိစ္စဆို စေတနာပိုပိုနှင့် နေရာတကာ ရှေ့ ကပါချင်တာပါ။

သူ့ကို ဘေးဖယ်ထုတ်ထားတာ သူမခံချင်။

ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ မမမြိုင်လေး ဘယ်သွားသွား သူ့နဲ့ဘေးကနေ လိုက်စောင့်ရှောက်ပေးချင်တာပါပဲ။

သူမကသာ အားမကိုးချင်တာ။

* ဆုလေးမွှယ်

ကြယ်ရောင်ဟာ သူမ အားကိုးချစ်စရာယောက်ျား
တစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်လို့လား။

အသက်ငယ်ပေမယ့် သူမအတွက်ဆို အရာရာ
ပေးဆပ်ချင်သူပါ။

“အဘွား . . . မမမြိုင်လေးရော”

“ပြန်သွားပြီလေ”

သူ ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာတော့ မြိုင်ကြော့ ရို
နေတော့ပါ။ ကြယ်ရောင်က မြိုင်ကြော့အသံကြားလို့သာ
ခိုက်မဆာသေးဘဲ ထမင်းစားခန်းသို့ ရောက်လာတာ။

“ထမင်းစားတော့မလား မြေးလေး”

“ကျွန်တော်ကို ထမင်းသူတ်လုပ်ပေး”

“အေး . . . အေး”

“ငရုတ်သီးစိမ်းပါ ပါးပါးလှီးထည့်ပေးနော်၊ ပုစွန်ခြောက်

ဗူးများနဲ့”

“အေးပါကွယ်”

မဆာသဖြင့် ဟင်းနှင့် မစားချင်ဘဲ ချေးထူလိုက်
မိတာ ဖြစ်သည်။ အဘွားက ဒေါ်မိကို လိုတာ ယူခိုင်းပြီး
ကိုယ်တိုင် နယ်ဖတ်ပေးသည်။

သူသည် အဘွားလက်အောက်မှာ ကလေးဆိုးလေး
ပမာ နေထိုင်ကြီးပြင်းခဲ့ရတာ။

“မြေပဲ နည်းနည်း ထပ်ထည့်ဦး”

ဇွန်း ခက်ရင်းနှင့် မွေနှောက်ကာ တစ်စွန်းခပ်စား ရင်
လိုတာ ပြင်ခိုင်းသေး၏။

ပြီးတော့ စံပယ်ပန်းလက်ဖက်ခြောက်နှင့် ရေခွေးဟု
ကို ကရားပုပုဖြူဖြူနှင့် သယ်ဆောင်လာပေးသည်။

ကြယ်ရောင်က ထမင်းတစ်လုပ် ခပ်စားလိုက်၊ ရေခွေး
ကြမ်းပူပူမှုတ်သောက်လိုက် လုပ်နေ၏။

“မြိုင်လေးက ညနေ ခပ်စောစော ပြန်လာမယ် ခြေ
နေတယ်”

“ဘာကိစ္စလဲအဘွား၊ တောင်ဒဂုံသွားရဦးမှာတဲ့လား”

“မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့အိမ်မှာ ဧည့်သည်တွေ ဖိတ်ထား
သို့တဲ့”

“ဘယ်က ဧည့်သည်လဲ”

“အဲဒါတော့ အဘွားလည်း မသိဘူး”

“အန်ကယ်လ်ကောင်းကလည်း ကိုယ့်သမီးပျိုရှိတဲ့
အိမ်ကို ဧည့်သည်ပဲ ခဏခဏ ဖိတ်နေတာပဲ၊ ဘာမှန်းလဲ
မသိဘူး”

“ဟဲ့ . . . သူကိစ္စရှိလို့ သူဖိတ်တာပေါ့၊ ဒီသမီးပျို
တို့လည်း တစ်နေ့ အိမ်ထောင်ချပေးရဦးမှာပဲ ဥစ္စာ”

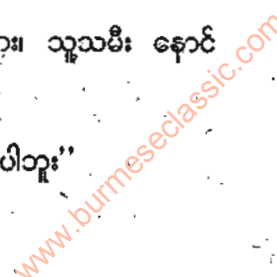
“မမမြိုင်လေးက မယူဘူး ပြောတယ်”

“ဪ . . . မယူလို့ ရမလား၊ ဒါ သဘာဝတရားပဲ”

“သူ ပျော်သလို နေတာပဲ အဘွားရာ”

“ဒါတွေ မြေးလေး မသိပါဘူး။ မောင်ကောင်းက
မြိုင်လေးကို သမီးရင်းလို ချစ်ရှာတာမို့လား၊ သူ့သမီး နောင်
ရေးကိစ္စ သူ ပူမှာပေါ့၊ စိစဉ်ပေးမှာပေါ့”

“ဘာရဲ့ စိစဉ်ရမှာလဲ . . . မလိုပါဘူး”



“ကြော် . . . ဒီကလေးတော့ ဘာမှ မသိဘဲနဲ့”

ကြယ်ရောင်က ထမင်းကို ဆက်မစားတော့ဘဲ အဘွားကို ဂျစ်တစ်တစ်လေး စူးစိုက်ကြည့်မိပါသည်။

မမမြိုင်လေးရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ ဆွေးနွေးတာမျိုး သူ မကြားချင်တာ အမှန်။

သူ့ရဲ့ အိပ်မက်ကလေး ပြိုကွဲသွားမှာ စိုးရိမ်သည်။

မြိုင်လေး ထိုကိစ္စတွေ စိတ်မဝင်စားပါစေနဲ့ဟု ကြိတ်ဆုတောင်းရသည်။

တစ်ချို့ အပျိုကြီးတွေက ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် တစ်ည တစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ဖို့ စဉ်းစားတတ်သည် မဟုတ်လား

“အဘွား . . . မမမြိုင်လေးကို မွေးစားတုန်းက အဘွားရှိလား”

“ရှိသားပဲ”

“သူမိဘအရင်းတွေက ဘာလို့ ပေးသွားတာလဲဗျ”

“ဆူအကြောင်းတော့ ရှိမှာပေါ့။ မြိုင်လေးအမေရင်က သိပ်ချမ်းသာတဲ့ ထက်ထက်မြက်မြက် မိန်းမတစ်ယောက်

လို့ ပြောတယ်။ အဖေက သင်္ဘောသား၊ အဲဒီသင်္ဘောသား က လက်မှတ်ထိုးပြီး မွေးစားဖို့ အပ်သွားတာပဲ။ မောင်ကောင်းကတော့ ပိုသိမှာပေါ့”

“အဲဒါတွေကို မမမြိုင်လေး သိလား”

“သိမှာပေါ့။ ရေးရေးတော့ မှတ်မိမှာပဲ။ သူ့ခမျာ မိခင်မေတ္တာ ငတ်ခဲ့ရှာတာ၊ အဲဒီ သင်္ဘောသားဆိုတာက ဗထွေးလို့ ပြောတာပဲ။ အဘွားကလည်း ကျကျနန သိတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မြေးလေးက ဘာလို့ မေးတာလဲ”

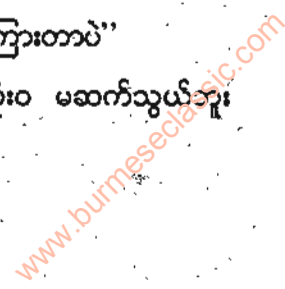
“သိချင်လို့ပါဗျာ။ အဘွားကလည်း မမမြိုင်လေး ဘဝက သူများနဲ့ မတူဘဲ တစ်မျိုးဆန်းနေလို့ပါ။ အခုထိ သူ့မိဘရင်းတွေ ရှိသေးလား”

“ရှိမှာပေါ့”

“ရန်ကုန်မှာပဲလား”

“အေး . . . ပြန်ရောက်နေပြီ ကြားတာပဲ”

“သူတို့က မမမြိုင်လေးကို လုံးဝ မဆက်သွယ်ဘူးလား”



* ဆုလေးနွယ် *

“အခုထိတော့ မဆက်သွယ်ပါဘူး၊ တစ်ခုခု ထူးခြားရင် မောင်ကောင်းက အဘွားကို ပြောပြမှာပေါ့”

“မမရင်ထဲမှာတော့ ဒီကိစ္စတွေအတွက် ဝမ်းနည်းနေမှာပေါ့နော် . . . အဘွား”

“ဒါပေမယ့် မြိုင်လေးက ကံကောင်းပါတယ်၊ သူ့အဖေက လိုလေသေးမရှိအောင် ထားခဲ့တာပဲ၊ သူ့သမီးကို ချစ်လည်းချစ်တာပဲ”

အင်း . . . ဒါတော့လည်း ဟုတ်ပါသည်။ သို့ပေမယ့် မမ ဒီသားစုဘဝကို သူ တွေးမရ။ ချမ်းတောင့်ချမ်းသာ နှိုပါလျက် ကိုယ့်သမီးလေးတစ်ယောက်ကို သူများထံ ဘာကြောင့် ပေးပစ်နိုင်သလဲ၊ ဘာကြောင့်စွန့်ပစ်နိုင်သလဲ။

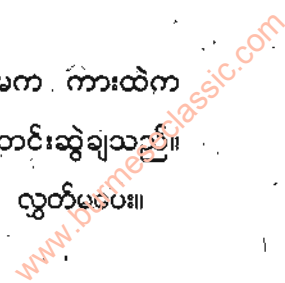
တစ်ခြားအကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိလိမ့်မည်ဟု ကြယ်ရောင်ထင်သည်။

* * * *

အထပ်ပြင့်ဟိုတယ်တစ်ခုရှေ့သို့ တက္ကစီကား တစ်စီး ဆိုက်၏။

ကားပေါ်ကနေ ရွှေရောင်ဆံပင်တိုဖွာဖွာနှင့် နားကွင်းကြီးကြီး ပန်ထားကာ စွပ်ကျယ်ပုံစံ အင်္ကျီလက်ပြတ် ခြေရောင်၊ တောင်းဘိက အနားမှာ ကြိုးစတန်းလန်းပါသော ဘောင်းဘီအဖြူ၊ ဖိနပ်က လည်တိုဘွတ်ရှူးစသဖြင့် ခေတ်မီဆန် ဖြူသွယ်လှပကြော့ရှင်းသော ကောင်မလေးတစ်ယောက် တံခါးဖွင့်ဆင်းလိုက်ပါသည်။

တံခါးဖွင့်ကာ ဆင်းပြီးတာနှင့် သူမက ကားထဲက အိတ်ဆွဲအိတ်၊ ခပ်ရွယ်ရွယ်တစ်လုံးကို အတင်းဆွဲချသည်။ သူမက လူရွယ်က အိတ်ကို ပြန်ဆွဲထား၏။ လွှတ်မပေး။



“ဇင်အောင် . . . လွတ်နေမှာ၊ ငါ ဒီမှာနေမလို့”

“မဖြစ်ဘူး . . . နင်ပြန်လိုက်ခဲ့”

“ငါ အရွယ်ရောက်ပြီ၊ အရာအားလုံး ငါ့သဘော
နှင့် လိုက်ပိတ်ပင်စရာ မလိုဘူး . . . ဖယ်”

“တုန်တုန် . . . ထင်ရာမလုပ်ပါနဲ့”

ကောင်မလေးက ကောင်လေးရဲ့ ဖျောင့်ဖျော့
လက်မခံ။ သူမအိတ်ကို ဆောင့်ဆွဲ၏။

တက္ကစီဆရာလည်း နောက်ယုည့်ကြည့်ကာ ခေါ်
ကုတ်နေပြီ။ ဒီနေရာက ကားကြာကြာရပ်လို့ မရ။ (M)
ဟိုတယ်ရှေ့ မျက်နှာစာမို့ ရပ်ပြီး လူချပြီးတာနှင့် ပြန်ထွက်
ရမှာ။

အခုတော့ ဒီစုံတွဲရဲ့ ပဋိပက္ခကြောင့် သူတို့
စိတ်ညစ်ရပြီ။

ထိုနှစ်ယောက်မှာ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ သေ
မသိပေမယ့် တစ်လမ်းလုံး တောက်လျှောက် ရန်ဖြစ်လာသလို
နှင့်တစ်ခွန်း၊ ငါတစ်ခွန်းနှင့် အခြေအတင် ဖြစ်သ

ထား။ ကြည့်ရတာ ကောင်မလေးက အိမ်က ဆင်းခဲ့ဟန်
ထူပါသည်။

ကောင်လေးက တက္ကစီပေါ် အတင်းလိုက်ပါ ခုန်တက်
နင်း တစ်လမ်းလုံး ချောမော့လာတာ သူ ကြားသည်။

ဘာပြဿနာဖြစ်လာသလဲတော့ မသိ။
“ဇင်အောင်၊ နင်ပြန်နေမှာ၊ တုန်တုန်တို့က ဒါဆို ဒါပဲ၊

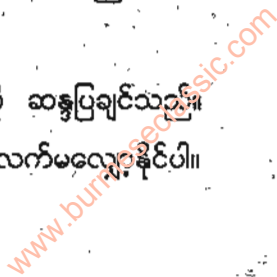
ထိုင်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်လှုပ်တတ်တယ်၊ မှတ်ထား”
“အန်တီသီရိ စိတ်ပူနေလိမ့်မယ်”

“ပူပစေ”
“နင်တစ်ယောက်တည်း ဟိုတယ်တက်နေလို့ ဖြစ်

ထား။ စိတ်ဆိုးရင် ခဏပေါ့ဟာ”
“ဟင့်အင်း”

သူမက ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ခါယမ်းသည်။
အိမ်မပြန်ချင်ပါ။

နိုင်ငံခြားမလွတ်ဘူးဆိုတဲ့ မာမိုကို ဆန္ဒပြချင်သည်။
“အိမ်သဲတုန်” လွယ်လွယ်နှင့် လက်မလျှော့နိုင်ပါ။



အမေနှင့်သမီး အားပြိုင်သည့်ပွဲမှာ သူမ အရှုံးမပေးနိုင်။ မာမိကို မလေးစားတာ မဟုတ်။ လေးစားရုံသေတာက တစ်ပိုင်း။ သူမရဲ့ ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်ချင်တာက သပ်သပ်စင်စင်ပူပူမှာ မြူးစစ်ကျောင်းသွားတတ်ချင်တာ သူမရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်။ ဒါ သူမရဲ့ စိတ်ကူး။ အဆိုတော် ရိုးရိုးသာ မဟုတ်ဘဲ ဂီတပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်ချင်တာ”

“ဇင်အောင် . . . နင် လွှတ်ဆို ဒီမှာ ဦးလေးကြီးက ကားခပေးရဦးမှာ”

“ငါပေးမယ်၊ နင်ပြန်တက်”

“ဘယ်လို ဖြစ်နေလဲ”

သူမက မျက်မှောင်ကုတ်နှင့် ခပ်မာမာကြမ်းသည့် ကောင်လေးကလည်း အိတ်ကို လွှတ်မပေး။

“စိစိတို့အိမ်မှာဖြစ်ဖြစ် သွားနေမလား၊ ငါလိုက်ဖို့”

“ဘယ်သူငယ်ချင်းအိမ်မှ မနေဘူးလို့ ငါ ပြောပြီ”

စိစိအိမ်ဆို မာမိ လိုက်ခေါ်မှာပေါ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီမှာတော့ နေလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဖြစ်တယ်၊ လုံးဝဖြစ်တယ်”

ကောင်မလေးက ပိုက်ဆံအိတ်သေးသေးလေးထဲ က နှစ်ထောင်ထုတ်ပေးသည်။

ဇင်အောင်က အိတ်ကို ဆွဲမရတော့ ကားပေါ်က မြန်ဆင်းပြီး တုန်တုန်လက်ကို အတင်းအကြပ် ဖမ်းဆွဲထားပြန်သည်။

သူတို့ရဲ့ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတဲ့ အမူအယာကြောင့် ဘယ်ဝန်းကျင်က လူတွေလည်း ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် ခတ်ခတ်ကုန်ပြီ။

တက္ကစီဆရာကတော့ သူကားပေါ်က ဆင်းသွားပြီး ဘာတာဝန်ကုန်ပြီ။ သူလက်က လွတ်ပြီဆိုပြီး အားရဝမ်းသာ ချစ်ကို ဝေါကနဲ မောင်းထွက်သွားလေသည်။

အိမ်သဲတုန်က ဇင်အောင် လက်မှ ရုန်းဖယ်ရင်း ဘယ်ထုတ်ရင်း နှုတ်ကလည်း တရစပ် ရန်တွေ့ရင်း ဗိုတယ်ရအောင် ဇွတ်တရွတ် ဝင်လာပါသည်။

ဇင်အောင်ကလည်း ပခုံးကို ဆွဲလှည့်ကာ ပြန်တွက် ကြိုးစားသည်။



မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထဲ ဟိုတယ်တက်နေဖို့ သူ ခွင့်မပြုနိုင်။

အန်တီသီရိက သူ့အဖိုး သူမနိုင်။ ဇင်အောင်အောင် ဆိုတဲ့ လက်ထဲ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ဖို့ အပ်ထားသည်။

ဒါကြောင့် မိဆိုးလေးကို သူ့မှာ မျက်နှာလွှဲခဲပစ်နဲ့ ဥပေက္ခာမပြုနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

တုန်တုန် ဂျီကျသမျှ သူ့ခါးစည်းခံရတာပါပဲ။

တုန်တုန်အပေါ် သူ့လောက် အနွံအတာခံသူလည်း မရှိတော့။

သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ပြဿနာထုတ်ဖော် သည် ဟိုတယ် အဝင်ဝက ရီဆက်ရှင် (Reception) ကောင်တာရှေ့သို့ ပြုတ်ကျလာပါတော့သည်။

“တစ်ယောက်ခန်းယူမယ်”

“အခန်းမယူဘူးခင်ဗျ”

“ဒီမှာ ကျွန်မရဲ့ နိုင်ငံသားကဒ်၊ ကျွန်မအခန်း ဝယ်ချင်တယ်၊ တယ်အထပ်မှာ ရနိုင်မလဲ”

“သူ ဒီမှာနေဖို့ ကျွန်တော် ခွင့်မပြုဘူး”

“ကျွန်မကို အခန်းသော့ပေးပါ၊ တယ်လောက်ပေးပါ”

“သူ အိမ်ကနေ မိဘမသိအောင် ဆင်းလာတာ၊ လောက်ဆို သူ့မာမိ လိုက်ရှာနေလောက်ပြီ”

တုန်တုန်က ဗိုလ်ကျကာ သူမ ဖုန်းရော ဇင်အောင် ရော နှစ်ခုလုံး ယူပြီး စက်ပိတ်ထားသည်။

တုန်တုန် တစ်ခြားနေရာထွက်သွားမှာစိုးတာကြောင့် အောင်မှာ သူမကို မျက်ခြေပြတ်မခံရဲပါ။

အန်တီသီရိဆီလည်း ဖုန်းမဆက်ရ။

“နင် ဝင်မရှုပ်နဲ့နော်၊ ငါ သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး ကဲ”

အိမ်ထဲတုန်က ရီဆက်ရှင်ရှေ့မှာ ဇင်အောင်ကို တဘုံး ထုရိုက်ကုတ်ဖဲ့သဖြင့် နှစ်ယောက်သား ငြောင်းဆန်ပြီး

သူ့ကိုခတ်သွားသည်။

“အို . . . အဲလို မလုပ်ပါနဲ့ရှင်”

ဟိုတယ် ဝန်ထမ်း ကောင်မလေးတွေသည် တရက် သူတို့ရှေ့ရောက်လာပြီး ရန်ဖြစ်နေသော ကောင်မနှင့် ကောင်မလေးကြောင့် ဦးနှောက်စားသွားရသည်။

ဒေါသနှင့် ဆံပင်ကို ခုန်ခုန်ပြီး ဆောင့်ဆွဲနေကြကြောင့် လက်ကို ဖမ်းဆွဲပြီး ဖြန်ဖြေရ၏။

ဆူညံအော်ဟစ်နေသဖြင့် မန်နေဂျာကို မျိုးလည်ရောက်လာသည်။

“ဟာ . . . အေးအေးဆေးဆေး ဖြေရှင်းကြပါ။ မလုပ်ပါနဲ့”

လက်တကာကာနှင့် တားမြစ်ဟန့်တားလိုက်မှ နှုတ်သားငြိမ်သွားကြသည်။

မိန်းကလေး၏ မျက်နှာလေးမှာ ဒေါသနှင့် နီနီထန်ကာ ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်နေ၏။ လှသလောက် ရုန်နှုတ်ဘိ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း သိပ်ပြီး ဂရုမထားမိဟန်။

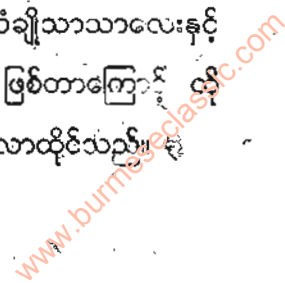
ဘာမဆို ဒေါသနှင့် စိတ်လှုပ်ရှားမှုအလျောက် တတ်ပုံပေါ်သည်။

စည်းမျဉ်းစည်းကမ်းအရ ကောင်မလေးက လက်ခံအည်းခိုဖို့ ခွင့်ပြုနိုင်ဖေမယ့် ပါလာတဲ့ ကောင်လေးရဲ့ ခါးခါးသီးသီး ကန့်ကွက် တားမြစ်နေမှုကြောင့် ကိုမျိုးလည်း ပြောဆိုသွားသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် မြိုင်ကြော့ယဉ် ရောက်လာ၏။

သူမက အကျိုးအကြောင်းသိရတာနှင့် . . . “လာ . . . ညီမလေး . . . ဒီမှာထိုင်”

ဆံနွယ်အခွေလေးတွေ ပခုံးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ယဉ်စေတုနေကာ မျက်ခုံးတန်းတန်း မျက်လုံးစူးစူး တောက်တောက်နှင့် နှုတ်ခမ်းလေး ပူးကြွလုံးဝန်းကာ အလွန်လှပ ကျက်သရေရှိသော မျက်နှာလေးကို ပိုင်ဆိုင်သည့် အစ်မ တစ်ယောက်က အိမ်သဲတုန်ကို ညင်သာ သိမ်မွေ့သော စကားသံချိုချိုနှင့် လာရောက်ဖြေရှင်းပေးသည်။

တုန်တုန်က ကိုယ့်ကို စကားသံချိုသာသာလေးနှင့် ပြောလျှင် သဘောကျ နားဝင်တတ်သူ ဖြစ်တာကြောင့် လှိုစေစကားကို နာခံကာ ကုလားထိုင်မှာ လာထိုင်သည်။



ဝင်အောင်လည်း ခပ်တည်တည် လိုက်လာ၏။

“သူက မိဘအုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာရှိတဲ့ မိန်းမကောင်းလေးပါဗျာ။ ဒီမှာ တစ်ယောက်ထဲ ကျွန်တော် ဘယ်လို စိတ်ချနိုင်မလဲ”

“စိတ်မချရအောင် နင်နဲ့ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“အဲလို မပြောနဲ့ တုန်တုန်၊ နင့်ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ တာဝန်ရှိတယ်။ ငါက မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်အနေနဲ့ ပြောနေတာ”

“မမ ဟိုတယ်က နာမည်ပျက်မရှိပါဘူး။ သူနေမယ်ဆိုလည်း ဘာမှ ပြဿနာ မရှိစေရပါဘူး”

“မနေရဘူးဗျာ”

“ဒါဆို ဒီက ညီမလေးက ဘယ်လိုဖြစ်စေချင်သလဲ”

“တုန်တုန် မာပို့ဆီ မပြန်ချင်ဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေ အိမ်မှာလည်း သွားကပ်မနေချင်ဘူး။ သူများ မိသားစုတွေနဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးလည်း တုန်တုန် မနေတတ်ဘူး မမ၊ တစ်ဆိတ်ကျေးဇူးပြုပြီး တုန်တုန်ကို အခန်းကောင်းကောင်း လေး ပေးပါ”

“အခန်းတွေက ရှိပါတယ်”

“ဒါဆို ယူမယ်”

“ခဏလေး မမ တစ်ခု ပြောမယ်။ နှစ်ယောက်ခန်းချပြီး ညီမလေး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လောက် အဖော်ထားရင်ရော ဖြစ်မလား”

ဝင်အောင်လည်း တွေ့ဝေသွားသည်။

ဒီလို အဖော်နှင့် ဆိုလျှင်တော့ မဆိုးပါ။ ပြောမရတဲ့အတူတူ တစ်ရက် နှစ်ရက်တည်းချင်လည်း တည်းပဲစေ ပေါ့ဗျာ လျှော့ပေါ့ တွေးရသည်။

“ငါ စိစိုကို ဖုန်းဆက်ပေးမယ် တုန်တုန်”

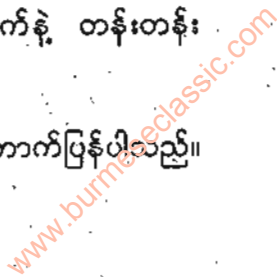
“ဟင့်အင်း၊ တုန်တုန်ဘာသာ ဆက်မယ်”

“စိစို မပါပဲတော့ နင် ဒီမှာ နေလို့ မရဘူးနော် ဒါပဲ”

“ဟွန်း... ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ၊ နင်က ငါ့အဖေ လား။

ဘာကြောင့် ငါ့သွားရာတကောက်ကောက်နဲ့ တန်းတန်း ဝါနေတာပဲ၊ အဓိပ္ပါယ်ကို မရှိဘူး”

ကောင်မလေးက ခပ်ထန်ထန်ဟောက်ပြန်ပါသည်။



ကောင်လေးက အလျော့ပေး ငုံ့ခံသည်။ ဘာမှမပြော။ ကြည့်
တာ အတော်လိုလိုက် အလျော့ပေးသည်းညှိုးခံပုံရသည်။

အိမ်ထဲတုန်က သူမရဲ့ အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်း စီစီ
ထံ ဖုန်းဆက် အကူအညီတောင်းသည်။ အဝတ်အစား
နှစ်စုံသုံးစုံပါ ထည့်ယူခဲ့ဖို့ မှာ၏။ တစ်ကောင်ကြာအောင်
အပြန်အလှန် ပြောဆိုပြီးလျှင် ကောင်မလေး ခေါင်းတည့်တည့်
ညှိတ်နှင့် ကျေနပ်သွားပါသည်။

“စီစီ အခု လာလိမ့်မယ်၊ ဇင်အောင် နင်နော် ငါ
ကျပ်ကျပ်သတိပေးလိုက်မယ်၊ ငါဒီမှာ ရှိတာ မာမိုကို သွား
မပြောနဲ့၊ နင် ပြောလိုက်ရင် ငါ ဟိုတယ် ပြောင်းပစ်မှာနော်
ဒါပဲ”

“အေးပါ မပြောပါဘူး၊ ဒီမှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး
နေပါ မမ သူ ချက်အောက်လုပ်တာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဖုန်း
ဆက်ပေးပါ”

“ကောင်းပါပြီ၊ မမ မှာထားပါမယ်”

ရှိဆက်ရှင်က ကောင်မလေးတွေကို မှာရ၏။ ကောင်

မလေးတွေ အားလုံးလည်း ဒီညွှန်သည်မလေးကို မှတ်မိသွား
ကြပါပြီ။

အင်မတန် ရုန်ဖြစ်ကောင်းပြီး လက်မြန်တဲ့ မိန်းကလေး
ဟုတ်လား။ ဘဝမှာ ကိုယ်လုပ်ချင်ရာလုပ်ပြီး ကိုယ့် စိတ်ကြိုက်
နေထိုင်ခွင့်ရခဲ့ဟန်တူပါသည်။

ဝိုက်ဆံလည်း ချမ်းသာပြည့်စုံပုံရတာ သူမ ဟန်ပန်
လေးမှာ ပေါ်လွင်နေသည်။

စိန်တွေ၊ ရွှေတွေ ပြတ်သိပ်အောင် ဝတ်ထားတာ
ဟုတ်ပေမယ့် ရုပ်ရည်ကြည့်တာနှင့် ကြွယ်ဝချမ်းသာတဲ့
အတိုင်း အပိုင်းမှာ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်နေလာရတာ ပေါ်
လွင်နေပါသည်။ လက်သည်းလေးတွေက မဖြူမပြစ်ပဲနှင့်
ကမာရောင်ပြောင်လက်နေသည်။ ရှင်းသန့်ဖွေးနုနေသည်။
အဝတ်အစားဝတ်ထားပုံ၊ သူမ ဗျူဆောင်လာတဲ့ လက်ဆွဲ
အိတ်အမျိုးအစားနှင့် စကားပြောပုံ၊ လမ်းလျှောက်ပုံမှာပင်
လောကကြီးမှာ ဆုရထားသလို အရာရာ လိုတရနေတာ
သိသာလှပါသည်။

လိုတရလွန်းပြီး ပြောစရာမရှိ လှတဲ့ဘဝမှာ ပြဿနာ မဟုတ်တာတွေကို ပြဿနာ ရှာလာပုံရပါ၏။

တုန်တုန်နှင့် ဇင်အောင်က ခဏထိုင်စောင့်ကြ၊ ထွက်ရပ်မျှော်ကြနှင့် တအောင်မျှကြာလျှင် စူပါဆလွန်း အဖြူသစ် သန့်လေးကို ကိုယ်တိုင်မောင်းကာ သူမနှင့် ပုံစံချင်း မတော်မယိမ်း၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဟိုတယ်သို့ ရောက်ရှိလာ ပါသည်။

စိစိဆိုသော ကောင်မလေးဟာ နားစွဲပိုင်းကြီး ပခုံးလှလှ တလှုပ်လှုပ်နှင့် တုန်တုန်ထံ အရေးတကြီး ရောက်လာတာ။

အသားလေးက တုန်တုန်လောက် မဖြူ။ သူမ ပုံစံလည်း ပဲခပ်များများလေးပါပဲ။

မြိုင်သည် ဘာရယ်မဟုတ် ချစ်စရာကောင်မလေးတွေကို ကြည့်နေမိသည်။

“မမ ... မမက ဒီဟိုတယ်ပိုင်ရှင် ဦးကောင်းမြတ်သမီး မဟုတ်လားဟင်။ ဒီမှာ စိစိ ပြောတာတုန်းက မယုံဘဲ ဖြစ်နေလို့ ဟင်း ... ဟင်း”

တုန်တုန်ကို အဆင်ပြေအောင် အသံချိုလေးနှင့် ကူညီ ခြေရှင်းအကြညာဏ်ပေးသူကို တုန်တုန်က ပိုင်ရှင်ဟု မထင်မိပါ။ ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းထဲက တာဝန်ရှိသူတစ်ယောက်ယောက်ဖြစ် သော်ဟုသာ သဘောထားမိတာ။

စိစိက ဘယ်လိုက ဘယ်လို စပ်စပ်စုစု သိထားနှင့် သလဲ မသိပါ။

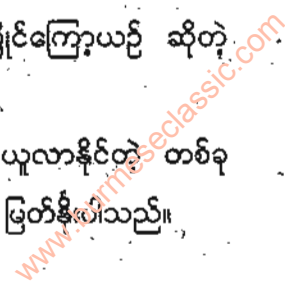
“ဟုတ်ပါတယ် ... မမနာမည်က မမြိုင်ကြော့ယဉ် ဝါ”

“ဟာ ... ဟာ ... မမနာမည်ကြားရတာ အညာမြေ ကို ရောက်သွားသလိုပဲ ဟီး ... ဟီး”

“ဟဲ့ ... ငါ့မမကို အဲလို မပြောပါနဲ့”
မြိုင်က မျက်နှာမပျက်အောင် ကြိုးစားထိန်းရင်း ...

“ဒီနာမည်က မမကို ငယ်ငယ်က ထိန်းခဲ့ ပြုစုခဲ့တဲ့ သူနာပြုဆရာမကြီးက ပေးခဲ့တာပါ။ မြိုင်ကြော့ယဉ် ဆိုတဲ့ နာမည်ကို တို့ အရမ်းနှစ်သက်ပါတယ်”

ဒါဟာ ငယ်စဉ်က သူမဆောင်ယူလာနိုင်တဲ့ တစ်ခု ထည်းသော သင်္ကေတတစ်ခုမို့ မြိုင်က ဖြတ်ခိုးပါသည်။



ကျောင်းတက်ချိန်ရောက်တော့ အဖေက အမည်ပြောင်းချင်လား မေးတုန်းကတောင် ပြတ်ပြတ်သားသား ငြင်းဆန်ခဲ့တာပါ။

“ကဲ ဟိုမှာ ညီမလေးတို့ အခန်းသော့ သွားယူဖို့ လိုတာရှိလည်း” ပြောပါ။ အခန်းထဲက ဖုန်းနဲ့ ခေါ်လိုလည်း ရပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါပဲ မမ”

စီစီက ထိုမျှသာ ပြောသော်လည်း အိမ်ထဲတုန်က မထင်မှတ်စွာ သွက်သွက်လက်လက်နှင့် သူမပါးကို လှစ်ကနဲ လာမွေးပြီး . . .

“တုန် . . . မမကို ချစ်တယ် သိလား”

“ဟာ . . . ဒီကောင်မလေး”

အခုမှ သိရတွေ့ရသည့် အမျိုးသမီးအပေါ် တုန်တုန် ဆက်ဆံရေးက နွေးထွေးရင်းနှီးလွန်းနေပါသည်။

“တုန်တို့ကို အခန်းထဲထိ ပို့ပေးရမယ်နော်”

“အင်း . . . ရပါတယ်”

မြိုင်လည်း သူကလေးကို မြင်မြင်ချင်း နှစ်လို ချစ်ခင် နှစ်သက်သည်။

ကိုယ့်ပါးကို ဗြဲနန်းကနဲ လာနမ်းလိုက်ချိန်မှာ မမျှော်စင်သော အနီးကပ် ပူနွေးသွားမှုဟာ ဘာနှင့်မှ မတူ။

သူကလေးနှင့်မြိုင်ဟာ သူစိမ်းတွေလို မဟုတ်တော့

“ကဲ . . . ဇင်အောင်၊ နင် စိတ်အေးအေးနဲ့ ပြန်လို့ အခု ငါ့မှာ အစ်မတစ်ယောက် ရသွားပြီ၊ တွေ့လား။ မမ စိတ်ထယ်နော်၊ တုန်တုန်အစ်မ ဖြစ်သွားပြီနော်”

“အေးပါကွယ်”

မြိုင်ကြော့ အပြုံးလေးမှာ ချိုမြဲနေရပါသည်။

ပြီးလျှင် တုန်တုန်၊ စီစီတို့နှင့်အတူ ဓာတ်လှေကားထဲ ကြီးကြားကို ခလုတ်နှိပ်လို့ ငါးလွှာရဲ့ လမ်းမဖက်အစွန် အကျဆုံး အခန်းသို့ ပို့ပေးလိုက်ရသည်။

အရင်တုန်းက မေရှင်သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်ရဲ့ တေးသွား။ ချိုနွဲ့နွဲ့လေးကို အော်ဂင်ခလုတ်ပေါ် ကစားနေခိုက်မှာပင် နံဘေးနားက ထိုင်ခုံပေါက်စလေးပေါ် တင်ထားတဲ့ မြိုင်လက်ကိုင်ဖုန်းရဲ့ အသံစူးစူးလေးက ဖောက်ဝင်လာပါသည်။

မြိုင်လေးက ပေါ်လာသော ဖုန်းနံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ မြင်ဖူးသလို ရှိပေမယ့် သူမ မမှတ်မိ။

ထို့ကြောင့် ခလုတ်ဖွင့်၍ နားထောင်လိုက်သည်။

- “ဟက်လို”
- “မမမြိုင်လေးလား”
- “ဪ”

အသံနွဲ့နွဲ့ပျော့ပျော့လေးကို မြိုင် သိသွားရ၏။

“မမ . . . တုန်တုန်ပါ”

“ပြော ညီမလေး”

“မမ အခု အိမ်မှာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အိမ်မှာပါ။ ဘာကိစ္စများရှိသလဲ ဆိုပါဦး . . . ဟင်း . . . ဟင်း”

တုန်တုန်တို့မှာ အမြဲတမ်း ကိစ္စပေါ်ပေါက်နေတတ်ထားသူဟု မမ အကဲခတ်မိပါပြီ။ အခုဆိုရင် တုန်တုန်က ဟိုတယ်ရဲ့ ရင်းနှီးသော ညှဉ်သည်မလေးဖြစ်နေပါပြီ။ မန်နေဂျာကိုမျိုးကိုလည်း အမျိုးမျိုး ဦးနှောက်စားသဖြင့် ကိုမျိုးတောင် နာမည်ပြောင်းချင်နေရှာပြီ။

သေးသေးဖွဲဖွဲကိစ္စလေးတွေသည်လည်း သူမတို့အတွက် အရေးတကြီး ဖြေရှင်းစရာ ဖြစ်နေသည်။

တစ်ခုခုကို အလောင်းအစားလုပ် ငြင်းခန်မိပြီဆိုလည်း မပြီးစီးနိုင်။ မြိုင်ဆီပင် ဖုန်းဆက်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်တောင်းတတ်သေးသည်။

※ ဆုလေးမွှယ်

ဟိုတယ်မှာနေစဉ်မှာပင် ရဲလေးသီချင်း ဖုန်းထဲ သွင်းဖို့ ကွန်ပျူတာကို အသုံးပြုချင်ကြောင်း တောင်းဆိုလို့ တောင်းဆိုဖြစ်ချင်တာ လုပ်ချင်တာရှိလည်း ချက်ချင်း အချိန်မဆိုင်းဘဲ လက်ငင်း အကောင်အထည်ဖော်တက်တဲ့ မိန်းကလေးတွေပါ။

“ဟီး... ဟီး ကိစ္စကတော့ သိပ်မဟုတ်ပါဘူး။ ဟဲဟဲ ဟိုဟာလေ... မမဆီက ပိုက်ဆံချေးမလို့”

“ဟင်”

မထင်တဲ့စကားမို့ မြိုင် ချက်ချင်း ဘယ်လိုဖြေရမှန်း မသိ။

“တုန်တုန်တို့ ပိုက်ဆံလိုနေလို့ပါ”

“ဘာအတွက် လိုတာလဲ”

“သုံးစရာ ဝယ်စရာပေါ့၊ ပြီးတော့ အခန်းခတွေ လည်း ရှင်းရမယ်”

အိမ်ထဲတုန်က ဖွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောလိုက်၏။

“မာမိ တုန်ဆီ ဖုန်းဆက်တယ်၊ လာပြန်ခေါ်မယ်လည်း ပြောပါတယ်။ တုန်က စိတ်ကောက်မပြေသေးလို့ မပြန်သေးတာ

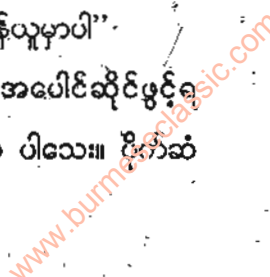
ရင်ထဲမှာ ကျင်းပတဲ့ ပွဲတော် ※

အခု ဒီမှာ ပျော်နေတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေ လာရင်လည်း ရက်စတော့ရင့်မှာ ဆင်းထိုင်ကြ၊ စားသောက်ကြဆိုတော့ ပိုက်ဆံလိုတာပေါ့နော်၊ အဲဒါ သိတဲ့သူငယ်ချင်းတွေဆီကလည်း မချေးချင်ဘူး။ အောက်တာပေါ့နော်၊ တုန်တို့ ဂိုးလံကျမှာ စိုးလို့ပါ။ အဲဒါ မမဆိုတော့ ကိုယ့်အစ်မပဲလေဆိုပြီး အကူအညီ တောင်းကြည့်တာပါ”

အိမ်ထဲတုန် စကားကြောင့် မြိုင်က မျက်မှောင်ကုပ် မိသည်။ အလကားသက်သက် ပိုက်ဆံဖြုန်းသလို ဖြစ်မနေဘူးလား။ ဘာမှလည်း အကျိုးရှိရှိ သုံးစွဲမှာ မဟုတ်ဘဲနင့်။

“မမ အဆင်မပြေဘူးဆိုလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး။ တုန် ဒီနေ့လည် လက်စွပ်သွားရောင်းမယ်၊ တုန်တုန် စိန်လက်စွပ်က ဆယ့်ငါးနှစ်ဆယ်တန်လို့ နှမြောနေတာ။ အခုလိုတာက သုံးလေးသိန်းလောက်ပါ။ ဒါမှမဟုတ်လည်း လက်စွပ်ကို မမ ခဏ ယူထား၊ အဆင်ပြေသွားရင် တုန်ပြန်ယူမှာပါ”

သူတို့လုပ်တာနှင့် ကိုယ်လည်း အပေါင်ဆိုင်ဖွင့်ရမလို့ ဖြစ်လာနေပါပြီ။ ခဏယူထားဆိုတာက ပါသေး။ ဦးကဆံ



ရရင် ပြန်ရွေးပါ့မယ်ဆိုတော့ ဒါက အပေါင်ထားတဲ့ သေ
ပေါ့လေ။ တတ်လည်း တတ်နိုင်တဲ့ ကောင်မလေးပါ။

သန့်ပေမယ့် သူကလေးရဲ့ ပြောပုံဆိုပုံလေးတွေ
မြိုင် အပြစ်မမြင်မိဘဲ ချစ်စနိုးပင် ဖြစ်ရပါသည်။

တကယ်ကို ရိုးသားဖြူစင်သူလေး။ ချစ်စရာ
ကောင်မလေး။

“မမမြိုင်လေး”

“ဟင်”

“ကူညီမယ်မို့လားဟင်၊ တုန်တုန်တို့ အိမ်ကို ထ
မယ်လေ၊ မမအိမ်ကိုလည်း ရောက်ဖူးသွားအောင် မုန့်
ရမယ်နော်”

“ကျွေးပါ့မယ်ဟယ်”

“တုန်တုန်က ကောက်ညှင်းပြန်ပေါင်းနဲ့ ငါးခြေ
ဖုတ်ကြိုက်တယ်၊ မမတို့နားက မြန်မာမုန့်ဆိုလေးက
ကျွေးရမယ်နော် . . . ဒါပဲ”

သူဟာသူ ပြောပြီး သူဟာ သူ့အတည်ပြုလိုက်ပါ

အစီအစဉ်ထဲမှာ စားချင်တဲ့ မုန့်ပင်ပါပြီးသား။ ဘာမှ မလိုပါ။
ကောင်းလေစွ၊ ကောင်းလေစွပေါ့။

မြိုင်လည်း ခေါင်းညိတ်ရုံရှိတာပဲ။

** **

အောက်ထပ်ညှို့ခန်းမှာ ဖေဖေမိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း
ဆစ်ချို ရောက်နေသည် မဟုတ်လား။

ဒါကြောင့် မြိုင်က တုန်တုန်တို့ကို အပေါ်ထပ်သို့
ဆီယူပြီး အေးဆေး လွတ်လပ်စွာ စကားပြောနိုင်ဖို့ ရည်
ရွယ်တာ။

ကိုယ်ကျပ်ဂါဝန် ပုလဲရောင်လေးနှင့် အပေါ်က
ဆွယ်တာအင်္ကျီ အသားရောင်လေးကို ထပ်ဝတ်ကာ ဘွတ်ရှူး
နီထားတာ အိမ်ထဲတုန်သဏ္ဍာန်က ကလေးဆန်ပြီး ချစ်စရာ
ကောင်းနေပါသည်။

သူမရဲ့ ရွှေရောင်နှင့် ကော်ဖီရောင် ဖောက်ထားသော
ဆံနွယ်ခွေခွေလေးများကိုတော့ ဒီအတိုင်းပဲ ချထားသည်။

စိစိက ပန်းရင့်ရောင်အင်္ကျီနှင့် ဘဲလ်ပုံစံ အောက်ခြေ
ဗွတ်ဘောင်းဘီ ပန်းရောင်ကို ခါးပတ်သေးသေးပတ်ကာ ဝတ်
ထားသည်။ ခေါင်းထက်မှာလည်း ဦးထုပ်အပိုင်း ပန်းရောင်
လေးနှင့် . . . ။

သူကလေးတို့ရဲ့ အပြင်အဆင်နှင့် အလှအပံ့အဖွဲ့ကို
အော်ညှို့ပင် အငေးသား ကြည့်နေ၏။

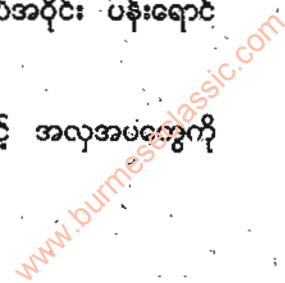
နာရီဝက်ခန့်အကြာမှာပင် မြိုင်ကြော့တို့ ခြံထဲသို့
မောင်းသော စူပါဆလွန်း အဖြူလေးက ဝင်လာပါသည်။

“သမီးရေ... ကားတစ်စီးလာတယ်ဟေ့၊ အန်ကယ်ထံ
ကြီးမိတ်ဆွေတွေလား မသိဘူး”

“မဟုတ်ဘူး ဒေါ်ညို၊ အဲဒါ မြိုင်ညှို့သည်တွေထံ
ထွက်ခေါ်လိုက်ပါ၊ ပြီးရင် အပေါ်ထပ်ညှို့ခန်းကို ပို့ပေးနော်”

“ဪ... ဟုတ်လား”
ဒေါ်ညိုက အိမ်ပြင်ပြေးထွက်ပြီး ကားနားအရောင်
ဆီးကြိုသည်။

မြိုင်က လေ့ကားမှ အေးဆေးစွာ ဆင်းလာသည်။



တုန်တုန်က တိုက်ထဲ လှမ်းဝင်ရင်း ဘွတ်ရှူးလဲ အသာချွတ်လိုက်သည်။ စိစိက မြိုင်လေးကို လှမ်းပြုံးပြရင်း

“မမ . . . ဝွတ်မောနင်း”

သူတို့ မောနင်းက အတော်နောက်ကျလှပါပြီ။

စကားသံကြောင့် ဖေဇေမိတ်ဆွေတစ်ယောက်က လှမ်းကြည့်ပြီး . . .

“ဟေ့ . . . ညည်း . . . ကိုညွန့်လူ သမီးမဟုတ်လား”

“ရှင် . . . ဟုတ်ပါတယ်။ ဒက်ဒီနဲ့ သိတယ် ထင်တယ်”

“အရင်တုန်းက ညည်းဒက်ဒီသဘောတစ်စင်းထဲ အထက်ဖူးပါတယ်။ ဘယ်လိုလဲ ကိုညွန့်လူ ကြီးရော နေကောင်းရဲ့လား၊ မသိရိရော”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နေကောင်းပါတယ်၊ ဒက်ဒီကထော အမေရိကားမှာပါ”

ကိုညွန့်လူ၊ မသိရိ ဆိုသော အမည်တွဲကြောင့် ဦးကောင်းမြတ် မျက်နှာမှာ အကြီးအကျယ် ပျက်သွားရပါသည်။

ဒါလေးက ကိုညွန့်လူ သမီးတဲ့လား။

မြိုင်လေးနှင့် ဘယ်လို သိကျွမ်းခင်မင်နေပါလိမ့်။

“သမီး . . . ဧည့်သည်တွေကို အပေါ်ကို ခေါ်လေ တွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

ဦးကောင်းမြတ်က သူ့သူငယ်ချင်းနှင့် ဝင်လာတဲ့ ကလေးမလေးကို ကြာကြာ စကားမပြောစေချင်ပုံနှင့် ဆိုလိုက်သည်။

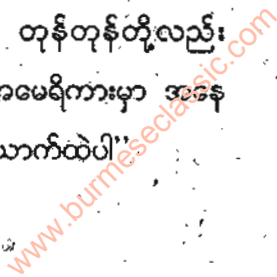
“အဲဒါ မမရဲ့ အဖေပေါ့”

မြိုင်က လှေကားပေါ်အတူတက်လာရင်း မိတ်ဆက်စကား ဆိုသည်။

“ဒါဆို မမတို့က သားအဖလေး နှစ်ယောက်ထဲ နေတာလား”

“အခုထာ ဒေါ်ညိုက ဖေဇေညီမ နှစ်ဝမ်းကွဲလေ”

“မိသားစု နည်းတာပေါ့နော်၊ တုန်တုန်တို့လည်း သုံးယောက်ထဲပါ။ ဒါတောင် ဒက်ဒီက အမေရိကားမှာ အနေများတော့ ဒီမှာ တုန်တို့ သားအမိနှစ်ယောက်ထဲပါ”



“အဲဒါပဲကြည့်တော့ မမမြိုင်လေးရေ၊ အမေတစ်ယောက်ကလေး ရှိတာတောင် တုန်တုန်က အမေနဲ့ ရန်ဖြစ်သေးတာ”

“အမယ် . . . ရန်ဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဒါဆို ဘာလို့ ဟိုတယ် တက်နေတာလဲ၊ ကဲ”

“မာဖို့မျက်စိရှေ့မှာ မနေချင်လို့ပေါ့၊ စိတ်ကောက် တဲ့ နည်းနဲ့ ဆန္ဒပြတာမတဲ့ မှတ်ထား”

“ကဲပါ . . . ညီမလေးတို့ရယ်၊ စကားနိုင် မလုပ်နဲ့တော့၊ ဒီပြတင်းပေါက်နားမှာ လာထိုင်၊ မှန်ထဲကနေ ခြံထဲက ပန်းတွေကိုလည်း လှမ်းမြင်ရတယ်။ တုန်တုန်စားချင်တဲ့ ကောက်ညှင်းပြန်ပေါင်းလည်း မြိုင်မှာထားပေးတယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

တုန်တုန်က သူမလက်ခလယ်မှာ ဝတ်ထားတဲ့ စိန်လက်စွပ်ပုံဆန်းလေးကို ချွတ်ပြီး စားပွဲပေါ် တင်လိုက်သည်။

“ဟယ် . . . မလုပ်ပါနဲ့၊ ပျောက်သွားဦးမယ်၊ ဝတ်ထားပါ”

“အဲဒါဆို မမက အလကား ချေးပေးထားမှာလား”

“ဒါပေါ့၊ ကိုယ့်ညီမလေးအတွက်ပဲ”

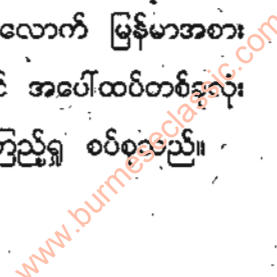
“ဟေး . . . ဒါမှ တုန်တုန်မမ”

“ခွဲမနေနဲ့ . . . ဟင်း”

တုန်တုန်က ထုံးစံအတိုင်း လည်ပင်းကို ယှက်သိုင်းဖက်ကာ မြိုင်ပါးကို မွှေးမွှေးပေးပါသည်။ ကိုယ့်ကို ဒီလို တယုတယ ခွဲနဲ့မယ့်သူ မရှိတော့ မြိုင်ရင်ထဲ ကြည့်နူး အေးမြရတာ အမှန်ပါ။ သူတို့လေးတွေကို အချိန်တိုတိုနှင့် သံယောဇဉ်လည်း ဖြစ်မိခဲ့ပြီ။

မစန်း ပြန်ရောက်လာလျှင် ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့် ငါးခြောက်ဖုတ် သယ်ယူလာတာမို့ တုန်တုန်က တကယ်ပဲ အကြိုက်တွေ့ကာ ‘ဟန်မဆောင်ဘဲ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် စားပါသည်။’

ပုံစံလေးက ဘိုဆန်ဆန် ရှိသလောက် မြန်မာအစား အစာကို ကြိုက်နှစ်သက်သည်။ ပြီးလျှင် အပေါ်ထပ်တစ်နှလုံး မြိုင်အခန်းပါမကျန် အကုန်လိုက်လံ ကြည့်ရှု စပ်စုသည်။



“အခန်းတွေ အများကြီးပဲနော်၊ မမတို့ အိမ်က အထဲမှာ ပိုကျယ်သလိုပဲ၊ အပြင်က ကြည့်ရင် တိုက်ကြီးက ဒီလောက်ကျယ်မယ် မထင်ဘူး”

ပြတင်းတံခါးတွေဖွင့်၊ ဟိုဖက်ခြံ၊ ဒီဖက်ခြံလည်း စပ်စု၊ ပြတင်းပေါက်က ခူးလို့ရနေတဲ့ မာလဇာသီးတွေလည်း ခူးစားစသဖြင့် အငြိမ်မနေ သောင်းကျန်းနေပါသည်။

“မမရေ . . . အူနီသီး ချိုစာယ်၊ စားကြည့်စမ်း”

“ပေးလေ . . . မမ ရေဆေးပြီး လှီးပေးခိုင်းမယ်”

“ဟင့်အင်း . . . ဒီအတိုင်းပဲ ကိုက်စားမှာ”

ပြောပြောဆိုဆို အတွင်းမှာ နီနေသော မာလကာသီးကို ဒီတိုင်း ကိုက်စားရင်းက . . .

“ဟယ် . . . ဟိုဘက်ခြံက အစ်ကိုကြီး မိုက်တယ်၊ ခိစိလာကြည့်စမ်း”

စိစိုကိုပါ ခေါ်ပြန်။

သူမတို့ ကြည့်နေတာ ကြယ်ရောင်တို့ခြံ။

ကြယ်ရောင်က ခြံထဲမှာ ဘတ်စကက်ဘော ကစား

ရင်း ပထမတော့ ဒီဘက်ကို သူတိမထား။ နောက်မှ မြိုင်လေးရှိလိုရှိငြား မော့ကြည့်လိုက်တော့ မထင်မှတ်ဘဲ သူ့ကို ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး စိုက်ကြည့်နေတဲ့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို ပြန်းစားကြီး တွေ့မြင်သွားလေသည်။

သူ့မျက်နှာခပ်အမ်းအမ်းလည်း ဖြစ်သွားရသည်။

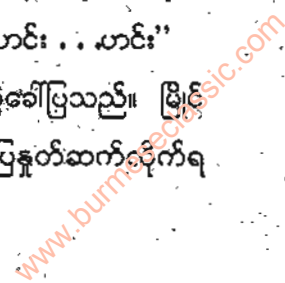
ထိုနှစ်ယောက်ထဲမှ ဆွယ်တာအင်္ကျီနှင့် ကောင်မလေးက တစ်စုံတစ်ရာ ကိုက်စားရင်း သူ့ကိုပါ စားမလားဟု အမူအယာနှင့် လှမ်းမေးသည်။

ကြယ်ရောင်ပြုံးပြီး ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

ကောင်မလေးက သွက်လက်ရဲတင်းပုံပေါ်၏။ သူ့စိမ်းယောက်ျားလေးရယ်လို့ ရှိန်လန့်မသွား . . . ။

“မမ . . . မမ . . . ဟိုမှာ တုန်တို့ကို ပြုံးပြနေတယ်၊ ဆန့်ခင်လား၊ ခြံချင်းကပ်ရက်ပဲ၊ ခင်မှာပေါ့နော်၊ ပုံစံက မိုက်တယ်နော်၊ ရဲလေးနဲ့ တူသလိုလိုလေး . . . ဟင်း . . . ဟင်း”

သူတို့က မြိုင်လေးကိုပါ လက်ဆွဲခေါ်ပြုသည်။ မြိုင်လေးက ကြယ်ရောင်ကို ပြုံးရင်း လက်ပြနုတ်ဆက်လိုက်ရသည်။



“ဟေ့ . . . မာလကာသီး စားမလား၊ ပစ်ပေးမယ် ဖမ်းခန့်”

သွက်သွက်လက်လက်နှင့် ကြယ်ရောင်ကို လက်ထဲက မာလကာသီး လှမ်းပစ်ပေးပါသည်။ ပထမတော့ ကြယ်ရောင် စိတ်ထဲ ဒါ မမမြိုင်လေး သူငယ်ချင်းတွေပဲ ထင်မိတာ။ ဒါပေမယ့် သေချာမော့ကြည့်တော့ ကောင်မလေးတွေက သူနှင့် ရွယ်တူ မတိမ်းမယိမ်းပုံစံလေးတွေ။

မမမြိုင် သူငယ်ချင်းတွေ မဖြစ်နိုင်။

ဘယ်က ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေတာလဲ။

ဖြောင်းဆန်နေတာ ကြည့်တာနှင့် သိရသည်။ အယ် ပေါ်က မာလကာသီးတွေလည်း ခူးလို့ ကုန်ပြီ။

သူလည်း အူကြောင်ကြောင်နှင့် ပစ်သမျှ ဖမ်းယူရ သေးသည်။

သူဖမ်းမမိဘဲ လွတ်ကျသွားလျှင် မိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်သံ တွေကြားရ၏။

“တော်ပြီဗျို့ . . . ရပြီ”

“မမ . . . သူ့နာမည်က ဘယ်လိုလဲ”

“လမင်းကြယ်ရောင်တဲ့”

“ဟာ . . . နာမည်လည်း မိုက်တာပဲ၊ ကိုလမင်း နတ်စကတ်ဘော့ပြိုင်ကစားမလား”

တဆက်တည်း လှမ်းအော်မေး၏။

ကြယ်ရောင် ဘာပြောရမှန်း မသိ။ မမမြိုင်လေး ဧည့် သ်တွေမို့ အားလည်း နာသည်။

“မမ . . . အောက်ဆင်းရအောင်၊ တုန်တုန်တို့ကို မိတ်ဆက်ပေး”

“အို . . . ဘယ်လိုတုန်း”

“လာဖါ . . . မမရဲ့ . . . ရဲလေးနဲ့တူလို့ တုန်တို့ ချင်လို့ပါ . . .”

“ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း သူ့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ပေါ့” မြိုင်လေး အတော်အကျပ်ရိုက်သွားပါသည်။ တုန်တုန်

ချက်ချင်း မိတ်ဆက်ခိုင်းတော့လည်း မတတ်နိုင်။

ပြတင်းပေါက်က ခေါင်းပြုရင်း ကြယ်ရောင်ကို လှမ်း ခေါ်လိုက်ရသည်။



“ကြယ်ရောင် ခဏလောက်”

“ဗျာ”

“ဒီဖက်ခြံထဲ ခဏလာပါဦးလို့ . . .”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကြယ်ရောင်က အဝတ်အစားပင် မလဲပဲ၊ ကစားထဲ တီရှပ်အဖြူ၊ ဘောင်းဘီတိုအဖြူနှင့်ပဲ မမမြိုင်လေးတို့ ခြံ လျှောက်လာရသည်။

မြိုင်တို့ အောက်ဆင်းလာတော့ ဖေဖေညှော်သည် ပြန်သွားပြီ။ အောက်ထပ်မှာ လူရှင်းနေလို့ တော်သေးသလို သူတို့လေးတွေက ဘာမှ ဆင်ခြင်ထည့်တွေးပုံမရ။

မြိုင်မှာ နေရင်းထိုင်ရင်း မျက်နှာပူ အနေခဏ ဖြစ်သည်။

ကိုယ် ဒီအရွယ်တုန်းကဆို ကျူရှင်သွားရင် လက် ရည် ဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်ဖို့ပင် မဝံ့ရဲ . . . ။

တုန်တုန်တို့ကျတော့လည်း . . .

“ကြယ်ရောင် . . . လာပါ . . . ထိုင်ပါဦး . . .

ညီမလေးတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ပါ”

“ညီမလေးတွေ”

“ဟုတ်ပါ။ အခုမှ ကောက်ရတာလေ . . . ဟင်း ဟင်း”

“ကိုကြီးက ချောလို့ . . . ခင်သွားတာ”

“သူက အိမ်သဲတုန် တဲ့၊ တုန်တုန်လို့ ခေါ်တယ် သူက မိမိတို့ . . . မှတ်ထားဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . မမ မှတ်ထားပါမယ်၊ တွေ့ရတာ သွန်စရာကောင်းပါတယ် . . .”

“ကိုလမင်း . . . မာလကာသီး ကြိုက်ရဲ့လား”

“ဗျာ . . . ကြိုက်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ကြယ်ရောင် လို့ ခေါ်ပါ”

“ကိုလမင်းကြယ်ရောင် ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အားလုံးက ကြယ်ရောင်ပဲ ခေါ်ကြလို့ပါ . . .”

“ဟင်း . . . တုန်တုန်က အားလုံးနဲ့မှ မတူချင်တာ”

မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးနှင့် မော့ကြည့်ရင်း စောဒက ဆက်၏။



ကြယ်ရောင် ရှက်ရှက်နှင့် ဆံပင်တွေ သပ်တင်မိသည်
မမမြိုင်စေး၊ ရေမမှာ သူ့ကို အရေးပေးလွန်းတော့
မျက်နှာပူရတာပေါ့ဗျာ . . . မမ ဘယ်လိုထင်မလဲဟုလည်း
လန့်နေရသေးသည်။

ဒီချာတိတ်မလေးတွေကလည်း ဘယ်လိုမှန်းမသိ။
နှစ်ယောက်သား စူးစူးစိုက်စိုက် ဝိုင်းရှိုးနေကြသည်။
အိမ်ရဲ့မျက်နှာစာ အဖိုးလေးအောက်မှာ ဝိုင်းဖွဲ့ထား
သော စားပွဲနှင့် ထိုင်ခုံ အဖြူလေးတွေမှာ ထိုင်မိကြသည်။
မြိုင်လေးက သူ့ကို မသိမသာ အကဲခတ်မိသည်။
မိန်းကလေး နှစ်ယောက်ရဲ့ ပျူငှါလှိုက်လှဲ အရေးပေး
မိတ်ဆက်ကြမှုမှာ ဒင်းက ပြုံးစေ့စေ့ သဘောကျနေပါလား။
“ခဏထိုင်နှင့်ဦးနော် ကြယ်ရောင်၊ ကော်ဖီပျော်ဦး
မယ်”

“ဟာ . . . ကျွန်တော် သောက်ခဲ့ပြီးပြီ”
“အို . . . ကိုကြယ်ရောင်ကလည်း ကော်ဖီလေး

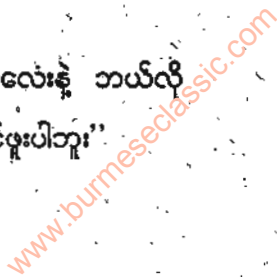
တစ်ခွက်များ ထပ်သောက်တော့ရော ဘာဖြစ်မှာ မို့လို့လဲ မမ
အော်သာဖျော်ခုံ . . . တုန်တိုဖို့ပါ တစ်ခွက်ပို ဖျော်ပေး နော်”
“ဟင်း . . . ဟင်း . . . မထူးဘူး မမရေ . . . တကရား
သာ ဖျော်လာတော့”

စိစိကလည်း ရယ်ရင်း ဝင်ပြော၏။
မြိုင် သူတို့နှားမှ ထွက်ခဲ့ပြီ ဒေါ်ညိုကို ကော်ဖီပျော်
နို့ ပြောလိုက်သည်။

ကြယ်ရောင်သည် ခုမှ တွေ့ရသော ကောင်မလေး
တွေက မမမြိုင်အပေါ် ဆိုးနွဲ့ဗိုလ်ကျနေပုံ ပေါ်တာကို စိပ်
သဘောမတွေ့လှ။

ဟိုက သဘောဖြူအူစင်းလေး . . . အိမ်မှာ ရွယ်တူ
မိန်းကလေးဖော်လည်း မရှိတော့။ အခုလို လာလုံးပန်းနေတဲ့
ချာတိတ်မတွေကို လွယ်လွယ်လက်သင့်ခံ သံယောဇဉ်တွယ် ပစ်ဖို့
ဝန်လေးမှာမဟုတ်။

“နေပါဦး . . . မင်းတို့က မမမြိုင်လေးနဲ့ ဘယ်လို
သိသွားကြတာလဲ . . . အရင်က ဒီမှာ မမြင်ဖူးပါဘူး”



“တုန်တုန်ရေ . . . နှင့်အကြောင်းတွေ ပြောပြလိုက်”

“တုန်တို့က အခုလက်ရှိ (MKY)မှာ နေကြတာ”

“ဟိုတယ်မှာ နေတယ် နယ်က ရောက်နေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဒီကပဲ”

တုန်တုန်က ဇင်အောင်အမည်မပါပဲ သူမာမိနှင့် စိတ်ကောက်ပြီး စိစိနှင့် အတူ ဆင်းလာသယောင်ယောင်ပဲ အကူအကြောင်းပြောပါသည်။

သူမကို သိပ်သဘောကျပြီး တကပ်ကပ်အလစ်မပေးတု ဇင်အောင် အကြောင်းက ပါလို့ မဖြစ်ဘူးလေ။

“မင်းတို့က ကျောင်းတက်တုန်းလား”

“အင်း . . . အိကို စက္ကင်းရီးယား”

“ဒါဆို အိမ်ပြန်သင့်တာပေါ့၊ ဟိုတယ်မှာ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

“ဘာလို့ မကောင်းတာလဲ”

“ပိုက်ဆံကုန်တာပေါ့ဗျာ”

“ပြီးတော့ မိန်းကလေး နှစ်ယောက်ထဲ မသင့်တော်

ပတ်ဝန်းကျင်က အထင်အမြင် မှားစရာ ဖြစ်မယ်၊ မိဘကလည်း အလကား စိတ်ပူနေရမယ်၊ ဒီတော့ အိမ်ကို ပြန်ပြန်”

“ဒါပဲ မဟုတ်လား . . . ဒါများ သိပြီးသားပဲ”

တုန်တုန်က မျက်စောင်းတစ်ချက်နှင့် ခပ်ဆောင်ဆင်လေး ရေရွတ်နှုတ်ခမ်းဆူလိုက်သည်။

ဖူးဖူးထော်ထော် နှုတ်ခမ်းပန်းနုရောင်လေးက ချစ်စဖွယ် သို့သော် ကြယ်ရောင်ကြာကြာ မကြည့်ရဲ။

ညှို့မျက်လုံးချိချိလေးတွေက ဖိတ်ဖိတ်တောက်ပြီး ရွှန်းနေသည်။

တော်ရုံလူ ရင်ထဲ ဖိုခနဲ ဖြစ်သွားစေနိုင်သည့် မျက်ဝန်းလေး တစ်စုံပါ . . .။

တုန်တုန်အကြည့် လွှဲရင်း စိတ်ကျဉ်းကျပ်မိသည်။

ဒီမိန်းကလေး မလွယ်ပါ။ မမမြိုင်လေးတော့ လူပေါင်း ခြံထင်သည်။ ဒါလေးတွေက မမမြိုင်ကို စိတ်အနှောင့်

ဆုတ်ပေးမှာ သေချာနေသည်။

“ကိုကြယ်ရောင်”

“ဗျာ”

“နောက်နေ့တွေ တုန်တို့လည်း ဘတ်စကတ်လောကစားမယ်လေ . . . ရမလား”

ကြယ်ရောင်ခေါင်းညိတ်သည်။

မရဘူးပြောလို့ဖြစ်မလား။

“ကိုကြယ်ရောင် ဘယ်မှာ ကစားတာလဲ သထုံမှာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ညနေပိုင်းလား”

“အဆင်ပြေသလို သွားလိုက်တာပါပဲ”

“တုန်တို့ ဖုန်းနံပါတ်ယူထားလေ”

သူတို့ ဖုန်းနံပါတ်ယူမှတော့ ကိုယ့်ဖုန်းလည်း

ပြိပ်ပေါ့”

“ပျင်းရင် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

“ရပါတယ်”

“ကိုကြယ်ရောင်လည်း ဆက်ရမယ်နော်”

“ကိုယ်က သိပ်တော့ မအားဘူး . . .”

“အံ့မယ်၊ မရပါဘူးနော် . . . တစ်နေ့ ဆယ်မိနစ် ဆယ့်ငါးမိနစ်ကတော့ ပြောရမှာပဲ”

ကြယ်ရောင်ပြုံးစိစိဖြစ်လာရသည်။

သူတို့နှင့် နေ့တိုင်း ဖုန်းပြောရမလို့ဖြစ်နေပါလား။

မိတ်ဆွေသစ်တွေက အမိန့်ပေးနေပြီ။ ခွဲနွဲ့သော

အမိန့်ဖြစ်တာမို့ ငြင်းဖို့က မလွယ်ကူပါ . . . ။

ခဏလောက် အကြာမှာ မမမြိုင်လေး ပြန်ရောက်လာသည်။

တို့နောက် ကော်ဖီအတူသောက်ရင်း စကားလက်စုံ ကျသွားပါအည်။ ကြယ်ရောင်က သိပ်ပြောတာမဟုတ်။

ဟိုကောင်မလေးနှစ်ယောက်က အလှအယက် စပ်စုတာ

“ကြယ်ရောင် အဘွားက ရှမ်းအစားအစာ တွဲအား ကောင်းတာ၊ အင်းလေး မုန့်တီဆို ညီမလေးတို့ လျှာလည် သွားမယ်”

“ဟယ် . . . ဟုတ်လား မမ . . . အင်းလေး စာတွေ တုန် ကြိုက်တယ်၊ ကိုကြယ်ရောင့် အဘွားနဲ့ ခင်ထားမှ ဖြစ်မှာပေါ့!”

မြိုင်လေးက အဆင်းမှာ ဘီးတပ်တော့ ပိုဆိုးနေသည်။ ဒီလို အရောက်ပိုရင်တော့ သိပ်မကြာခင် ဒီနှစ်ယောက် အိမ်ထိ ရောက်လာလိမ့်မည်ဆိုတာ ကြယ်ရောင် သိသည်။

“မမ ကိုကြယ်ရောင်မှာ ရည်းစားရှိလား?”

“အို . . . အဲဒါ . . . ကျုပ် ဘယ်လိုသိမှာလဲ . . . သူ မေးကြည့်လေ”

“ရှိတယ်ဗျို့ အများကြီးပဲ”

“ကောတင်ရွေးနေတာ ထင်တယ် . . . ဟင်း . . . ဟင်း”

“အများကြီးကတော့ လွန်တာပေါ့၊ သက်စေ့လောက် တော်ရောပေါ့ . . . ကိုကြယ်ရောင် သုံးဆယ်ပြည့်ပြီလား”

“အောင်မယ်လေးဗျာ ခုမှ နှစ်ဆယ့်တစ်ပြည့်ပြီးတာ”

“ဒါဆို တုန်တို့နဲ့ သိပ်မကွာဘူး၊ ကိုကြယ်ရောင် မွေးနေ့က ဘယ်လဲ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ မေဒင်တွက်ကြည့်မလို့လား”

“ဒါပေါ့ . . . တွက်သင့်ရင် တွက်ရမှာပေါ့”

“ကျွန်တော့်ကိုလည်း မေဒင်က ဟောထားတယ်။

ဒါကလေးတွေ မေးရင် ဘာမှ အမှန်အတိုင်း မပြောနဲ့တဲ့”

“ညာပြောတာပဲ ယုံတော့မယ် ပြောပြော၊ မွေးနေ့

ဆိုရင် မှန်ဝယ်ကျွေးရမှာ စိုးလို့ထင်တယ်”

“သူမွေးနေ့က မေလမှပါ”

“ဟာ မမမြိုင်က လုပ်ပြီ”

ကြယ်ရောင် မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွား၏။

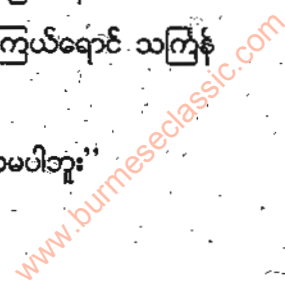
သူမွေးနေ့ကို မမခေါင်းထဲ ရှိတာကတော့ သဘောကျ နိုင်ပါသည်။ ထို့အတူ မွေးနေ့ ရောက်လျှင်လည်း မမနှင့် နှစ်ယောက်ထဲသာ ကျင်းပချင်တာပါ။

ခုလိုပုံနဲ့ဆို အရှုပ်မလေးတွေနှင့် ပြဿနာ။

“ဒါဆို သင်္ကြန်ပြီး နောက်လ ကိုကြယ်ရောင် သင်္ကြန်

နောက်ရင် လျှောက်လှည့်မယ်နော်”

“ဟာ အဲဒါ ကျွန်တော် ဝါသနာမပါဘူး”



“အို . . . အတာပွဲဆိုတာ လူတိုင်းပျော်တာပဲ”

မြိုင်လေးကတော့ သူတို့ အချီအချ ပြောဆိုနေသလို
ဘေးကနေ ဝိုင်းရယ်မိသည်။

ဒီကောင်မလေးတွေနှင့် တွေ့မှ ကြယ်ရောင်လည်
ဖြူနေရပြီ . . . ။

ဒါလေးတွေက ထင်ရာစိုင်းကလေးတွေ။

ကြယ်ရောင် လွတ်အောင် ရှောင်နိုင်ပါ့မလား။

သူနဲ့လုံးသားက မြားနတ်မောင် ပစ်သမျှ အချစ်အ
တွေ အားလုံး လက်ခံနေကျဖြစ်မှာပါ။

မြိုင်လေးသည် ကိုယ်တာမှမတတ်နိုင်သည့် ကိစ္စ
ဘေးကနေ ကြည့်နေဖို့သာ ဆုံးဖြတ်သည်။

အထူးသဖြင့် တုန်တုန်လေး ကြည့်ရတာ မျက်စိ
ကလေးတွေ တဖျပ်ဖျပ် လှဲပြီး ကြယ်ရောင်ကို အလွန်အ
စိတ်ဝင်စားနေလေပြီ။

ပြီးတော့ သူတို့အရွယ် ဆယ်ကျော်သက်ဆိုတာ ဖျ
လှုပ်ခတ်ခတ်အရွယ်မျိုး။

သတ္တိရှိရှိ ရဲရဲရင့်ရင့် အချစ်မျိုးတွေ ရှင်သန်ပေါက်
အားတတ်တဲ့အရွယ်။

ကြယ်ရောင်က တုန်တုန်တို့ မေးသမျှဖြေရင်း သူ
အကြည့်က မြိုင်လေး မျက်နှာဆီသို့သာ ဝေဝေ ရောက်ရှိ
နေရသည်။

မြိုင်ကလေးကတော့ ဘာမှ မရိပ်မိချေ။

“စွန်တွေ အများကြီးပဲနော်၊ ကြည့်ပါဦး မမတို့ စွန် လွတ်ကလေးတတ်လား”

“မတတ်ပါဘူး”

“တုန် စွန်လွတ်ချင်တယ်”

“ကောင်းပါ့မလား တုန်တုန်ရယ်၊ အဲဒီနားမှာ ယောက်ျားလေးတွေချည်းပဲ”

“ဒါဆို တုန်နဲ့ စိစိ သွားကြည့်မယ်၊ မမတို့ နှစ်ယောက် အကြော်ဆိုင်က ထိုင်စောင့်ပေါ့”

“အင်း . . သွားလေ၊ အကြာကြီး မလုပ်နဲ့နော်”

“အင်းပါ မမရဲ့၊ စိတ်ချပါ၊ တုန် ဇင်အောင်နဲ့ လာကစားနေကြပါ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဖြင့်လည်း သွားပါစေ မြိုင်ရယ်”

တုန်တုန်နှင့် စိစိ လက်ဆွဲကာ ပြေးထွက်သွားလျှင်

“မျက်စိကို နောက်နေတာပဲ၊ နင် သူတို့နဲ့ ဘယ်လိုပေါင်းဖြစ်နေတာလဲ”

“ခင်မင်စရာလေးတွေပါ ပန်းဖူးရယ်”

တနင်္ဂနွေညနေခင်းမို့ တိမ်တောက်ချိန်လေးမှာ အင်းလျားကန်ဘောင်ပေါ် လူစည်ကား များပြားနေသည်။

ပန်းဖူးအိမ်ကို ရောက်နေတဲ့ အချိန်မှာ တုန်တုန်နဲ့ စိစိတို့ကားလေးနှင့် ရောက်လာကြသဖြင့် အပျင်းပြေဆို ကန်ဘောင်ဘက်ထွက်လာခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။

ပန်းဖူးက သူမအနီးမှာ ထိုင်နစ်ယောက်ကောက်ထိုင်ကာ ရောက်လာပုံကို စိတ်ဝင်စား အံ့သြနေသည်။

သွက်လက်မြူးပျသော သူမလေးတို့ကြောင့် မြိုင် တို့ပေါ့ပါး ဖျတ်လတ်သွက်လက်လာသယောင် ရှိသည်။

“မမမြိုင်လေး”

“ဟင်”

ပန်းဖူးက နှုတ်ခမ်းတစ်ချက် မဲပြီး . . .

“ငါတို့ ငယ်ငယ်တုန်းကနဲ့ တစ်ခြားစီ တော်တော်

ကဲတဲ့ ဟာလေးတွေ”

“သူတို့ ခေတ်နဲ့ သူတို့ကိုဟဲ့”

“နင်က ကြယ်ရောင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတယ်ဆို၊ ငအ

မ ဘာလို့ သွားမိတ်ဆက်ပေးတာလဲ”

ပန်းဖူးက မကြေမချမ်း အပြစ်တင်သည်။

“သူတို့လည်း ကြယ်ရောင်ကို ဘတ်စကတ်ဘော

ဝါသနာပါတယ်ဆိုလို့ပါ”

“အမယ်လေး . . . အဲဒါ လမ်းတွင်တာဟဲ့၊ ကြည့်လို့မ

နော် မိန်းမ၊ နင့် ကြယ်ရောင်ပါသွားမှာ မြင်ယောင်သေး တယ်”

“ပါလည်းပါပေါ့”

“စိတ်ထဲကပါမှ ပြောနော်၊ နောက်မှ ကြိုတင်မနေနဲ့”

“သူတို့တွေက ရွယ်တူမယိမ်းမယိမ်းလေးတွေပဲ ဟယ်

သူတို့ချင်းပဲ စိတ်ဝင်စားမှာပေါ့”

“လုပ်မနေနဲ့၊ ဒီမှာ ငါပြောမယ်၊ နင် ကြယ်ရောင်

ကြိုက်နိုင် ခုကတည်းက ပွင့်လင်းလိုက်၊ ကြိုပြီး ချိတ်
အားလိုက်”

“အို . . . သူ့ကို ဘာလို့ ချိတ်ရမှာလဲ”

“ဒါမှ စိတ်ချရမှာပေါ့၊ ငါ သတိပေးထားတယ်နော်

နင် မြူစိမ် လှုပ်တုတ်တုတ်နဲ့ နောက်ဆုတ်ပေးဖို့ မစဉ်း

နဲ့ ကြယ်ရောင် နင့်ကို ပိုပြီး move မှပ် ဖြစ်တာ ငါ

သတိထားမိတယ်၊ စကားပြောရင် နင့်မျက်နှာပဲ ခိုးခိုးငေးနေ

စာ”

“မဟုတ်တာတွေ ပန်းဖူးရယ်”

“ငါကတော့ ကြယ်ရောင်တို့ ငါ့သူငယ်ချင်းနဲ့ပဲ

အာတူတယ် အခုမှ လာကပ်နေတဲ့ ဟိုကောင်မလေး တွေ

ဆီထဲ မတော်တဆ ပါသွားမှာစိုးလို့ ပြောနေရတာ၊

နည်းပါးပါး နားဝင်စမ်းပါ မြိုင်ရယ်၊ အတီးအတ လုပ်

နေပါနဲ့”

ပန်းဖူးက ဘေးက ပူပူပန်ပန် ပျာယာခတ်နေသည်။

ဒါတောင် သူတို့ ကြယ်ရောင်နှင့် ညတိုင်းလိုလို ဖုန်း

ပြောနေတာ မသိသေးလို့ . . . ။

စွန့်လွှတ်မယ်ဆိုပြီး တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ်ထွက်သွား သော တုန်တုန်တို့သည် သထုံလမ်းမှာ လေ့ကျင့်ကစားပြီး ကင်နိုတင်းထိုင်နေသော ကြယ်ရောင်ထံ ဖုန်းဆက်ကြသည်။
ကန်ဘောင်ပေါ်လာခဲ့ဖို့ ချိန်းကြ၏။

ကြယ်ရောင်က မမမြိုင်လေး ပါတယ်ဆိုသဖြင့် လာ ခဲ့ဖို့ လက်ခံလိုက်သည်။

သိပ်မကြာမီမှာပင် အင်းလျားကန်ဘောင်ရဲ့ ကား စတန်းကို ကြယ်ရောင်ကားလေး ရောက်လာသည်။

“မျက်နှာအဆီပြန်ပြီး ဆံပင်တွေ ပွနေမလား။ ကား မှန်မှာ တစ်ချက် သပ်ယပ်အောင်ကြည့်ပြီး လက်နှင့် ဆံပင် တွေ ထိုးသပ်လိုက်သေးသည်။

မမမြိုင်လေးရှေ့မှာ မသပ်မယပ် မဖြစ်စေချင်ပါ။
ထိုအချိန်မှာ တုန်တုန်တို့က ရေခဲမုန့်ခွက်လေးတွေ ကိုယ်စီနှင့် သွကားနား ရောက်လာကြပါသည်။

“မမမြိုင်ရော”

“ဪ... ဒီမှာ ရေခဲမုန့် မြန်မြန် ယူစမ်းပါဦး အရည်ပျော်ကျတော့မှာပဲ”

“ဟဲ...ဟဲ ရေခဲမုန့်က နင့်လိုပဲ တုန်တုန်ရဲ့ အရမ်း အရည်ပျော်လွယ်တာပဲ”

“အံ့မယ်... လွယ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ မြန်မြန်စား ထိုက်ရုံကို ကြယ်ရောင်ရယ်၊ မဟုတ်ဘူးလား”

သူတို့လက်ထဲ အတင်းလာထည့်သဖြင့် ကြယ်ရောင် ထည်း ရေခဲမုန့်ကို ပါးစပ်နား မြန်မြန်ပို့ရတာ အမှန်ပါ။

သူမတို့နှင့်တွေ့တိုင်း သူပါ ယောက်ယက်ခတ် သွား ခုစပြုပါ။

“မမမြိုင် မပါဘူးလား”

“မပါဘူး။ ရှင့်ကို ညှာခေါ်တာ”

“ဟာဗျာ”

“ရှင်က တုန်တုန်ချည်းပဲ ဆိုမလာဘူးဆိုတဲ့ သဘော တာ”

“အဲလို မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ဒါဆို အကြော်လိုက်ကျွေး”

လက်ကို ဆွဲခေါ်မတတ် တစ်ဘက်တစ်ချက် ခြံရံ တာခဲ့ကြသည်။



ဝတ်ထားပုံက တွင်စိအင်္ကျီ ဂုတ်သိုင်းကြီးလေးနှင့် အသားကပ်ဘောင်းဘီအကျပ်လေးပေါ်ကမှ စကားအတိုက ထုထပ်၊ မြင်သမျှလူတွေက တုန်တုန်အလှအပမှာ ငေးခွားသည်။

အသားဖြူပုံ၊ ကိုယ်လုံးပိန်သွယ်ပုံလေးကလည်း နန်းဆုရတီနှင့် ဆင်တူတော့ ငေးချင်စရာ ရှိကလေးပါပဲ။

စိစိကလည်း သူမနှင့် သိပ်မသဲကွဲသော အဝတ် အစားမျိုးနှင့်ပါပဲ။ ရှုပ်ချင်းသာ နည်းနည်းကွဲပြားတာ။ အပြင် အဆင်က တူနေသည်။

“မချောနှစ်ယောက် အလယ်ကနေ မိုးကာသားလို ဘောင်းဘီရှည်အဖြူ၊ ပခုံးနှင့် လက်တလျှောက် လိုင်းစင်း အဖြူပါသော အင်္ကျီရှက်ပျောညွန့်ရောင် ဂျာကင်နှင့်မို့ အရစ် မြင့်သော ကြယ်ရောင်ကလည်း မင်းသားတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေရာ ပန်းဖူးမှာ အတော် မျက်စိစပါးမွှေး စူးသွားရသည်။

“ဟော . . . ပြောရင်း နင့်မောင်တော်ပါလာပါပြီ”

“သူတို့ ဘယ်အချိန်က ကွန်တက်လုပ်လိုက်တာလဲ”

“အို . . . ဝါလည်း ဘယ်ညီမှာလဲ၊ ဒါကြောင့် နင့် ကို ပြောတာ”

“တိတ်တိတ်နေပါ ပန်းဖူးရယ်၊ လျှောက်မပြောစမ်း ပါနဲ့”

“ငါ့ပါးစပ်က ပိတ်လို့ရတယ်၊ နင်သာ ကြာရင် ကျန် ခွဲမှာ”

ပန်းဖူးက တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် စုဖွဖွလုပ်နေဆဲ ကြယ် ရောင်တို့ ကစားပွဲဆီ ရောက်လာသည်။

သူရင်မှာတော့ မြိုင်လေးကို မြင်ရသည်မှာ ကြည်နူး အေးမြသွားရပါသည်။

သူ ရောက်လာကျိုးလည်း နပ်သွားသည်ဟု ဆိုရမည်။ မမမြိုင်လေးနှင့် သူနှင့် ခုတလောအိမ်မှာပင် မတွေ့ ဖြစ်ဘဲ လွဲလွဲနေသည်။

မြင်ချင်နေတဲ့ မျက်နှာလေးကို မွတ်သိပ်လွမ်းဆွတ် စွာ ကြည့်မိသည်။

မမမြိုင်လေးက အင်္ကျီဖြူလွလွနှင့် စကားကြီးချည်

ဖားဖားလေးနှင့် ငြိမ်သက်စွာ ထိုစီရင်း သူ့ကို ပြုံးမောကြည့်သည်။

“ထရီနီနှင့်ဆင်းနေတာလား။ ဘယ်လို တွေ့လာကြတာလဲ”

“တွေ့တာ မဟုတ်ဘူး မမ့ရေ၊ တုန်တုန်လို့ ဖုန်းဆက်ပြီး မိအောင် ဖမ်းတာ။ ကဲ... အခုတော့ ဒကာတွေ့ ပြီးစီစီ စားချင်တာမှာပေါ့”

သူတို့တိုင်းမှာ မိန်းကလေး လေးယောက်နှင့် ယောက်ျားငါးယောက် ဖြစ်သွားရသည်။

ဒါပေမယ့် စကားတွေတစ်ယောက် တစ်ဖောက် ညှစ်နေတဲ့ကြားမှာ သူက မြိုင်လေးဖက် ဆလတ်ပန်းကန် တွန်းပို့ဖို့ မမေ့။ မြိုင်လေးကိုင်မော့သောက်လိုက်တဲ့ ရေဇွန် ကြမ်းပန်းကန်ကို ကုန်တာနှင့် ပြန်ဖြည့်ပေးဖို့ အသင့်။

မိန်းမလှလေး နှစ်ယောက်ကြားမှာ တကယ်ဆို အာရုံတွေ ထွေပြားရှုပ်ထွေးနေသင့်တာပါ။ ဒါပေမယ့် သူ အာရုံက ထူးဆန်းစွာ မြိုင်လေးတစ်ဦးတည်းပေါ်မှာ ဖဲပြောင်း မလဲဘဲ ရိုနေဆဲပါ။

မြိုင်လေး ရင်မှာ မယုံနိုင်အောင် ဖျော်ရွှင်ကြည့်နူး သွားမိသည်။

ကြယ်ရောင်ကလည်း ဘယ်သူမှ မမြင်အောင် သူမ မျက်လုံးထဲ ချိုရိစ္စာ ကြည့်လိုက်သည်။

နှုတ်က ဖွင့်မပြောပေမယ့် သူ့အချစ်ဟာ အစမ်းသပ် ခံနိုင်ကြောင်း အလွန်စစ်မှန်ကြောင်းကို မမမြိုင်လေး သိစေချင်ပါသည်။

မိန်းမငယ်လေးတွေ အများကြီးကြားမှ သူ စွဲလန်းနှစ်သက်ရတာ ဒီကမမမြိုင်လေးပါ။ သူ့နှလုံးသားက တောင့်တ လိုချင်တပ်မက်နေတာ မြိုင်လေးရဲ့အချစ်ပါ။

နားလည်ပါလား မမမြိုင်လေးရယ်။ ကျွန်တော် အရမ်းချစ်နေမိတယ်။

** ** * *



“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ။ ကျွန်တော် (MKY) ဟိုတယ်က မန်နေဂျာ ကိုမျိုးပါ”

“ဪ မောင်မျိုးကို အန်တီ တစ်ခုစုံစမ်းချင်လို့ပါ”

“မေးပါခင်ဗျာ ရပါတယ်”

“မင်းတို့ ဟိုတယ်မှာ အိမ်သုံးတုန့်ဆိုတာ ရှိတယ် မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျာ”

“စာရင်းထဲကြည့်ရင် သိမှာပါ။ အဲဒါ အန်တီသမီး လေးပါ။ အခု ဟိုတယ်မှာ အနေကြာရင်းနဲ့ ပိုင်ရှင်သမီးနဲ့ တောင် ခင်နေပြီလို့ အန်တီ သတင်းရတယ်။ ပိုင်ရှင်သမီးနဲ့ စကားပြောရရင်လည်း အန်တီ ပြောရင်တယ်ကွယ်”

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်။ ကျွန်တော် ချိတ် ပေးလိုက်ပါမယ်။ မမကြီး ရုံးခန်းမှာ ရှိပါတယ်”

“အေးကွယ်၊ သင်ခံယူပါ”

ပြီးလျှင် တီးလုံးသံချိုချိုနှင့် ဖုန်းထူးသံလေး ထွက် ပေါ်လာသည်။

“မင်္ဂလာပါရှင်၊ အိမ်အေဂျင်ဟိုတယ် ရုံးခန်းကပါ”

“အဲဒီမှာ ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်ရဲ့ သမီးရှိပါသလားကွယ်”

“ရှင် . . . ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်မပါပဲ”

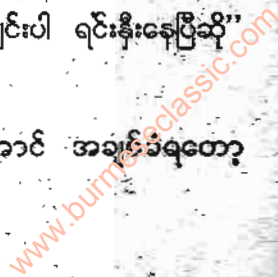
“သမီးလား . . . အန်တီက အိမ်သုံးတုန့် အမေပါ။ သမီးကို ကူညီစောင့်ရှောက်တာ ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြော ချင်လို့”

“ကျွန်မတို့ ဟိုတယ်က ဒီလိုမျိုး နွေးထွေးပြီး ပျူပျူ ငှာငှာနဲ့ ဝန်ဆောင်မှုပေးပါတယ်ရှင်”

“သမီးက တုန့်တုန့်တို့နဲ့ လူချင်းပါ ရင်းနှီးနေပြီဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“အန်တီသမီးက တုန့်နေအောင် အချင်းခရတော့



နည်းနည်းဆိုးတယ်၊ သည်းခံပေးပါ။ တုန်တုန်က အမေနဲ့ တစ်ခါမှ ခွဲနေဖူးတာ မဟုတ်တော့ အန်တီက စိတ်ပူတယ်၊ သူက တကယ်ကလေးစိတ်လေ”

ထို အန်တီကြီးအသံမှာ ချိုသာသော်လည်း ကြည်လင်ပြတ်သားစွာ ဩဇာရှိနေပါသည်။ ကြည့်ရတာ ထက်ထက် မြက်မြက်ရှိတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်မည်။

အေးမြပြီး ဩရှရှဖြစ်နေတဲ့ အသံက မြိုင်ကြော့ ရင်ထဲကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်သွားစေသည်။

“ကျွန်မ သိနေပါပြီ အန်တီ၊ တုန်တုန်တို့ကို ခင်လည်း ခင်ပါတယ်၊ သူ့သူငယ်ချင်း စိစိလည်း ပါတယ်၊ စိတ်ချပါ”

“ဒါပေမယ့် ဟိုတယ်ပေါ်မှာ သိပ်ကြော့ရင် မကောင်းဘူးမို့လား၊ အန်တီလည်း သူ့ကို လာခေါ်ချင်ပါတယ်။ တဆိတ်လောက် ဖြောင်းဖြေးပါဦး”

“တုန်တုန် ပူဆာထားတယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စ နည်းနည်းညှိနှိုင်းကြည့်မယ်ဆိုရင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ် အန်တီ”

“အို . . . အဲဒါ မဖြစ်ဘူး၊ အန်တီ သူ့ကို နိုင်ငံခြား

မလွတ်နိုင်ဘူး။ အန်တီမှာ ဒီသမီးလေးတစ်ယောက်ပဲရှိတာ၊ ဟိုရောက်ရင် ဒင်းက ပြန်လာမှာကို မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုမှာနေချင်တာလေ၊ အန်တီလည်း သူနဲ့ လိုက်မသွားနိုင်ဘူး။ ကိုယ့် မြန်မာပြည်မှာပဲ ဘုရားသွားကျောင်းတက် အေးအေးလူလူ ခေါင်းချချင်တယ်၊ အန်တီလည်း မိသားစုကိစ္စတွေ ပြောနေမိတယ်၊ ငါ့သမီး အချိန်ရရဲ့လား”

“ရပါတယ်၊ တုန်တုန်တို့ကို မြိုင်လည်းခင်နေပါပြီ”

“သမီးနာမည်က မြိုင်လား”

“မြိုင်ကြော့ယဉ်ပါ အန်တီ”

“မြိုင်ကြော့ယဉ်”

ခေါ်သိရုံကျော်က သံယောင်ရေရွတ်ရင်း တစ်ခဏမျှ အသံတိတ်သွားသည်။

“အန်တီ”

“ဪ . . . အေး . . . သမီးနာမည်က နားလဲရင်းနီးနေလို့ပါ”

“ရှင်”

ထို အန်တီကြီးဆီမှ မမျှော်လင့်သော စကားတစ်ခွန်း

* ဆုလေးနွယ် *

အို ကြားရလျှင် မြိုင် ရင်ထဲ ဆူညံမြည်ဟီးကာ ပေါက်ကွဲ
သွားသလို ခံစားရသည်။

“အန်တီရဲ့ ဆုံးသွားတဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက်
နာမည်နဲ့ တူနေလို့ပါကွယ်၊ မြီးနှစ်ကျော်မှာ ဆုံးသွားရှာတယ်
လေ၊ အဲဒီ ကလေးက ကံမကောင်းရှာပါဘူး”

“ဪ”

သူမ ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ထုန်ထုန်ရီရီလည်း ဖြစ်သွား
ရ၏။

“ဟို . . . အန်တီနာမည်က”

“အေး . . . ဟုတ်သားပါ၊ ပြောဖို့ မေ့နေတာ၊ ဟင်း
ဟင်း အန်တီက ဒေါ်သီရိကျော်ပါ၊ နောင်လည်း ကိစ္စရှိရင်
ဆက်သွယ်ပါ၊ ကိစ္စမရှိလည်း သမီး အားလပ်တဲ့အချိန် အန်တီ
စကားပြောချင်ပါတယ်”

ဒေါ်သီရိကျော် . . . ဘုရားရေ . . . ဒါ တိုက်ဆိုင်
လား။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

သူ့ရဲ့ ဆုံးသွားတဲ့ သမီးလေးက မြိုင်ကြော့ယဉ်တဲ့
အို . . . ဒါဆို မေမေ မေမေများလား။

ရင်ထဲမှာ ကျင်းပတဲ့ ပွဲတော် *

မေမေ့ရုပ်သွင်ကို အလွန်အမင်း မြင်ချင်လာသည်။
မြိုင်ကြော့ ရင်တို့က တဒိန်းဒိန်း တုန်ခါနေပြီး မူးမိုက်
သွားမိတော့မလို ခံစားရ၏။

ဒါဟာ မေမေ့အသံပဲလား။ မေမေ ပြောနေတာလား။

“ဟက်လို . . . ဟက်လို”

“ရှင် . . . အန် . . . အန်တီ”

“သမီး အလုပ်များနေရင် နောက်မှ ထပ်ခေါ်မယ်
နော်”

“ရှင် . . . ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့”

သူမ အယောင်ယောင်အမှားမှားနှင့် ကတုန်ကယင်း
ကြီးဖြစ်သွားရလေသည်။

သူမရင်ထဲမှာ “မေမေ” ဟု ခေါ်ချင်နေတာ သိပ်

ကြာမြင့်ခဲ့ပါပြီ။

* * * * *

မိန်းကလေးပီသပြီး လိမ္မာရေးခြား ရှိသူလေး။ အဘွား
မျက်စိထဲ အတော်တွေ့နေတာ ကြာပြီ။

မြေးလေးအပေါ်လည်း သံယောဇဉ်ကြီးတာ သိသည်။
အဘွားသည် မြိုင်လေးကို တစ်စုံတစ်ခု ပြောဖို့
သတိရသွားပြီး . . .

“ညက ကောင်းကောင်းအိပ်မယ်ကြုံရင် ဘယ်က
ဖုန်းလည်း မသိဘူး။ နောင်ယုက်နေတယ် သမီးရယ်”

“ဟင် . . . ဟုတ်လား”

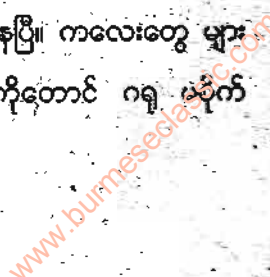
“ကြယ်ရောင်လေးကို ခေါ်တာ ဖြစ်မယ်၊ အဘွား
ကိုင်လိုက်ရင် အသံမပေးဘဲ ပြန်ချသွားတယ်၊ ပြီးရင် ပြန်ခေါ်
အဘွားထူးရင် ချပစ်နဲ့၊ ခဏခဏပဲကွယ်၊ ညကြီးမိုးချုပ်
ဘယ်လိုဟာလေးတွေမှန်း မသိဘူး။ ကြယ်ရောင်ကလည်း
ဖုန်းပိတ်ပြီး ပြန်ဖွင့်ဖို့ မေ့နေသလားမသိပါဘူး။ အဘွား သွား
ကြည့်တော့ သူ့အခန်းထဲမှာ အိပ်ပျော်နေပြီ။ ကလေးတွေ များ
တယ်ခက်တာပဲ။ လူကြီးသူမရှိနေတာကိုတောင် ဂရု မစိုက်
ချင်ဘူး။

မြိုင်ကြော့က အဘွားဆွမ်းတော်ကပ်မည့် ဩဇာသီး
နှင့် ပန်းသီးများကို ရေစင်စင်ဆေးလျက် ဖန်ပန်းကန်ပြားထဲ
စိစိချိချိ ထည့်နေသည်။

ဒီဘက်အိမ်ရောက်တုန်း အဘွားကို ကူညီနေတာပါ။
ဖြိုင်လည်း ကုသိုလ်စုတယ် မဟုတ်လား။

“အဘွား . . . ပန်းအိုးတွေ မြိုင်သယ်ပေးမယ်၊ ဒီမှာ
ပဲ ခဏထားဦး”

“အေးပါကွယ်၊ သမီးလေးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”
ဒေါ်နန်းမုံက သူ့ဝေယျာဝစ္စတွေ ဝိုင်းဝန်းကူညီပေး
သော မြိုင်လေးကို သဘောကျကြည်နူးစွာ ကြည့်နေမိသည်။



“အဘွားရယ် . . . ဖုန်းမှားနေတာ ဖြစ်မှာပါ။”

“ဘယ်က မှားရမလဲ၊ မိန်းကလေးတွေရယ်သံ အဘွားကြားတယ်၊ မိန်းကလေးတွေပဲ ဆက်တာ ဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်ပါ့မလား”

မြိုင်ကြော့က ဧဝေဧဝါ ဒါဆို တုန်တုန်လေးများ လား၊ ဖြစ်တော့ ဖြစ်နိုင်သည်။

“ကြယ်ရောင်လေး မကိုင်မချင်း ခေါ်နေတဲ့ပုံမျိုး”

“ဒါဆိုလည်း ကြယ်ရောင်သူငယ်ချင်းတွေ ဘာတွေ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်လေကွယ်၊ အကျိုးအကြောင်း ပြောဆိုမေးမြန်းလို့ ရတာပဲ၊ အခုဟာက မခန့်လေးစားလုပ် ဘာ ဖုန်းကိုင်တဲ့ အဘွားကြီးကို အရူးလုပ်နေတာ”

အဘွားက မကျေမနပ် ဖြစ်နေပါသည်။

မြိုင်ကြော့လည်း ဘာပြောရမှန်း မသိပေ။

ဒီလိုတော့လည်း မဖြစ်သင့်ပါဘူး။

တုန်တုန်ကို မေးကြည့်ရင် ကောင်းမလား။

မြိုင် တွေဝေစဉ်းစားနေမိသည်။

“နောက်တစ်ခါ နောင်ယုက်ရင်တော့ မလွယ်ဘူး”

“နောင်ယုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အဘွား အထင်မှာ တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်မှာပါ”

“ဟင့်အင်း . . . အဘွား သိကို သိတယ်”

ဒေါ်နန်းမုံက အခိုင်အမာ . . . ။

“အဟင်း . . . အဲဒါ အဘွားမြေး ကြယ်ရောင်က ဇာတ်လမ်းရှုပ်ထားလို့ နေမှာပေါ့”

ခြေသံကြားသဖြင့် ကြယ်ရောင်နီးလာပြီဆိုတာ သူ့ သိသည်။

“ဟေ့ . . . မမမြိုင်လေး”

“ဟင်”

ထင်တဲ့အတိုင်း နောက်ဖက်သို့ ကြယ်ရောင် ရောက် လာသည်။

“မနက်စောစောစီးစီး ဘာတွေ ကျွန်တော့် အတွက် အုပ်နေတာလဲ”



“ရှင်ပြဿနာတွေပေါ့၊ အဘွားဆီ ဖုန်းတွေ ဝင်လာ နေလို့တဲ့၊ ရှင်ကမှ ကိုယ့်ဘာသာ ရှင်းမထားဘဲ”

“ဟာ . . . အဓိပ္ပါယ် မရှိတာ”

“ကဲပါ . . . မျက်နှာသစ် မုန့်စားပါဦး ပြီးမှ ပြော”

“ဟုတ်တယ် မြေးလေး . . . နောက်မှ ပြောမယ်၊ ဒီနေ့ ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ ချက်ထားတယ်၊ ပူပူလေးစားစမ်း”

“ဟာ . . . ဒါဆို မိုက်တာပေါ့”

ကြယ်ရောင်က စေစင်မှာ မျက်နှာသစ်ကာ သဘက် အဖြူလေးနှင့် မျက်နှာပွတ်တိုက်ရင်း ချက်ချင်းလိုပဲ အနား သို့ ပြန်ရောက်လာလေသည်။

ကြယ်ရောင်နှင့် မြိုင်လေးတစ်ယောက် မျက်နှာတစ် ယောက်ကြည့်ရင်း အပြုံးချင်း ဖလှယ်မိကြသည်။

အိပ်ယာနိုးတယ်ဆို မမမြိုင်လေးကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ကြယ်ရောင်ဘဝင်ကျလို့ မျက်နှာလေးက ပြုံးရယ် ကြည်လင် နေပါသည်။

အဘွားကတော့ ညက တယ်လီဖုန်းဝင်တဲ့ကိစ္စ တဖျစ်တောက်တောက် လုပ်နေဆဲပါ။

ကြယ်ရောင်က မြိုင်လေးကို မျက်နှာရှုံ့ပြီး ပြောင်ပြောင် သည်။ အဘွားပြောတဲ့ ဖုန်းသရဲကိစ္စ ခေါင်းထဲ ထည့်ပုံမရ။

“မမ . . . ဟိုကောင်မလေးနစ်ယောက် ဟိုတယ် က ထွက်သွားပြီလား”

“ဒီနေ့တောင် အိမ်လာမယ် ပြောတယ်”

“ကျွန်တော် မရှိဘူးပြောလိုက်နော်”

“ဘာရယ်”

“တကယ်ဗျ၊ သွားစရာကိစ္စတစ်ခု ရှိလို့ပါ”

“မင်းဘာသာ ဖုန်းနဲ့ ပြောပေါ့”

“မြေးနော်၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်တွေ မလုပ်နဲ့”

“ဟာဗျာ . . . အဘွားကလည်း ကျွန်တော်ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး။ အခုဟာက မမမြိုင်လေးနဲ့ အသိ မိန်းကလေး တွေ အကြောင်းပါ”

“ဟိုတရက် ဒြယ်ထဲ ပန်းတွေ လာခူးသွားတဲ့ ခင် သွက်သွက်နစ်ယောက် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေဗျာ”



“မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဒီလောက် ရဲတင်းပြောင်းဆန် နေတာ ကြည့်မရပါဘူးတော်”

“ဟာ . . . အဘွားက လုပ်ပြီ”

ကြယ်ရောင်က မြိုင်လေးဘက် လှည့်ကြည့်ရင်း အားတုံအားနာ ဖြစ်သွားပါသည်။

ချောမောခန့်ညားသော သူ့မျက်နှာလေး ကွက်ကနဲ တစ်ချက် ပျက်သွားတာကို မြိုင်လေး ဂရုစိုက်ကြည့်နေမိ သည်။

သူတို့နှစ်ဦး တစ်ခဏမျှ အကြည့်ချင်း ငြိတွယ်သွား မိကြ၏။

မြိုင်လေးက ဦးစွာ မျက်လွှာချသွားသည်။

သူချစ်မိတာ အဲဒါပေါ့။ မဝံ့မရဲ ရှက်စနိုးလေး ရှိတတ် တာ . . . အိမ်သဲတုန်ဆိုရင် မိန်းကလေးဆိုပေမယ့် သူနှင့် မျက်လုံးချင်း ငြိုင်ကြည့်ရဲသည်။

ထိုမိန်းကလေးမျိုးကို ကြယ်ရောင်တစ်စက်မှ သဘော မကျပါ။ မိန်းကလေးဆိုလျှင် မမမြိုင်လေးလို အေးဆေး နူးညံ့ သိပ်မွေ့တဲ့ ဟန်ပန်ရှိမှ ကြိုက်တာ။

အိမ်သဲတုန်ကတော့ ဘဝင်ခပ်မြင့်မြင့်နှင့် သူမရဲ့ အလှအပနှင့် ဆွဲဆောင်မှုကို သူမဘာသာ ယုံကြည်နေပုံ ရသည်။

မမမြိုင်လေးမှာ အဲလို ဘဝင်မြင့်သော ပုံစံမျိုး တစ်စီ မှ မတွေ့ရ။ မျက်နှာတည်တည်လေးရဲ့ ရင်ထဲမှာ တစ်ခါတရံ အေးငယ်တတ်တာပင် ရှိတာ သူ ရိပ်မိပါသည်။

တစ်ခါတရံ ပါးလေး ဖွဖွလိမ်ဆွဲကာ သူ့ အားပေး ချင်ပါသည်။ မြိုင်လေးကို ဘယ်လောက်ထိ ချစ်ရသလဲဆို တာလည်း ပြောပြချင်သည်။

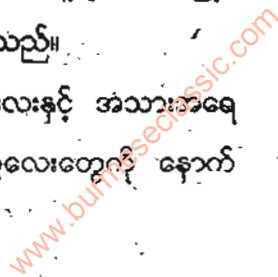
ဒါပေမယ့် မြိုင်လေးက ယုံကြည်ပါ့မလား။ သူ့အချစ် ကို တန်ဖိုးထားပြီး အသိအမှတ်ပြုပါ့မလား။

ကြယ်ရောင်ကိုယ် ကြယ်ရောင် မယုံကြည်ပါ။

သူမ မစွန့်စားရဲသလို ဖြစ်နေသည်။

ထမင်းစားခန်းမှာ ထိုင်ပြီးတဲ့အထိ သူ့မျက်စိက မြိုင် လေး လှုပ်ရှားမှုတွေကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

တီရှပ်လက်ပြတ် သခွားရောင်လေးနှင့် အသားအရေ က ဝင်းဝါစိုပြေနေသည်။ ဆံနွယ်အခွေလေးတွေကို နောက်



* ဆုလေးနွယ် *

ဘက် ပင့်တင်ထားတဲ့ ကြားက ဆံစလေးတွေ ဟိုဒီ တစ်စွန်း၊ တစ်စ၊ ထွက်ကျနေတာလေးက ကမိုကရီနှင့် တစ်မျိုးလှသည်။

အဘွားနှင့်အတူ တစ်ခါတရံ အိမ်မှုကိစ္စ လာကူညီပေးပုံလေးကို မြင်ရတာလည်း သူ သဘောကျ ကျေနပ် မိသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ့်အိမ်ရှင်မလေးပဲ ဖြစ်လိုက်ပါတော့ဟု စိတ်ကူးတွေ ယဉ်ချင်မိသည်။

“မြိုင်လေးလည်း တစ်ခါတည်း ဝင်စားလိုက်လေ၊ အဘွားအပေါ် ခဏ တက်လိုက်ဦးမယ်”

“အဘွားလည်း စားမှပေါ့”

“မဆာသေးပါဘူး သမီးရယ်၊ သမီးတို့ စားနှင့်ပါ”

အဘွားထွက်သွားတော့ ထမင်းစားပွဲမှာ ကြယ်ရောင်နှင့် မြိုင်လေးပဲ ကျန်ရစ်သည်။

ကြယ်ရောင်က ရွှေတောင်ခေါက်ဆွဲ ပန်းကန်ကို တစ်ချက်မွှေရင်း မြိုင်လေးထံသာ ကြည့်နေသည်။

“ဘာလိုလို့လဲ ကြယ်ရောင်”

* ရင်ထဲမှာ ကျင်းပတဲ့ ပွဲတော် *

ကြယ်ရောင် ခေါင်းယမ်းသည်။ မျက်လုံးက အကြည့်မလွှဲသွားတာကြောင့် ...

“မ,ကို ဘာကြည့်နေတာလဲဟင်”

မြိုင်လေးက မလုံမလဲ အမူအယာနှင့် မေးမိသည်။

“ဒီတိုင်း လှလို့ ကြည့်တာပါ”

“မင်းနော် ... လာမနောက်နဲ့”

“မမ မေးစေ့မှာ နှုတ်ခမ်းနီတွေ ပေနေတယ်”

“အို . . . မဟုတ်ဘဲနဲ့ မ မှ နှုတ်ခမ်းနီ မဆိုးရဇသးတာ”

“မသိဘူး . . . ပေတာတော့ ပေနေတာပဲ”

“ဒါဆို မှန်ထဲ သွားကြည့်မယ်”

နံရံကပ်မှန်ထဲ ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာမှာ ဘာမှလည်း မပေပါ။

“ဟား . . . ဟား . . . ဟား”

“ဟင်း . . . နော် . . . ကြယ်ရောင်”

“အလကားစ,တာပါ။ မမက ချစ်ဖို့ကောင်းလို့”

* ဆုလေးပွဲမှတ် *

ရတလော ဒီကောင်လေး ဘာဖြစ်နေမှန်းမသိ။ မျက်နှာလည်း ပြောင်ချော်ချော်နှင့် . . .

ဂစ်တာတီးရင်လည်း မမသီချင်းတွေ ချစ်ကောင်း သီချင်းတွေ သူမကြားအောင် အော်ဆိုတတ်သည်။

မြိုင်သည် ဟန်ဆောင်ထားသော်လည်း သူ့အကြည့် သူ့အပြောလေးတွေမှာ ရင်ထဲ လှိုက်ကနဲ နွေးခနဲ ဖိုသွားရ၏။

ပန်းဖူးစကားတွေ ပြန်ကြားယောင်ပြီး သူ့ကို အလိုလို ရှက်နေမိတာလည်း အမှန်။

“ကြယ်ရောင် ဘယ်လိုထင်လဲ”

“ဗျာ”

“ညက ဖုန်းက တုန်တုန်ဖြစ်မယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်ရင် ဟုတ်မှာပေါ့”

“မင်း ဘယ်လို သဘောရလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

သူက မျက်နှာမူန်တည်သွားကာ ခပ်ဆတ်ဆတ် မေးသည်။

ရင်ထဲမှာ ကျင်းပတဲ့ ပွဲတော် *

“ကြယ်ရောင်ကို ရင်းနှီးလာပြီဆိုထော့ တုန်တုန် အပေါ် ဘယ်လို သဘောထားလဲ”

သူက ချက်ချင်း မဖြေဘဲ နှုတ်ခမ်းကို ချွန်လျက် မြိုင်လေးမျက်လုံးထဲ စူးနစ်စွာ စိုက်ကြည့်သည်။ ထိုအကြည့် စူးစူးကြောင့် မြိုင်ကြော့ ရင်ထဲ ပြောင်း ဆန်တိမ်းပူးသွားမိရင်း

“ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ဒီတိုင်း သိချင်လို့ မေး ကြည့်တာပါ။ အဘွားသာ ကြားရင် မကိုပါ ဆူမလား မသိ ဘူး။ ဟင်း . . . ဟင်း”

“ကျွန်တော်က မ၊ ချာတိတ်မတွေကို ဘယ်လို သဘောထားရမှာလဲ”

“မသိဘူးလေ”

“သူတို့က မကို ဘာပြောလို့လဲ”

“ဘာမှတော့ မပြောပါဘူး”

“ဘာလဲ ကြိုက်ရင် မ၊က အောင်သွယ်ပေးမလို့ လား”

“ဟုတ်လား”

“ဟုတ်လား”

“ကြယ်ရောင်က ခပ်ထေ့ထေ့ မေးသည်။



မျက်နှာလေးတ နားမလည်ရကောင်းလားဟု သုန်သုန် မှုန်မှုန် ခပ်တင်းတင်း . . . ။

“မ၊ အောင်သွယ်ဖို့တောင် လိုမယ် မထင်ပါဘူး”

“ဘာဗျ”

“ဪ . . . ကြယ်ရောင်တို့ အမြဲ ဖုန်းပြောနေ တာပဲ”

“အမြဲ မပြောပါဘူး။ ညဆို ကျွန်တော် ဖုန်းပိတ် ထားလိုက်တာ”

“ဟယ် . . . အဲလို မလုပ်နဲ့လေ”

“ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားဘူး”

“သူတို့က ကြယ်ရောင်ကို ခင်နေကြတာလေ၊ သိပ် လည်း မာနမကြီးပါနဲ့”

“ဒီမှာ မမ၊ ကျွန်တော် တစ်ခု ပြောရင်ယုံမလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ သိပ်မြတ်နိုးရတဲ့ မိန်းမတစ် ယောက်ရှိတယ်”

“ဟင်”

မြိုင်လေး ရုတ်တရက် လန့်ဖျပ်သွားသည်။ သူ တစ်ခုခု ပြောလိုက်မလားဟု ရုတ်တရက် ရင်ထဲ ထိတ်ကနဲ ဖြစ်သည်။

မြိုင်ကိုယ်မြိုင် အထင်ကြီးရာ ရောက်နေပြီလား မသိပါ။

“သူ့ကို ကျွန်တော် အရမ်းချစ်တယ်။ သူ့က ကျွန်တော့်ထက် အသက် ရှစ်နှစ်လောက် ပိုကြီးတယ်”

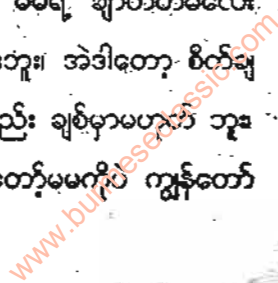
“ဟင်”

မြိုင်လေး ရင်ထဲ ဒိုင်းကနဲ အကျယ်ကြီး မြည်သွား ပြီးမှ လှုပ်ကနဲ အေးခနဲ ဖြစ်သွားရ၏။

ဘုရားရေ . . . ဒါ သွယ်ပိုက်ပြောနေတာလား။

မြိုင် ခေါင်းငုံ့ချမိသည်။

“သူ ဘယ်သူလဲ မမ သိချင်လား။ သိချင်တဲ့နေ့ ကျွန်တော့်ကို အချိန်မရွေး မေးလိုက်၊ မမရဲ့ ချာတိတ်မလေး တွေကို ကျွန်တော် လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး။ အဲဒါတော့ စိတ်ချ လိုက်၊ အခုလည်း မချစ်ဘူး။ နောင်လည်း ချစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ရိုးရိုးလေးနဲ့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကျွန်တော့်မမကိုပဲ ကျွန်တော် ချစ်တယ်”



* ဆုလေးမွှယ် *

ကြယ်ရောင် စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ပြောချလိုက်သည်။
သူမက ဘယ်သူလဲ မမေးဘဲ ခေါင်းငုံ့လို့ နှုတ်ဆိတ်
သွားပါသည်။ အံ့ဩနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ကြယ်ရောင်ကတော့ ဒါနိုက် မပြောရဲလို့ သွယ်ဝိုက်
လှည့်ပတ်ပြောလိုက်တာပါ။

မြိုင်လေးကိုပဲ သူ့ချစ်တာပဲ။ ချစ်နေတာလည်း ကြာ
ခဲ့ပြီ။ ငယ်ငယ်ကတည်းကပဲ ဆိုပါတော့။

ဆယ်တန်းတုန်းက အင်္ဂလိပ်စာနှင့် ပတ်သက်ပြီး
ဂရမ်မာတွေ မသိတာ၊ မရှင်းတာရှိရင် မမကိုပဲ သွားမေးရ
တာ။ မမက သူ့ဆရာမဆိုလည်း ဟုတ်သည်။

တစ်ခါတလေ သူ တုပ်ကွေးဖျားလို့ ဆေးမသောက်
ချင်ဖူး ဂျီကျရင် အဘွားနှင့် အတူ သူ့ကို လာချောပြီး ဆေး
တိုက်တာမို့ အစ်မတစ်ယောက်လို အပြုအစု ကောင်းသူဆို
လည်း မမှား။

တစ်ခါတရံ ဘတ်စကတ်ဘော အတူဝင်ကစားဖို့
ပူဆာရင် ရှိတဲ့အလုပ်တွေ ပစ်ထားပြီး သူနှင့် လာကစား
ပေးရှာတဲ့ သူငယ်ချင်းအဖော်ကောင်းဆိုလည်း မငြင်းနိုင်ပါ။

www.burmeseclassic.com

ရင်ထဲမှာ ကျင်းပတဲ့ ပွဲတော် *

ငယ်ငယ်တုန်းက သူ ပျင်းရင် ပုံပြောပြီး ချောသိပ်
ပေးခဲ့တဲ့ သူ၊ အခုအချိန်ထိလည်း သူ့ကို အရိပ်လို ကြည့် ပြီး
လိုတာ လုပ်ပေးဖို့ ဝန်မလေးတဲ့သူလေးပါ။

ဒီလို ကိုယ့်မမကို ကိုယ်ချစ်မိတွယ်တာမိတာ မှား
သလား။ မြိုင်လေးဟာ သူ့အတွက်တော့ အရင်းနှီးဆုံး မိန်းမ
သားတစ်ဦးပါ။

ထိုနေ့ မနက်က မြိုင်လေး ခေါင်းငုံ့နှုတ်ဆိတ်သွား
သဖြင့် ကြယ်ရောင်လည်း ဘာမှ ထပ်မပြောဘဲ ရွှေတောင်
ခေါက်ဆွဲကိုသာ ခပ်အေးအေး ခပ်စားနေလိုက်သည်။

အရိပ်အမြွက်သဘော ဖွင့်ဟလိုက်ရသဖြင့် ကြယ်ရောင်
ရင်ထဲမှာ ပေါ့တန်သလောက်လည်း ပေါ့သွားရတာ အမှန်ပါ။
တစ်နေ့နေ့တော့ သူ့ချစ်နေကြောင်း အတိအလင်း
ကြေညာရဦးမည်။

** **

“ဒီမှာ မမ၊ အိမ်ထဲတုန်တို့က အမျိုးကောင်းသမီး ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိထဲကပါ။ ဖုန်းခေါ်မိတာ ဝန်ခံတယ်။ အဲဒါ အဘွားကို မလေးမစား လုပ်တာ မဟုတ်ဘူး။ စကား ပြောရမှာ ကြောက်လို့ အသံမပေးရဲလို့ပါနော်”

“ဒါပေမယ့် အဘွားဖက်က ကြည့်တော့လည်း တစ်မျိုး ထင်ချင်စရာဖြစ်နေတယ်လေ။ တုန်တို့က ရိုးရိုး သားသားနဲ့ ကိုကြွယ်ရောင်ရှိလား။ အိပ်နေပြီလား၊ မေးလိုက် တယ်ဆိုရင် ရတာပဲ။ အဲဒါဆို အဘွားလည်း အမြင် မစောင်း တော့ဘူး။ ဒေါသလည်း မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့”

“သူ့မြေးကိုများ အဖြစ်သည်းနေတာ . . . ဟွန်း”

“ဟယ် . . . အဲလို မပြောကောင်းဘူးလေ”

“အဘွားက မြေးကို တွန့်တိုတာက ဟုတ်ပါပြီ။ မမကရော တုန်တို့ ဖုန်းပြောတာ မကြိုက်ဘူးလား”

“အို . . . ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ”

အိမ်ထဲတုန်- မျက်နှာလေးက ပမာမခန့်။

မြိုင်က ကိုယ့်ညီမလေးတွေလို သဘောထားပြီး ဆို ဆုံးမ အကြံပေးနေတာပါ။

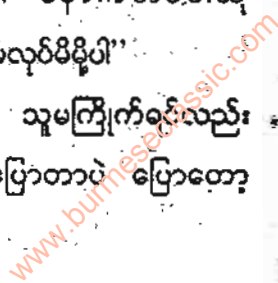
သူကလေးတို့ကို တစ်ဘက်က အထင်သေးမှာ စိုးလို့ ပြောရတာပါ။

“မမကိုတော့ တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့ တုန်တုန်ရယ်”

“မမက အပြစ်တင်နေတာကိုး”

“အပြစ်တင်တဲ့သဘောမျိုး လုံးဝ မဟုတ်ပါဘူး ဟယ်။ တုန်လေးတို့ နားလည်အောင် ပါ။ ‘နောက်တစ်ခါဆို ကြွယ်ရောင်အဘွား စိတ်ဆိုးအောင် မလုပ်မိမို့ပါ’”

“တုန်တို့ကတော့ ပြောမှာပဲ သူမကြိုက်ခင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ ကိုကြွယ်ရောင်နဲ့ ပြောတာပဲ ပြောတော့



ဘာဖြစ်လဲ၊ သူ့ကို သဘောကျလို့ ခင်လို့ နှာက်တာပဲ၊ ဘေးကလူတွေနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး”

တုန်သည် ဆော်ဆတ်ထိမခံ ခံပက်လေသည်။

ထိုအကြောင်း စကားစ၊ မိတာ မြိုင်လေးပဲ မှားပြီ ထင်ပါသည်။ သူ့ကလေးတို့ ပုံစံကို မြိုင် တအံ့တဩ ကြည့် နေမိသည်။

“တုန်တုန်တို့မှာ ယောက်ျားလေးမိတ်ဆွေလည်း မရှားပါဘူး မမရယ်၊ သူ့ကြီးကျယ်နေလို့ ပိုတောင် အမြင် ကပ်တာ၊ ဒင်းကရော ဘာမို့လို့လဲ”

“တုန်ကလည်းဟယ်” . . . မမကို အားနာစရာကြီး။

စကားပြောတာ အေးဆေးပြောစမ်းပါ”

စိစိက ဖြောင့်ဖျတ်။

ဖုန်းခေါ်တုန်းကလည်း စိစိက မိုးချုပ်ပြီ မဆက်နဲ့ တော့ဟု ဘေးကနေ တားပါသေးသည်။

ခေါင်းမာဖွဲကြီးတဲ့ အိမ်ထဲတုန်ကသာ နားမထောင် တာ။

အံ့ရလည်း ကိုယ့်အပေါ် ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ မမမြိုင်လေးကို သူက အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြန်ပြောနေပြန် ပြီ။

တုန်တုန်တစ်ယောက်နှင့်တော့ ခက်ပါသေးသည်။

ဝင်အောင်လို အလျော့ပေးသူကိုကျတော့ အမြဲ အနိုင်ယူသည်။ ခိုင်းစရာရှိရင် ခိုင်းပြီး တျန်တဲ့အချိန် ကြိမ်း မောင်းအော်လွှတ်ဖို့ ဝန်မလေး။

စိစိပင် ကြားကနေ အားနာရသည်။

စိစိလည်း သူစိတ်ဆိုးမှာ ကြောက်လို့ အိမ်က အဆု ခံပြီး တုန်တုန်နှင့်ဟိုတယ်မှာ လာနေရတာ။

တုန်တုန်မှာမိက တစ်ယောက်ထဲ လွှတ်မထားပါနှင့် ဟု ဖုန်းထဲက တောင်းပန်ထားတာကြောင့်လည်း ပါပါသည်။

တုန်တုန်သည် သူထင်ရာ သူအမှန် တဖွတ်ထိုး ဆန်သူ ဖြစ်သည်။

စိတ်ထဲ မကျေနပ်ရင် မြူမထားဘဲ နှုတ်ကနေ ကို ကနဲ ပြောချဖို့လည်း ဝန်မလေး။

* ဆုလေးနွယ် *

“မမရယ် . . . တုန်တုန်စကားပြောမတတ်တာ ဓမ္မ မယူပါနဲ့နော်၊ စိစိတောင်းပန်ပါတယ်၊ ဘယ်လိုမှ သဘော မထားပါနဲ့”

“ရပါတယ်ကွယ်၊ မမကလည်း စေတနာနဲ့ ပြော မိတာပါ။ အပြစ်တင်နေတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . စိစိ သိပါတယ်”

“တုန်တိုက် သူများအောက်ကျခံတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုဖြစ်ချင်တာဆိုလည်း ဖြစ်အောင် လုပ်ရမှ”

“မမကို အထင်မလွဲပါနဲ့နော်”

မြိုင်လေးက ပြန်ချော့ရတယ်။

“မမက အဘွားနဲ့ ညီမလေးတို့ အဆင်မပြေဖြစ် သွားမှာစိုးလို့ပါ”

“ကိုကြယ်ရောင်နဲ့ ပြေလည်ရင်ပြီးတာပဲ”

“တုန်တုန်ရယ်”

စိစိလည်း သူ့ကို တံခါတခါ စိတ်ပျက်ရသည်။

ရင်ထဲမှာ ကျင်းပတဲ့ ပွဲတော် *

“မမ မကြိုက်ရင် ဝမ်းနည်းပါတယ် . . . တုန်တိုက် တော့ ကိုကြယ်ရောင်ကို ဆက်သွယ်မှာပဲ”

“မမက မဆက်သွယ်ရဘူးလို့ မပြောမိပါလား”

“ဒါပေမယ့် တားချင်တယ် မဟုတ်လား”

“အဲလို သဘောမျိုး မဟုတ်ဘူး တုန်တုန်”

“မမ မိတ်ဆက်ပေးလို့ သိတယ် ဆိုပေမယ့် ကျန်တာ ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ကိုယ်ပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

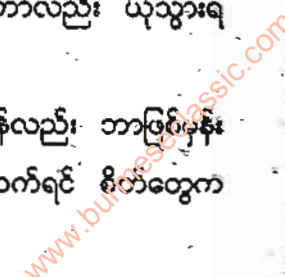
မြိုင်လေး မျက်နှာပင် ရဲတက်လာရသည်။

ကိုယ်ကပဲ မလိုတဖာ တားမြစ်ဟန့်တား စွက်ဖက် နေသလိုလို။ သူမ အိမ်သဲတုန် ပြောဆိုပုံကို ကျောလှမ်းမိပါ သည်။

ဒီကောင်မလေး ဆိုးတယ် ဆိုတာလည်း ယုံသွားရ

ပြီ။

“ဆောရီပဲ မမရယ် . . . တုန်လည်း ဘာဖြစ်မှန်း မသိဘူး . . . ကိုကြယ်ရောင်နဲ့ ပတ်သက်ရင် စိတ်တွေက



* ဆုလေးနွယ် *

မရဘူး။ ဘာဖြစ်နေမှန်းကို မသိတာ၊ တုန် စကားမှားရင် ခွင့်လွှတ်နော် မမ”

“အေးပါကွယ်”

ဒီလိုတော့လည်း ချက်ချင်း ဝန်ချတောင်းပန်ပြန် သည်။ စိတ်ဆိုးလွယ်သလောက် တုန်တုန်စိတ်ရင်းက ဖြူစင် တာ အမှန်း။

“မမ ညီမလေးကို အပြစ်မယူပါဘူး။ ဒါ ကိုယ့်ညီမလေးပဲ ဥစ္စာ”

တကယ်လည်း ညီမဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ဒေါ်သီရိကျော်သာ မြိုင်လေးအမေဆိုရင် အိမ်သဲတုန် ဟာ မြိုင်လေးညီမပါ။

ဒီအဖြေကိုလည်း မြိုင်ကြော့ မြန်မြန် သိချင်ပါပြီ။

** **

“ဟယ်တော့ စီစီရေ... မာမီရောက်လာပြီ၊ မမမြိုင် လေးတို့အိမ် မာမီဘယ်လို သိသွားသလဲ မသိဘူး”

အရင်ဦးဆုံး အိမ်က ကားဝင်လာတာနှင့် တုန်တုန် က စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပြေးပြောလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်လား။ စီတို့ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

စီစီက ရင်ဘတ်ဖိသည်။

မာမီက ကူးထဲကဆင်းကာ တိုက်ပေါ်တီကိုအောက် သံပန်းတံခါးရှေ့ လာရပ်ပြီး ဘဲလ်တီးနေပြီ။

“မမမြိုင် တုန်မရှိဘူး ပြောနော်၊ ခဏသွားပုန်းလိုက် ဦးမယ်”

“ဟဲ့... ငါ့ကိုလည်း တွေ့လို့ မဖြစ်ဘူးလေ၊ ငါလည်း ပုန်းမှ ရမယ်”

“ပုန်းမနေပါနဲ့ ညီမလေးတို့ရယ်၊ ရင်ဆိုင်လိုက်ပါ။ တုန်ကလည်း ကိုယ့်အမေပဲ ပုန်းလျှိုးမနေပါနဲ့၊ သူ့ခဖျာ သတိရ လှပြီ။ ဟိုမေး ဒီစမ်းနဲ့ သနားပါတယ်”

မြိုင်လေးက သူတို့ကို ဖျောင့်ဖျ နားချရင်း သံပန်း တံခါးသော့ကို ယူကာ ဖွင့်ပေးလိုက်ပါသည်။

“သမီးက မြိုင်ကြော့ယဉ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်အန်တီ၊ အိမ်ထဲကို ကြွပါ”

မြိုင်လေးလည်း ရင်တုန်ပန်းတုန်နှင့် လက်တွေ့မီ တုန်ယင်နေသည်။

အမေက မြိုင်ကြော့ကို မမှတ်မိပေမယ့် မြိုင်ကြော့ အမေ့ရုပ်ကို မှတ်မိပါသည်။

ကကြီးပုံကျကျ မဟာနဖူးရှင်းရှင်းနှင့် အင်မတန် ကျက်သရေရှိရှိ ခန့်ညားတဲ့ အမေ။

နို့နှစ်ရွှောင် အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် ကီမိုအိတ်ဆင် လုံချည်

ကို ဝတ်ထားကာ တထောင်ဆစ်ကွေးမှာ မိချောင်းသားရေ လက်ကိုင်အိတ်ကို ချိတ်ထားဟန်ကပင် ကတော်ရုပ်ပေါက် ပြီး တင့်တယ်လှပါသည်။

မြိုင်လိုက်တာနှင့် အေးချမ်းပြီး လေးစားချင်စရာ ရုပ်ရည်မျိုးပါ။

အမေ့ရုပ်က ပြောင်းမသွား။ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သွား တာပဲ ရှိပြီး မြိုင်ငယ်ငယ်က ပုံစံအတိုင်း ရှိနေဆဲပါ။

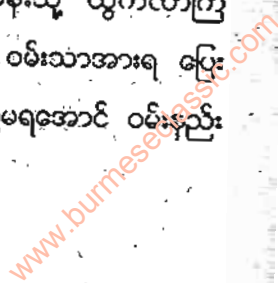
အမေက အလွန်ချောမောတဲ့ အမျိုးသမီးပါ။

အမေ့ရုပ်သွင်ကို ကြည့်ကာ မြိုင်လေး နှလုံးသားမှာ တုန်လှုပ်လှိုင်းထန်လာသည်။

“သမီးလေးကို အန်တီ လာခေါ်တာပါ”

“တုန်တုန်ရှိပါတယ် အန်တီ”

အိမ်ထဲတုန်နှင့်စိစိလည်း ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်လာကြ သည်။ အမေက သူ့သမီး တုန်တုန်ကို ဝမ်းသာအားရ ပြေးဖက်သောအခါ မြိုင်လေးရင်မှာ ဖော်ပြလို့မရအောင် ဝမ်းနည်း လို့က်နှင့်သွားမိပါသည်။



တကယ်တော့ တုန်တုန်ကသာ မေမေသမီးအစစ်ပါ။
မြိုင်လေးက စွန့်ပစ်ခံ၊ စွန့်ပယ်ခံသမီး။ မေမေ အသိအမှတ်
မပြုတဲ့ သမီး။

သူမရဲ့ မျက်လုံးအိမ်မှာ ရုတ်ချည်းလို မျက်ရည်တွေ
ရစ်သိုင်းဖွဲ့လာပါသည်။

အနုစံနုစံအလလ မျှော်လင့်တမ်းတခွဲရတဲ့ အမေ
မျက်နှာကို ပြန်တွေ့ပြီ။

တတယ်ဆို မြိုင် ဆုတောင်းပြည့်ပါပြီ။

ရင်ထဲ တုန်တုန်ရီရီ ဖြစ်နေတာကို ထိန်းလို့ မရအောင်
မြိုင် တုန်လှုပ် စမ်းသာနေမိတာလည်း အမှန်ပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်သီရိကျော်ဟာ သူမ မိခင်အရင်း
အစားထိုး တုန့်ခိုင်းစရာ နောက်ထပ် မရှိနိုင်တဲ့ မိခင်။

သူမကို ရက်စက်စွာ စွန့်ပစ်ခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် သူမ
ကတော့ မေမေ့ကို ချစ်သည်။

ရင်ထဲ တဆတ်ဆတ် တုန်အောင် ချစ်မြတ်နိုးပါ သည်။

သူ့တို့ သားအုမိတွေ တကယ်တမ်း ပြန်တွေ့ကြတော့

စကားသံတွေ ညီစီဝေလွင်လို့ပါ။

“မာမိ ကတိမပေးရင် တုန် ပြန်မလိုက်ဘူးနော်၊ ဒါပဲ”

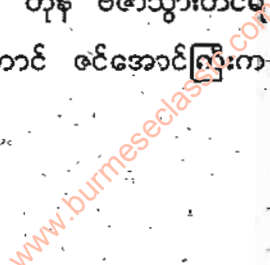
“အေးပါကွယ်၊ မာမိ ဒီလောက် တားနေတာကို
နားမထောင်ဘူးဆိုလည်း သမီးသဘောပါ။ ဘာတတ်နိုင်မလဲ၊
သားသမီးဆိုတာ ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့ပေမယ့် နောင်တစ်ချိန် ကိုယ်
မပိုင်တော့ဘူးဆိုတာ သင်ခန်းစာပေါ့။ မာမိငိုနေလည်း လှည့်
ကြည့်မှာ မဟုတ်တဲ့ သမီးကို မတားပါဘူးကွယ်”

ဒေါ်သီရိကျော်က လှိုက်လှိုက်နှင့်နှင့် အသံဖြင့် ခံစား
ချက်အပြည့် ပြောသော်လည်း အိမ်ထဲတုန်က အပြုံးမပျက်
ပါပေ။

သူ့ လိုအင်ဆန္ဒ ပြည့်တော့မှာမို့ ကြည်နူးကျေနပ်
အားရနေဟန်သာ ရှိသည်။ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်ကို
အလေးအနက် တွေးပေးတတ်ပုံ မရှိပါ။

မြိုင်ကြော့ မေမေ့ကို ဂရုဏာ သက်မိသည်။

“မာမိ . . . တကယ်နော်၊ တုန် ဗီဇာသွားတင်
တော့မှာ သေချာတယ်နော်၊ ဒါတောင် ဇင်အောင်ကြီးက
ဘာလိုက်ရှုပ်ဦးမလဲ မသိပါဘူး”



“အဲဒါသာ ကြည့်တော့ မြိုင်ရေ၊ အန်တီက လူကောင်းသူကောင်းလေးတွေတုန်း သူနဲ့ မြန်းထားချင်တာ။ သူက လက်မခံဘူးလေ၊ အန်တီကတော့ ကိုယ့်သမီးလေး အဆိုတော်လည်း မဖြစ်စေချင်ပါဘူး။ ကိုယ့်မျက်စိရှေ့မှာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အိမ်ထောင်ရက်သားကျပြီး ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့နေတာမြင်ရင် ကျေနပ်ပါပြီ။ သူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အများကြီးလည်း ရည်မှန်းထားပါဘူး မြိုင်ရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မြိုင်လည်း တုန်တို့ကို ပြောပါတယ်။ အိမ်ပြန်လိုက်ပါလို့ ခဏခဏ တိုက်တွန်းနေတာပါ”

မြိုင်ကြော့သည် အသံမတုန်အောင် သတိထားပြီး အလိုက်သင့် ပြောရပေမယ့် သူမ မျက်နှာလေးမှာ ဖြူရော် ရော်နှင့် စိတ်လှုပ်ရှား မူပျက်နေရှာသည်။

‘တုန်တုန်တို့ ပြန်လိုက်သွားမယ် မမ၊ စိတ်ချမ်းသာ လိုက်တော့ ဟိုတယ်က ပစ္စည်းတွေ မာမိနဲ့အတူတူ သွား သိမ်းမယ်’

“ကောင်းပါတယ် တုန်တုန်၊ မမ ဝမ်းသာပါတယ်”

“သမီးမြိုင်ကို ကျေးဇူးအရမ်းတင်တယ်၊ အိမ်ကို အလည်လာပါ သမီးရယ်၊ အန်တီ ထမင်းစား ဖိတ်ချင်ပါတယ်၊ သမီးရဲ့ အဖေကိုပါ ခေါ်ခဲ့နော်”

“ရှင် . . . ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့”

“စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ သမီးနဲ့ ဆုံခွင့်ရတာ ကံကောင်း လို့ပါ”

မြိုင် ဘာပြန်ပြောရမည်မသိ။

‘အခုလို မေမေနဲ့ ပြန်ဆုံရတာလည်း မြိုင် ကံကောင်း လို့ပါ။’

သူမသည် ဒေါ်သီရိကျော်အား ပျောက်သွားတော့ မလို ငေးမောကြည့် နေမိသည်။ သူမ နှလုံးသားမှာလည်း အခုန်မြန်နေရဆဲ။

“မြိုင် လာခဲ့မှာပါ အန်တီ”

သူမ မေမေနှင့် အကြာကြီး တွေ့ချင်ပါသည်။ စကား တွေ အများကြီး ပြောချင်သည်။ တုန်တုန်လေးကို ဧည့်ဖက် သလိုမျိုး သူမကိုလည်း နွေးနွေးထွေးထွေး ဧည့်ဖက်စေချင်သည်။

မေမေရဲ့ အယုအယကို ဒီအရွယ်ထိ မပိုင်ဆိုင်ရဖူး
သေးပါ။ သူမ မှားပြီး ယောင်ယမ်းမိတိုင်း မေမေဆိုတဲ့ ခေါ်
သံကို အမြဲ ကြားရတယ်ဟု ဖေဖေပြောသည်။

ကခုလည်၊ ညှော်ခန်းထဲက စကားသံတွေကြောင့် ဖေဖေ
သူ့အခန်းထဲမှ ခေါင်းပြုထွက်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ညှော်ခန်းထဲက ခုထိ ကြော့ကြော့ရှင်းရှင်းလှပ ချော
မောဆဲ အမျိုးသမီးကြီးကို မြင်လျှင် မယုံနိုင်အောင် မျက်ခုံး
ပင့်သွားရသည်။

သူ သေချာ စေ့စပ်ထပ်ကြည့်သည်။

မမှားနိုင်ပါဘူး။ နည်းနည်း ရှုပ်ရင့်သွားတာကလွဲရင်
ဒေါ်သီရိကျော်မှ ဒေါ်သီရိကျော်အစစ်ပါ။

ဦးကောင်းမြတ် ရုတ်တရက် စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ညှော်ခန်း
ဆီ ထွက်မိတော့မလို ခြေလှမ်းပြင်သည်။ နောက်တော့ ပြန်
တုန်ရပ်မိပြန်၏။

ပြီးတော့ ရှူးရှူးရှားရှားနှင့် အသက်ရှူမြန်ရင်း ထမင်း
စားခန်းဖက် ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်လာမိသည်။

မမျှော်လင့်ထားပါဘဲ မြိုင်ကြော့ မိခင်ကိုတွေ့တော့
သူ တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

သူတို့ သားအမိ ပြန်မဆုံတော့ဘူးလို့ ထင်ထားတာ။

အခု ဘယ်လိုက ဘယ်လို အိမ်ကို ရောက်ချလာပါ
လိမ့်။ ဦးကောင်းမြတ်ရဲ့ အတွေးတွေ ဆူပွက်လှုပ်ရှားနေ၏။

တစ်နေရာမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်မနေနိုင်ပေ။ သူ
စိတ်တွေ ဂဏှာမငြိမ်နိုင်။

ပြန်ထွက်ကြည့်သည်။

သမီးရဲ့ မိတ်ဆွေတလေးမလေးနှစ်ယောက်နှင့် အတူ
ဒေါ်သီရိကျော် ပြန်ဖို့ နှုတ်ဆက်နေတာမြင်မှ ဦးကောင်းမြတ်
နည်းနည်း စိတ်အေးသွားသည်။

ထိုအမျိုးသမီးရဲ့ ကား ခြံထဲက ထွက်သွားတာနှင့်
ဦးကောင်းမြတ် မြိုင်ကြော့အနား ရောက်လာပြီး . . .

“ဒီမိန်းမကြီး ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ သမီး၊ သမီးခွဲ
ဘယ်လိုတွေ့ပြီး သိနေတာလဲ”

“သူ့က တုန်တုန် အမေလေ”



“ဪ”

အဖေ့နဖူးမှာ ချွေးပြန်နေသည်။

“နောင်ကို မပတ်သက်နဲ့ သမီး၊ ဒီမိန်းမကြီးက

ရုပ်ချောသလောက် စိတ်ထားညံ့တယ်၊ သူ့ရင်သွေးတောင်

သူမခင်တွယ်တဲ့ မိန်းမစားမျိုး . . . ဘယ်နယုက္ခာ၊ တိရစ္ဆာန်

တောင် ကိုယ့်သားသမီးကိုယ် ခင်တွယ်တတ်သေးတာပဲ”

“ဖေဖေက မြိုင်ကို စွန့်ပစ်သွားလို့လား ဖေဖေ”

“ဘာ”

“ဒေါ်သီရိကျော်ဆိုတာ မြိုင်အမေပဲဆိုတာ မြိုင်

သိပါတယ်”

ဖေဖေ သူမကို တွေ့တွေ့ကြီး ကြည့်ရင်း ငြိမ်ကျ သွား၏။

“သမီး . . . သမီး ဒါကို ဘယ်လိုသိနေတာလဲ”

“မေမေ့မျက်နှာကို မြိုင် မှတ်မိနေတာပါ၊ ဘာ

အကြောင်းပြချက်မှ မရှိပါဘူး”

“သမီးက မှတ်ဉာဏ်ကောင်းလှချည်လား၊ တွေ့တာ

နဲ့ သိတယ် ဟုတ်လား”

သူတို့သားအမိရဲ့ ဆက်သွယ်မှုကို ဦးကောင်းမြတ်
အံ့ဩဘနန်း ဖြစ်သွားရသည်။

သူ့ရင်ထဲ စိုးရိမ်မှုတွေလည်း တချိတ်ချိတ် တက်လာ ရ၏။

“သူကရော . . . သီရိကရော မှတ်မိလား”

“ဆုံးသွားတဲ့ သူ့သမီးလေးနာမည်နဲ့ တူနေတယ် လို့

ပြောတယ် ဖေဖေ”

“ဪ . . . ဒါဆို ဆုံးသွားတယ်လို့ သူ့ကို ညာခဲ့တာ

ဖြစ်မယ်”

“ဘယ်သူက ညာတာလဲ ဖေဖေ”

စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဖွင့်ပြောလိုက်မိပြီးမှ ဦးကောင်းမြတ်

နှုတ်တွန့်သွားရသည်။

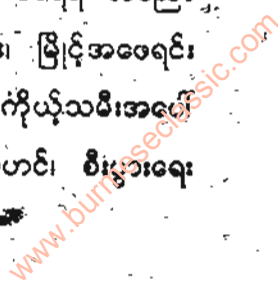
“ပြောပြပါ ဖေဖေရယ်၊ မြိုင်ရဲ့ သမိုင်းကြောင်းကို

မြိုင်သိပါရစေ၊ သေသွားပြီလို့ ဘယ်သူက ပိပိရိရိ လိမ်ညာ

ခဲ့တာလဲ၊ ဒေါ်သီရိကျော် ခင်ပွန်းကလား၊ မြိုင်အဖေရင်း

ကိုယ်တိုင်ကလား၊ သူက အဖေဖြစ်ပြီး ကိုယ့်သမီးအပေါ်

ဘာကြောင့် ဒီလောက် ရက်စက်ရတာလဲဟင်၊ စီးပွားရေး



* သုလေးနွယ် *

မပြေလည်လို့ ကိုယ့်သားသမီး သူများပေစပစ်ဖို့ ကြံတာလား။ ဒါလည်း မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မြိုင် မုတ်မိသလောက် မြိုင်တို့က ခြံကျယ်ကြီးမှာ တိုက်အိမ်လှလှကြီးနဲ့ နေခဲ့ရတာပါ။ ဒါပေမယ့် မြိုင်ကို ထိန်းတဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်က နောက်ဖက်က ဆားဖင့်ကွာထာသဘောမျိုး အိပ်ခန်းလေးကို အမြဲ ချီချီသွား တယ်။ မြိုင်အိပ်တဲ့ ပုခက်လည်း အဲဒီအခန်းလေးမှာ ရှိတယ်။ အဝတ်ပုခက်ကလေး . . .”

မြိုင်က သူငယ်ဘဝအရိပ်ကလေးတွေ မုတ်မှတ်မိမိ ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ ပြန်ပြောပြနေသည်။

“သမီးကို စွန့်ပစ်တာ သမီးအဖေမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ဘယ်သူလဲ”

“သီရိ ခင်ပွန်း ဦးညွန့်လူ”

“ဒါဆို မြိုင်အဖေရင်းက ဘယ်သူလဲ”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး။ သမီး ဘာမှ စိတ်မကောင်း

မဖြစ်နဲ့ အဖေမပေါ်ခဲ့တာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်”

“ရှင်”

ရင်ထဲမှာ ကျင့်ပတ် ပွဲတော် *

ရှက်ရွံ့မှုက မြိုင် တစ်ကိုယ်လုံးစိမ့်ယုံသွား၏။ ခေါင်းလေးကို သိပ်ငယ်စွာ ငုံ့ချလိုက်မိသည်။
ဪ . . . ဒီလိုဆိုတော့ အဖေ မပေါ်ဘဲ ရခဲ့တဲ့ ကလေး တစ်ယောက်မို့ မေမေ့ယောက်ျားက စွန့်ပစ်ခိုင်းတဲ့ သဘောမျိုးပေါ့။

အို . . . ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ။

မြိုင် ဘယ်သူ့အပေါ် အပြစ်တင်ရမည်မှန်း မသိ အောင် ဖြစ်သွား၏။

သူမရဲ့ ဘဝအစ ဖြစ်တည်မှုကို ကံမကောင်းခဲ့တာ။ သူမဟာ မေမေ့အတွက် လာခြင်းကောင်းသော ကလေးတစ်ယောက် မဖြစ်ခဲ့။

စောစောက ထိန်းထားခဲ့သော မျက်ရည်နွေးနွေးတို့ က ပါးပြင်ပေါ် အတားအဆီးမဲ့ လိမ့်ဆင်းကျလာရသည်။

ဖေဖေက သူမဦးခေါင်းလေးကို ပွေ၍ ပွတ်သပ် ချော မြူနှစ်သိမ့်သည်။

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ သမီးရယ်၊ အခု သမီး



ဘဝမှာ အဖေရှိတာပဲ၊ အရင်က ကိစ္စတွေ ခေါင်းထဲ မထား
ဘဲ မေ့ပစ်လိုက်၊ ခါတိုင်းလို ပျော်ပျော်ပါးပါးပဲ နေစမ်းကွာ

အဖေ နှစ်သိမ့်မှ မြိုင် ဝမ်းနည်းစွာ ရှိုက်ငိုမိ၏။

ဒါဆိုရင် ခုချိန်ထိလည်း မြိုင်က အဖေရင်ကို

အသိအမှတ် မပြုဘူးလား။

မေမေလို့ ခေါ်ခွင့်မရနိုင်ဘူးလား။

မြိုင် အဖြစ်ဆိုးပါတယ် ကြယ်ရောင်ရယ်။

ရင်ထဲမှာ ဘာကြောင့်မှန်း မသိ ကြယ်ရောဇီကို

တမ်းတတိုင်တည်ရင်း ဝိုကြွေးမိလေသည်။

* * *

နနက်ခင်းရဲ့ လေနအေးအေးက သန့်စင်လတ်ဆတ်
နေသည်။

ဂါဝန်အဝါရောင်ဖျော့ဖျော့နှင့် လည်မှာ လည်စည်း
ပုဝါလေး စီးနှောင်ထားသော မြိုင်ကြော့ယဉ်သည် ကားပေါ်
မှ ဆင်းကာ ရှေ့မှ မြင်နေရသော ကုန်းမြင့်မြင့်ပေါ်က ခြံကလေး
ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

သူမသိသည်။ ဒါ ကလေးဘဝတုန်းက သူမ ဆော့
ကစားသွားလာခဲ့တဲ့ နေရာလေး။

တုန်တုန်ပြောတော့ ခြံကို အကြာကြီး ငှားခဲ့ပြီး အခု
မှ ပြန်ပြုပြင်နေထိုင်တာတဲ့။

အိမ်ပုံစံကတော့ ခေတ်မီ လှပဆန်းသစ်သွားသည်။

ဒါပေမယ့် ခြံထိပ်နားက အုတ်ခုံအဟောင်းလေးရယ်၊ ရှေ့နားက ဘောလုံးကွင်းရယ်က မပြောင်းလဲဘဲ အရင် အတိုင်း ရှိနေဆဲ။

အရွယ်ရောက်လာပြီး ဖေဖေ ကားဝယ်ပေးတုန်းက ပထမဦးဆုံး ဒီနားကို မြိုင်ကြော့ ကားပတ်မောင်းခဲ့သေး သည်။ ထိုအချိန်က ဒီခြံမှာ နိုင်ငံခြားသားများ နေထိုင်လျက် ရှိသည်။

အခုတော့ ခြံလည်း မမှာ။ မေမေကလည်း မြိုင် မေမေ ဒါပေမယ့် မြိုင်အဖေဟာ မည်သူမည်ဝါမှန်း မသိရ သေး။

သို့သော် မြိုင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး ချစ်ခင်ဇွေ ယမ်းပစ်နိုင်တာ အိမ်ထဲတုန်ဆိုတဲ့ ညီမလေးပဲ။

မြိုင်မှာ ညီမလေးတစ်ယောက် တကယ်ရှိခဲ့ပြီ။

မြိုင်ကြော့က သူမ မျက်စိစိုက်ကို တစ်ချက် ပွတ် လိုက်၏။

ညတုန်းက ဝမ်းနည်းလိုက်၊ ငိုရှိုက်လိုက်၊ အိပ်ယာ

မော်၊ အယ်ညာပြောင်းလှည့်လိုက်၊ အရင်က အကြောင်းတွေ ဟိုဒီတွေ့လိုက်နှင့်မို့ တော်တော်နှင့် မြိုင် အိပ်မပျော်ခဲ့။

မိုးလင်းခါနီးမှ မှေးကနဲ ဖြစ်သွားပြီး အိပ်ယာနိုးတာ နှင့် မြိုင် ဒီကို ထွက်လာခဲ့မိတာ ဖြစ်သည်။

မျက်စိတွေ ယောင်ယမ်းနီရဲနေမလားမသိ။

တုန်တုန်လေးတို့ ခြံရှေ့ရပ်ပြီး ဘဲလ်ပုအဖြူလေးကို နိပ်ဖို့ ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေမိသည်။

ကားဟွန်းလည်း အစောကြီး မတီးချင်။

ခြံတံခါး သံပန်းမှတဆင့် ချောင်းကြည့်လိုက်ရာ သူမ ရင်ထဲ ဒိန်းကနဲ ခုန်လှုပ်သွားပါသည်။

ခြံထဲမှာ သွေးပူလှေကျင်ခန်း လုပ်နေတဲ့ တုန်တုန် ကို တွေ့ရတာ သူမ ရင်ထဲ ဘယ်လိုကြီး ဖြစ်သွားမှန်း မသိ။

မိုးကာသားလို အပြောင်သားပျော့ပျော့အကျီနှင့် ဘောင်းဘီဝမ်းဆက် အားကစားဝတ်စုံ မရမ်းပျော့လေးနှင့် အိမ်ထဲတုန်သဏ္ဍာန်က ပျိုမြစ်နုနယ် သွက်လက် လန်းဆန်း နေပါသည်။



မှန်စွာ ခုန်စွာ လုပ်နေပုံလေးက ချစ်စရာ။
 “ဟေ့ . . . ရွတ် . . . ရွတ် . . . တုန်တုန်”
 ခေါ်သံကြားတော့ တုန် အံ့အားသင့်သွားလေသည်။
 ဘောလုံးကိုင်ပြီး ဝင်းတံခါးဆီသို့ လျှောက်လာသည်။
 “ဟင် . . . မမပါလား”
 မမမြိုင်လေးကို မနက်အစောကြီး တွေ့လိုက်ရတာ တုန်
 မယုံနိုင်ဘဲ မျက်ခုံးပင့်သွားမိသည်။
 “လာလေ . . . အထဲဝင်၊ ဟင် . . . မမ ဘာဖြစ်တာ
 လဲ၊ ငိုထားတာလား”
 “အို . . . မဟုတ်ပါဘူး”
 “ဟုတ်ပါတယ်၊ မမ တစ်ခုခု ဖြစ်လာပါတယ်၊ အိမ်
 မှာ ပြဿနာတက်လို့လား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”
 ခြံတံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရင်း တုန်တုန်က သူမ မျက်နှာ
 ကို အဖြေရှာသလို ကြည့်နေသည်။
 “တုန်ဝတ်နေကျ ဂျာကင်အဖြူလေး ကျန်ခဲ့လို့ လာ
 ပေးတာပါ”

“ဪ . . . အဲဒါများ မမရယ်”
 “ပြီးတော့ ညီမလေးကိုလည်း သတိရလို့ပါ”
 မြိုင်သည် တုန်တုန်လေးကို ပခုံးဖက်ကာ ပါးပြင်ကို
 ရှိုက်မွှေးလိုက်သဖြင့် တုန်က ကြည့်နှုန်းစွာ ရယ်သည်။
 “တုန်လည်း သတိရပါတယ်။ ညတုန်းကတောင် မာမိနဲ့
 မ အကြောင်း အကြာကြီး ပြောနေကြသေးတယ်”
 “ဟုတ်လား”
 ညီမဖြစ်သူကို အားပါးတရ ဖက်ကာ မြိုင်ရင်မှာ တုန်
 ရိုနေရပါသည်။ ညီမဖြစ်သူကတော့ ဘာမှ မရိပ်မိ။
 “တုန်တုန်အင်္ကျီ ကားထဲမှာ”
 “ကားကို ခြံထဲ သွင်းလိုက်လေ၊ မမကို မြင်ရင်
 မာမိလည်း ဝမ်းသာသွားမှာ မာမိနီးနေပြီ ထင်တယ်”
 မြိုင်က ကားကို ခြံထဲသွင်းပြီး တုန်တုန်နှင့်အတူ တိုက်ထဲ
 လှမ်းဝင်လာသည်။
 ဧည့်ခန်းမှာ ခင်းထားသော မွှေးဖေ ကော်ဇောကြီးမှာ
 နင်းရက်စရာမရှိအောင် အိမ်ကန်နုဖတ်နေသည်။

ကျွန်းကနုတ်ဆိုဖာဆက်တီလှလှကြီးများဖြင့် ပန်းအိုးကြီးတွေ၊ နီရံကပ် ပန်းချီကားတွေ၊ လိုက်ကာဖားဖားဝေဝေတွေနှင့် အေးစိမ့်မွှေးပျံ့နေသော ဧည့်ခန်းမှ စေတီမီလှပကျယ်ဝန်းတာမို့ ငေးမောချင်စရာ ခမ်းနားဝင့်ကြွားနေပါသည်။

“မမ... ထိုင်ဦးနော်၊ အာ... နေဦး မမတစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေလိမ့်မယ်၊ လာ... လာ တုန့်အခန်းကို လိုက်ခဲ့၊ အစတ်အစားလဲပြီးရင် ဘရိတ်ဖတ်စ် အတူတူ စား ကြမယ်၊ မာမီရေ... ဒီမှာ ဘယ်သူရောက်နေလဲ ထွက် ကြည့်ပါဦး”

တုန့်တုန့်က သွက်သွက်လက်လက်ဖြင့် မြိုင်ကို လက်ဆွဲကာ အပေါ်ထပ်လှေကားသို့ တက်ခဲ့ပြီး သူ့ မာမီကို အော်ခေါ်ပါသည်။

မြိုင်နုလုံးသားမှာ ထုံးစံအတိုင်း အခုန်ကြမ်းနေရ၏။ တုန့်တုန့်မာမီက ညဝတ်ဂီဝန် မီးခိုးရောင်ဖြင့် ဆံပင်တွေ စည်းနှောင်ရင်း အခန်းပြင်ထွက်လာသည်။

“ဟယ်တော့... မြိုင်လေး ရောက်နေတယ်”

မြိုင် ဘာမှ ပြန်မဖြေဘဲ မိခင်လုပ်သူကို လှိုက်မောစွာ ငေးစိုက်ကြည့်မိသည်။

အမေဟာ ငယ်ဆဲ နုဆဲ ချောမောဆဲပါ။ အိမ်နေရင်း အိပ်ယာနိုးစ ပုံစံနှင့်လည်းပဲ အမေက ကြည့်ကောင်းတာပါပဲ။

“မင်္ဂလာပါ အန်တီ၊ မြိုင်လာလို့ အိမ်ရေး ပျက်သွားပြီ ထင်တယ်”

“နိုးနေပါပြီ သမီးရဲ့၊ အန်တီအခန်းရှင်းနေတာပါ၊ သမီးဇောနဲ့ အိမ်မရှင်းဘဲ ပစ်ထားတာ ကြာပြီလေ”

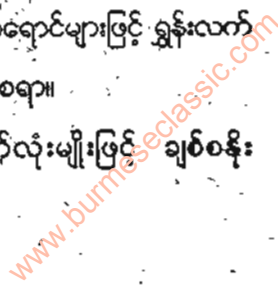
မေမေက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဆိုသည်။

မြိုင် လက်ကလေးကိုလည်း တယုတယ ဆွဲယူ ဆုပ်ထွေးလိုက်သဖြင့် မြိုင်ရင်မှာ နွေးခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

“မမက တုန့်တုန့်အင်္ကျီကျန်ခဲ့လို့ တကူးတကလာပေးတာတဲ့ မာမီရေ ရောက်လက်စနဲ့ မမကို တစ်နေကုန် လျှောက်လည်ဖို့ ဇရာဆွဲထားလိုက်ရင် ကောင်းမယ်”

သမီးဖြစ်သူ အပြောကို ဒေါ်သီရိကျော်က ပြုံးငေးကြည့်နေသည်။ မျက်လုံးထဲမှာ ချစ်ရိပ်ချစ်ရောင်များဖြင့် ရွှန်းလက်နေသည်မှာ ကြက်သီးဖျန်းခနဲ ထချင်စရာ။

မြိုင်ကြော့ကိုလည်း ထိုမျက်လုံးမျိုးဖြင့် ချစ်စနိုး



* ဆုလေးပွယ် *

ကြည့်လျှင် သိပ်ကောင်းမည်။ မြိုင်အသည်းနှလုံးတွေ အရည်ပျော်ကုန်မှာ သေချာသည်။

မေမေ ဆုပ်ထားသော လက်ကို ပြန်ဆုပ်ကိုင်ရင်း မြိုင် တော်တော်နှင့် လွှတ်မပေး။ နူးညံ့နွေးထွေးသော မေမေ့လက်ရဲ့ အထိအတွေ့က သူမ နှလုံးသားကို ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှား ကြည်မွေ စေပါသည်။ ခွဲခွာနေခဲ့ရချိန်များက ယူကျုံးမရ ဖြစ်စရာ။

“မြိုင်လေး . . . နေကောင်းရဲ့လား။ လက်ဖျားလေး တွေ အေးစက်နေပါလား။”

“ရှင် . . . မြိုင် နေကောင်းပါတယ်။ အန် . . . အန်တီ”

မေမေက မသိသော်လည်း သူမ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ပျော်ရွှင်နေမိသည်။

အမေနှင့် သူမ လက်ချင်းဆုပ်ထားခွင့်ရပြီလေ။ သိမ်မွေ့ သော မိခင်မေတ္တာဓာတ်တစ်မျိုးကို မေမေ့ လက်မှတဆင့် မြိုင် နွေးထွေးစွာ ခံစားမိပါသည်။ အလွန်ဆန်းကြယ်သော မေတ္တာ တစ်မျိုးပါ။

** ** *

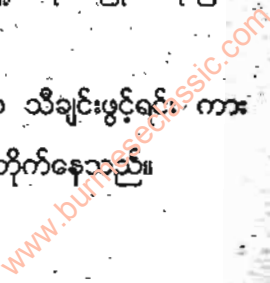
မြိုင်သည် ကြယ်ရောင်ကို အေးအေးဆေးဆေးတွေ့ ပြီး ထိုစကားတွေ ပြောဖို့ အတော် အားမွှေးခဲ့ရပါသည်။

အခုမှ ပြန်တွေ့ခွင့် သိခွင့်ရသော ညီမလေးအတွက် တစ်ခုခု မြိုင်ဘက်မှ ပေးဆပ်ချင်သည်။

တုန်တုန်လေးက ကြယ်ရောင်ကို သံသရာကျရှာတာ ဆိုတော့ . . . ။

ပင့်သက်ကလေး အကြိမ်ကြိမ်နှိုက်ရင်း မြိုင် ဆုံးဖြတ် ချက်ချလိုက်သည်။

ဟိုဖက်ခြံထဲမှာ ကြယ်ရောင်က သီချင်းဖွင့်ရင်း ကား ကို ကိုယ်တိုင်ရေဆေးပြီး ပေါ်လစ်ရှ် တိုက်နေသည်။



သရီးကွာတား၊ ဘောင်းဘီအနက်နှင့် အပေါ်က မီးခိုး
ရောင် တိရုပ်နှင့် ဖျပ်လတ်တက်ကြွစွာ ပေါ်လစ်ရုံ တိုက်နေပုံ
က အဝေးကပင် ကြည့်ကောင်းနေသည်။

သူ့အရပ်မြင့်မြင့်ကြီးကို ခါးကိုင်ပြီး အဝတ်စနှင့် ပွတ်
နေပုံက ဘေးဘီကိုပင် အာရုံမရှိ။

ဖွင့်ထားသော သီချင်းကိုလည်း သူ လိုက်ဆိုနေ သည်။

ငါလေ အန္တရာယ်ဟာ လှပလို့ စွဲလန်းမိတော့ . . . ။

ရင်မှာ ချိုမြိန်အဆိပ်တက်နေတုန်း . . .

ဒါကို ရှောင်နိုင်ရင် ကောင်းရဲ့လို့ စဉ်းစားလိုက်တော့
ကျော့ကွင်းရမ္မက်မှာ တုပ်မိနေပြီ . . . ။

အချစ်ဟာ ရက်စက်တတ်တယ် . . .

မယုံချင်ပေမယ့်လည်း . . .

ချစ်လွန်းခဲ့သမျှ အရှုံးများ တွေ့လာတယ် . . .

“ကြယ်ရောင်”

“ဗျာ”

ပန်းနုရောင်ဝတ်စုံလေးဖြင့် သူ့နားရောက်လာသူကို

တော့တော့ ကြယ်ရောင် အံ့ဩရင်ခုန်သွားသည်။

ဉာဏ်ဝင်းစာပေ

“မမ”

“ကြယ်ရောင်ကို ပြောစရာရှိလို့”

“ဘာများလဲ မမရဲ့”

မြိုင်လေး မျက်နှာတည်ငြိမ်လေးနက်နေတာကြောင့်
သူ မျက်မှောင်ကုတ်သွားရသည်။

“မင်းအလုပ်ပြီးရင် ခဏလောက် စကားပြောရ
အောင်”

“ကျွန်တော် ပြီးပြီလေ၊ မမ ဘာတွေအရေးကြီးလဲ၊
အခုပဲ ပြောလိုက် ရတယ်”

သူက အရေးမကြီးဟန်ဖြင့် ဆိုသည်။

မြိုင်လေးအဖို့က ဒီစကားတွေကို နုလုံးသားကို
အရင်းပြု စတေးပြီးမှ ပြောရမှာပါ။

“ကြယ်ရောင်၊ မင်းကို အတော်ကြီး သဘောကျနေ
တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိနေတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်လို
ဆုံးဖြတ်ပေးမလဲ”

“ဗျာ”

* ဆုလေးပွယ် *

မမမြိုင်စကားကို သူ နားမလည်အောင်ဖြစ်သွားရ သည်။ ဟိုတစ်ခေါက်ကလည်း သူ့ရင်ထဲမှာ ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ရှိတယ်ဆိုတာ ဖွင့်ပြောပြပြီးသားပါ။

အခု ဘာဖြစ်လာပြန်တာလဲ။

“မင်းနဲ့ တုန်တုန်နဲ့ ဖုန်းပြောရင်း တစ်စတစ်စ ရင်းနှီး နေပြီဆိုတာ မ သိပါတယ်။ တုန်တုန်လေးအပေါ် ပေါ့တီး ပေါ့ဆ မလုပ်ဘဲ အလေးအနက် ရည်ရွယ်ပါလို့ တောင်းပန် ချင်တယ် ကြယ်ရောင်ရယ်”

“ဟာ . . . မမမှားနေပြီ။ သူ့ကို ကျွန်တော် အပျော် လည်း သဘောမထားဘူး၊ အတည်လည်း ဘာတစ်ခုမှ မရည် ရွယ်ဘူး။ သူ ဖုန်းဆက်ရင်းပြန်ပြောတာလည်း ရိုးရိုးသားသား ပဲ၊ မမ မယုံရင် အိမ်ထဲတုန်ကို မေးကြည့်ပါ။ ကျွန်တော့်ဘက် က လုံးဝ ကင်းရှင်းတယ်၊ အရိပ်အယောင်လေးနဲ့တောင် မပြစ်မှာပါဘူး။”

“အို . . . သူက ကြယ်ရောင်ကို မျှော်လင့်နေတာ”

“ဒါတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး . . . ကျွန်တော်နဲ့ လည်း မဆိုင်ဘူးထင်တယ်”

ရင်ထဲမှာ ကျင်းပတဲ့ ပွဲတော် *

“ဒီလို မပြောပါနဲ့ ကြယ်ရောင်၊ မင်း သူ့အပေါ် ပစ်ပစ်ကာကာ မလှုပ်ပါနဲ့”

“မမ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ကျွန်တော်ချစ်တာ တစ်ခြားတစ်ယောက် မမသိပါတယ်”

“မသိဘူး၊ မင်းချစ်ရင်လည်း ရင်ထဲမှာပဲ အပြီး သိမ်းထားလိုက်တော့”

“အား . . . ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“ကြယ်ရောင်ကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အရူး အမူး ချစ်နေတာပါ။ မင်း ဂုဏ်ယူပါ။ သူက ရှင်လည်းချော တယ်၊ ချမ်းလည်း ချမ်းသာတယ်၊ ချစ်စရာလည်း ကောင်း တယ်၊ မင်းနဲ့လည်း လိုက်ဖက်တယ်”

“ဒါက မမမြိုင်ပြောတာလေ၊ ကျွန်တော်မှ ဖီလင် မလာတာ၊ ရှုပ်တယ်ဗျာ၊ ဖွင့်ဖွင့်လင်းပဲ ပြောလိုက်တော့မယ် ကျွန်တော်ချစ်တာ မမမဲ၊ မမမြိုင်ကို ချစ်တယ်ဗျာ . . . က”

“မင်း . . . မင်း . . . အမိပျိုယ် မရှိတာတွေ လာ မပြောနဲ့”



သူက မြန်းကနဲ မြိုင်ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မျက်လုံးထဲ တည့်တည့်စူးစူး စိုက်ကြည့် ပြီး

“မမ... အချစ်ဆိုတာ ဆန်းတယ်ဗျ။ ကျွန်တော် မ... ကို အရူးအမူး ချစ်နေတယ်။ အဲဒါကိုရော ဘယ်လို သဘောထားမလဲ... ပြောစမ်းပါ”

“မင်းနဲ့တို့နဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲဗျ။ မမလည်း ကျွန်တော့်ကို ချစ်နေပါတယ်... မညာပါနဲ့”

“အို... ကြယ်ရောင်နော်၊ မင်း ငါ့ကို လွှတ်စမ်း”

“မလွှတ်ဘူးဗျာ”

“တစ်ယောက်ယောက်မြင်ရင် ဘယ်လို ထင်မလဲ၊ မယ်စမ်းဆိုကွာ”

မြိုင်က သူ့လက်တွင်းမှ ရုန်းထွက်ရာ ကြယ်ရောင်က မလွှတ်ဘဲ ပိုမို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ပြီး မြိုင်ကိုယ်လေးကို သူ ဖက်ဆွဲယူသည်။

“ဘယ်သူမြင်မြင် ဂရုမစိုက်ဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် မမမြိုင်ကို ချစ်တယ်၊ တအားချစ်နေတယ်”

ပြောမည့်ပြောတော့လည်း ကြယ်ရောင် အမူအယာက ဇွတ်တရွတ်ကြီး...။ မြိုင်လေး ရှက်ရှက်နှင့် ဘေးဘီကို ဝေ့ဝဲကြည့်မိ၏။ ဘယ်သူမှ မရှိ၊ ဒါပေမယ့်လည်း သူမ ရှက်လန့်တကြား ရုန်းမိသည်။

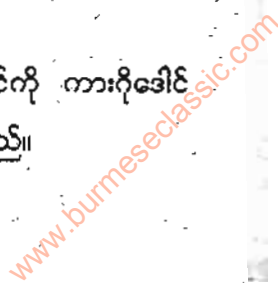
“မ၊ မင်းကို လက်မခံနိုင်ဘူး၊ ဖယ်၊ မင်း တုန်တုန်ကိုပဲ ချစ်ရမယ်”

“အိုဗျာ... အဓိပ္ပါယ်မရှိတာ၊ ကျွန်တော်ချစ်တာ မမ ဟောဒီက မမပါ”

“တော်စမ်း ကြယ်ရောင်”

မမမြိုင်ပုံစံကြောင့် သူ ပိုဒေါက်သွားသည်။ သူ့ကို မချစ်လို့ ငြင်းတာမဟုတ်ဘဲ တစ်ခြား မိန်းကလေးဆီ ဇွတ်ထွန်းဖို့နေတာ သူ မခံနိုင်။

သူစိတ်တွေ ပေါက်ကွဲကာ မမမြိုင်ကို ကားဂိုဒေါင်ကလေးဆီ အတင်းအကြပ် ဆွဲခေါ်လာမိသည်။



သူ့ကိုယ်သူလည်း ဘာကြောင့် ဒီလို ပြုမူမိမှန်း မသိ တော့ပါ။ ချစ်နေတဲ့သူ စိတ်တွေကို ထိန်းမရ သိမ်းမရတော့ ပါ။

ပထမတော့ စိတ်တိုလို့ သူမလွှတ်တာ။ ဒါပေမယ့် အထိအတွေ့ နွေးနွေးတို့ကို ကြုံရသောအခါ ကြယ်ရောင့် ရင်ထဲ ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိပါ။

မမကို နမ်းလိုက်ချင်စိတ်တွေက ပြင်းပြလာသည်။

“ကြယ်ရောင် . . . မင်း ဘာလုပ်တာလဲ . . . လွှတ်!”

“ချစ်တယ်ဗျာ . . . မမကို အရမ်းချစ်တယ်”

သူမကိုယ်လုံးလေးကို ဂိုဒေါင်နံရံမှာ ဖိကပ်ကာ လက် ကလေးတွေပါ ဖိကပ်ထားရင်း မြိုင်လေး မျက်နှာကို သူ မျက်နှာနှင့် ဖွတ်ထိကပ်လိုက်သည်။

သတိလက်လွှတ်နှင့် သူ နမ်းရှိုက်ပစ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော့်ကို ငြင်းဦးလေ . . . ။ တခြားမိန်းကလေး

ဆီကို သွားခိုင်းဦး . . . ။

“ဟင့်အင်း”

မြိုင်က ခေါင်းလေးယမ်းပြီး ရုန်းသည်။ သူက အချစ် ဆိပ်တတ်နေပြီမို့ မရတော့။

အထိအတွေ့ နွေးနွေးက သူ့ကို ယစ်မှူးသွားစေ သည်။ မြိုင်တစ်ကိုယ်လုံးက သွေးလှည့်ပတ်မှုတွေ မြန်ဆန် သွားပြီး ရင်ထဲဖိုလျက် လှိုက်တုန်လာသည်။

ဒီကောင်လေးကို လျှော့တွက်မိတာ မြိုင်အမှားပါပဲ။

သူ ရင်ခွင်ထဲကနေ မြိုင် ဘယ်လိုမှ ရုန်းလို့ မရ၊ ရင်အစုံက မြင့်ချိန်မဲ့ချည် အသက်ရှူရင်း သူမ မောပန်းလာ သည်။

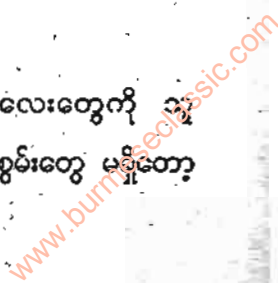
“ဟင့်အင်း . . . အင်း”

မြိုင်လေးညည်းညူသံကိုပင် ဂရုမပြုနိုင်ဘဲ အရာ အားလုံးကို တစ်ခဏ မေ့သွားမိသည်။

“ကြယ်ရောင်ရယ် . . . မကို လွှတ်ပါ”

သူမ တိုးဖွဖွ တောင်းပန်မိသည်။

သူ့ကို ထုချိတ်မိသော လက်ကလေးတွေကို သူ ထားဖမ်းဆုပ်ပြီး ရှိုက်နမ်းသဖြင့် ရုန်းကန်နိုင်စွမ်းတွေ မရှိတော့



ဘဲ သူ့အနမ်းတွေနှင့် လူက ပျော့ယိုင်ပြီး အသက်ရှူ မှားနေရ သည်။

အချိန်တစ်ခဏလေးမှာ သတိလက်လွတ်နှင့် မြိုင် သူ့ရင်ခွင်ထဲ ကျရှုံးသွားရတာ မယုံနိုင်စရာ။

စိတ်ဆိုးဖို့ပင် အချိန်မရလိုက်။

သူ့လက်မောင်းတွေက မြိုင်လေး တစ်ကိုယ်လုံးကို မြွေတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ရစ်ပတ်ညှို့ယူထားသည်။

သူ့မျက်နှာကို မကြည့်ရဲအောင်ပင် မြိုင် ရှက်အား ပိုနေမိသည်။

“မ၊ ပြန်မယ် ဖယ်ပါ”

“မရဘူး... မောင့်ကို ချစ်တယ်လို့ ပြော”

“မင်း... လွန်ပြီနော်”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မ၊ ရယ်... ကျွန်တော် အခုနီး ချစ်လို့ပါ”

“သွား... အပိုတွေ လာမပြောနဲ့... မင်းကို ကြောက်သွားပြီ”

“မကြောက်ပါနဲ့ဗျာ... မကို ဘာမှ မလုပ်ပါဘူး”

“ဟင့်အင်းကွာ... လွတ်”

ရှက်အမ်းအမ်းနှင့် မြိုင်က အတင်းရုန်းသည်။ သူ က တထစ်လျှော့ပြီး တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ကြီး မဟုတ်သည့် တိုင် မြိုင်ကို မလွှတ်ဘဲ ဖက်ထားသေးသည်။

သူ့ပုံစံက ပြန်မလွှတ်ချင်တဲ့ပုံ။

“မင်း ချစ်သင့်တာက မ၊ကို မဟုတ်ဘူး”

“အိုဗျာ... သင့်တာတွေ မသင့်တာတွေ ကျွန်တော် မသိဘူး”

“မ၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ မ၊ မေ့လိုက်ပါ”

“ဟာဗျာ... အခုမှ ချစ်မလို့ ကြံနေတာ၊ မုန်းတံာ မေ့တာတွေ လာမပြောနဲ့၊ မ၊ကို ချစ်ခွင့်ရဖို့ မောင် ဘယ် လောက် စွန့်စားရလဲ သိလား”

“ဒါ... စွန့်စားတာလား... ကဲ”

မြိုင်က သူ့လက်ဖျန်ကို လက်သည်းလေးနှင့် ဖိဆိတ် သည်။



“အား . . . မလုပ်နဲ့လေ”

“မ, စကားကို နားမထောင်ဘူးလား”

“မ, ကလွဲလို့ ဘယ်သူမှ မချစ်နိုင်ပါ”

သူက သီချင်းစာသားလေးတစ်ခုကို ပျော်နေသံနှင့်

ဆိုသည်။

“ငပေါလေး”

“အချစ်ကြောင့် ပေါသွားတယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လဲ”

“ခက်တယ် . . . ကြယ်ရောင်ရယ်၊ ညီမလေးက မင်းကို

အရမ်း စိတ်ဝင်စားနေတယ်”

“ဘယ်က ညီမလေးလဲ”

“တုန်တုန်လေးပေါ့”

“သွက်ပြီး ကဲလွန်းတယ်၊ မောင်လုံးဝ ကြည့်မရဘူး”

“ဟယ် . . . ညီမလေးကို အဲလို မပြောပါနဲ့”

“မှန်တာပြောတာပဲ”

“မ, ညီမကို မဝေဖန်ရဘူး”

“အဖြစ်မသည်းနဲ့ဗျာ၊ သူများအကြောင်းတွေပဲ

အရေးကြီးမနေနဲ့ မောင့်ကိုချစ်လား ဖြေ”

“သူများအကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ တုန်တုန်လေးက မြိုင် ညီမအရှင်”

“ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ”

“အို . . . ဒါ ညာစရာလား”

“မ, အမေနဲ့ ပြန်တွေ့ရပြီဆိုတော့ အရင်လို အားငယ် စရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့၊ အပျိုကြီးရာ ရည်းစားထားဖို့လည်း နောက်တောင် ကျနေပါပြီ၊ မြန်မြန် အဖြေပေးလိုက်တော့”

“အောင်မယ် . . . မပေးနိုင်ပါဘူး”

“ဒါဆို ထပ်တစ်ခါ နမ်းလိုက်မယ်”

“ကြယ်ရောင်နော်”

မြိုင်လေးက သူ့ရင်ဘတ်ကို တွန်းထုတ်ပေမယ့် သူ မြိုင်လေးနှင့် ခပ်ခွာခွာ မနေနိုင်။

“ကောင်းကောင်းနေကွာ”

“ကောင်းကောင်းနေတာပဲ”

“မ, ကို လွှတ်ပြီးပြော”

“ဖက်ထားပြီးတော့ပဲ ပြောချင်တယ်”

* ဆုလေးနွယ် *

“မင်းကို အဲဒါကြောင့် မုန်းတာပေါ့၊ မ၊ကို အထင်
သေးတဲ့သဘော”

“မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ချစ်လို့ . . . ချစ်လို့”

“တော်ပြီ . . . မပြောနဲ့တော့”

မြိုင်က မျက်နှာနွေးနွေးလေးကို သူ့ဖက်မလှည့်ဘဲ
လွှဲထားပြီး ပြောနေတာ။

ရီဝေဝေးစိုက်သော သူ့မျက်လုံးအကြည့်ကြောင့် ခုထိ
ရင်တုန်မပြယ်သေး။

စ၊ရောက်လာတုန်းက သူ့ကို တုန်တုန်နှင့် ဟိုက်
တွန်းနားချဖို့ . . . ။

အခုတော့ ရည်ရွယ်ချက်တွေလည်း ပြောင်းပြန်
စောက်ထိုးဖြစ်ကုန်ပြီ။

“ပြောပါရစေ မမရယ်၊ မောင့်ကို ပြန်ချစ်ပါနော်”

“ဟင့်အင်း”

“အဲဒါဆို မမ မပြန်ရဘူး”

တိတ်ဆိတ်နေသော ကားဂိုဒေါင်လေးသည် သူတို့

ရင်ထဲမှာ ကျင်းပတဲ့ ပွဲတော် *

နှစ်ဦး ပွင့်လင်းသွားသော အမှတ်တရ နေရာလေးတစ်ခု
ဖြစ်သွားရပါပြီ။

ကြယ်ရောင် ရင်ထဲမှာ အလိုလို ပျော်နေသည်။

သို့ပေမယ့် မြိုင်လေးဆီက အဖြေမရသေးတာ တစ်ခုကို
စိတ်မချနိုင်သေး။

“မ၊ ကို မေ့လိုက်၊ ခေါင်းထဲက ထုတ်မစ်လိုက်၊
တုန်တုန်လေးကို ချစ်လိုက်ဖို့ ကြိုးစား”

“လွယ်လွယ်လေး မပြောပါနဲ့ဗျာ၊ အဝိပွယ် မရှိတာ
ထပ်မပြောနဲ့၊ ခင်ဗျားက အချစ်ကို စွန့်လှူတဲ့ သူရဲကောင်း
မကြီး ဖြစ်ချင်ပေမယ့် ကျုပ်ဘက်က မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျား
ကို မြန်မြန်ပဲ ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်”

မြိုင်က နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ကာ ခေါင်းယမ်းသည်။

မြန်မြန်တဲ့ . . . ဖြစ်နိုင်မလား။

“ကြယ်ရောင်ရယ် . . . တုန်တုန်သိရင် မအပေါ်
အမြင်စောင်းပြီး တစ်မျိုးဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ သူစိတ်ဆိုးမှာ မ၊
မလိုချင်ဘူး”



* ဆုလေးနွယ် *

“မဆိုင်တာပဲ မမရယ်”

“တို့ ညီမလေးကို အခုမှ သိရတွေ့ရတာ ကြယ်
ရောင်ရဲ့”

“သေချာတာကတော့ သူ့ကို မောင် တစ်သက်လုံး
ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မ အဖြေမပေးဘူးဆိုရင်လည်း အဲဒီ
ကိစ္စက မဖြစ်နိုင်ဘူး။ လုံးဝ အတိအကျပဲ။ မ သာ ခပ်ကြောင်
ကြောင် လျှောက်မပြောနဲ့တော့။ မောင်ရင်ခွင်ထဲမှာ ဒီလိုလေး
ပဲ နေလိုက်ဖို့ စဉ်းစား”

“အို . . . မစဉ်းစားနိုင်ပါဘူး”

သူက သူ့ပခုံးပေါ် အတင်းခေါင်းမှီစေသည်။

မြိုင်က ခေါင်းကို ပြန်မတ်လိုက် သူက လက်ဝါး နှင့်
ဖိချလိုက်နှင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေရသည်။

မြိုင်လည်း ဒီ ပခုံးထက်မှ မမှီချင်လို့ဖြင့် မဟုတ်ပါ။

သို့သော် ရင်ထဲမှာ မလုံ။ မြိုင်ဟာ တုန်တုန်ကြိတ်သဘောကျ
နေမှန်း သိရက်နဲ့ ကြယ်ရောင်နှင့် ဇွတ်ရှေ့တိုး ချစ်သင့်ရဲ့လား။

မြိုင်စိုးရိမ်နေသည်။

ရင်ထဲမှာ ကျင်ပေတဲ့ ပွဲတော် *

အခုမှ သိရတဲ့ အစ်မအပေါ် တုန်တုန် မမှန်းစေချင်
ပါ။ အိမ်ထဲတုန်လေး မှန်းမှာ မြိုင်ကြောက်နေသည်။

ကြယ်ရောင်ဘက်ကလည်း မမမြိုင်လေး သူ့ကို
နှစ်သက်ပေမယ့် စိတ်ထဲ ဒို့ဟာဖြစ်ပြီး တွေဝေနေတဲ့
အကြောင်းရင်းကို သိသွားရပါပြီ။

မမမှာ သတ္တိတွေ ရှိဖို့ လိုအပ်နေသည်။

စွန့်စားရဲဖို့ သူ့အားပေးရမည်။

“မမ”

“ဘာလဲ”

“ထူးပုံကလည်း ကဗျာမဆန်လိုက်တာဗျာ။ ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ဒီနေ့ကစပြီး မနွဲ့မောင်နဲ့ ချစ်သူဖြစ်ပြီ”

“မဖြစ်ပါဘူး”

“ဒီမှာ သက်သေရှိတယ်”

ခုထက်ထိ နွေးရှုရှု ရှိနေဆဲ မြိုင်နှုတ်ခမ်းလေးကို
လက်မနှင့် ဖွဖွပွတ်ဆွဲပြီး မချင်မရဲနှင့် ဆိုသည်။

မြိုင်လေးက သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးသည်။



* ဆုလေးဖွယ် *

သူ့အပြုအမူဟာ တဆိတ်တော့ ရဲတင်းပြီး ဇွတ်
တရွတ်ဆန်ပေမယ့် တကယ်တမ်း မြိုင် အပြစ်မတင်ရက်
တာဟာ မြိုင်ရင်ထဲမှာလည်း အနှစ်နှစ်အလလက သူ့အပေါ်
သက်ဝင်မြတ်နိုးနေမိလို့ပဲ ဖြစ်မှာပါ။

ပေါက်ကွဲမှုဆန်လှသော သူ့အချစ်မှာ မြိုင်လည်း
ဆန်းကြယ်စွာ အင်္ဂါမိ မျောပါခဲ့သည်။

စိုးတထိတ်ထိတ်နှင့်ပဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ချစ်တုန့်ပြန်
မိသွားသည်ဟုပဲ ဆိုပါတော့။

တစ်ခါတစ်ရံမှာ တစ်ခုခုနှင့် ဒုန်းဆို အမှတ်မထင်
ဝင်တိုက်မိသလိုပဲ မြိုင်ရော သူ့ရော အချစ်နှင့် ဝင်တိုက်မိ
ကြသည်။

လာတွန်းတိုက်မိသော အချစ်ကို ဘယ်လိုမှ မရှောင်
နိုင်။ သတိပြုမိတဲ့ အချိန်မှာ အချစ်ဆိုတဲ့ အရာက နှလုံးသားကို
သိမ်းပိုက်နှင့်ပြီလေ။

* * * * *

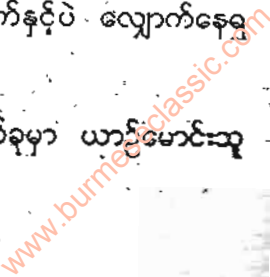
ပူးဖူးနှင့်အတူ သာကေတသွက်ရောက်တုန်း ရွှေမုဒွန်
မှာ ဒိုမီဒို ဝင်စားရင်း အပြန်မှာ ကိတ်နှင့် အီကလဲမုန့်
တွေ ဝယ်ယူရင်း မြိုင်ကြော့စိတ်မှာ ရုတ်တရက်ပင်
ဦးခေါင်မင်းတင်ကို သတိရလိုက်ပါသည်။

ခြေထောက်နှင့် ခါးက ဒဏ်ရာသက်သာရဲ့လား။

ခုတလော မြိုင်လည်း အဲဒီကို မရောက်ဖြစ်၊ ကိုယ့်
ကိစ္စနှင့်ကိုယ် မအားလပ်တာကြောင့် သွားမကြည့်ဖြစ်တာ။

လောလောဆယ် ဂျိုင်းထောက်နှင့်ပဲ လျှောက်နေ
တော့ အလုပ်ဆင်းနိုင်ဦးမှ မဟုတ်။

ဦးခေါင်မင်းတင်က စက်ရုံတစ်ခုမှာ ယာဉ်မောင်းသူ
ပါ။



* ဆုလေးပွယ် *

အခု ယာဉ်မမောင်းနိုင်သေးတော့ သူ့မှာ ဝင်ငွေ
ပြတ်နေရောပေါ့။

ရွှေပုစွန်က ရွှေခြည်နှင့် ကွတ်ကီးတွေ ဝယ်ရင်း . . .

“ပန်းဖူးရေ . . . ငါ တောင်ဒဂုံဘက် ခဏဝင်မယ်
နော်၊ ငါ ပြောထားတဲ့ ဦးလေးကြီးအိမ် မှန်ဝယ်ပေးချင်လို့”

“အင်း . . . သွားလေ၊ နီးနေတာပဲ”

သာကေတရောက်တုန်း တောင်ဒဂုံဘက် ဝင်လိုက်
တာ ဘယ်လောက်မှ ခရီးမဝေးတော့ဘူးလေ။

ဒီလိုနှင့် ကားပေါ်တက်ကာ ဦးခေါင်မင်းတင် အိမ်ဆီ
သို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။

ဦးလေး ခေါင်မင်း တပည့်က အိမ်ရှေ့ထွက်လာ သည်။

“မောင်လေး . . . ဦးလေးကြီး မရှိဘူးလား”

“အိမ်ပေါ်တက်ပါဦး အစ်မ၊ ဦးလေး အခုပဲ လမ်း
လျှောက်ထွက်သွားတယ်၊ ဒီနားလေးပဲ သွားတာ ပြန်လာ

တာမှာပါ။ နည်းနည်း ပြန်လျှောက်ဖို့ လေ့ကျင့်နေတာလေ”

“ဪ . . . ဟုတ်လား၊ ဦးလေး သက်သာရဲ့ဇနား”

ရှင်ထံမှာ ကျင်ပွဲပွဲတော် *

“အခြေအနေ မဆိုးပါဘူး မမ၊ ဖြည်းဖြည်းတော့
လျှောက်ကြည့်နေတာပဲ”

“ပန်းဖူး ထိုင်လေ၊ . . . ခဏစောင့်ရအောင်”

ပန်းဖူးက ဦးခေါင်မင်းတင် ဓာတ်ပုံကို သေချာကြည့်
ပြီး . . .

“ဟဲ့ . . . ဒီဦးလေးကြီးက ငါ့လေးလေး စက်ရုံမှာ
ကားမောင်းတာ ထင်တယ်”

“ဟင် . . . ဟုတ်တယ်”

ပန်းဖူးက အနားတိုးကပ်လာပြီးလျှင် လေသံကို နှိပ်
၍ ခပ်တိုးတိုးဖြင့် . . .

“နင် သူ့အကြောင်းသိလား”

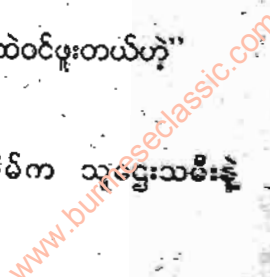
မြိုင် မျက်ခုံးလေးပင့်ကာ . . .

“ဘာအကြောင်းလဲ”

“အဲဒီလူကြီးက ရိပ်ပုံနဲ့ အထဲဝင်ဖူးတယ်ဟဲ့”

“ဟင် . . . ဟုတ်လား”

“သူ ကားသွားမောင်းတဲ့အိမ်က သူ့ငွေသမီးနဲ့



လွန်လွန်ကျူးကျူး ဖြစ်တာတဲ့၊ သူဌေးသမီးက အလိုမတူတာ
 တဲ့၊ သူ့မှာ လက်ထပ်ရမယ့် သင်္ဘောအရာရှိက ရှိပြီးသားတဲ့၊
 အဲဒီ ပြဿနာနဲ့ အိုးလေးတကြော်ကြော် ဖြစ်သွားခဲ့တာ၊
 ဒါကြောင့် လေးလေးက အလုပ်ခန့်ထော့ ငါ့အခေါ်က
 နာမည်ပျက်ရှိတာ မကြိုက်ဘူးပေါ့ဟာ၊ နင်လည်း နောက် ဆိုရင်
 ဒီကို တစ်ယောက်ထဲ စွပ်စွပ်မလာနဲ့၊ လူဆိုတာ တချို့ က
 ဘာမှန်းမြောလို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့စိတ်ထဲ ဘာ
 အကြံအစည်ရှိတယ်ဆိုတာ မှန်းလို့ ရတာမဟုတ်ဘူး၊ ပိုက်ဆံ
 ထပ်ပေးရင် အပြတ်ပေးလိုက်၊ သိလား၊ တအိအိနဲ့ ဝင်ထွက်
 မနေနဲ့၊ ဆေးကုတာလည်း သူ့ဘာသာ ကုပစေပေါ့”

ဟိုကောင်လေး မီးဖိုခန်းဘက် ဝင်သွားတုန်း ပန်းဖူး
 က သူသိသမျှ ဖောက်သယ်ချနေတာပါ။

ပထမတော့ အသံက ခပ်တိုးတိုး နောက် စိတ်ပါ
 သက်ပါပြောတော့ ကျယ်မှန်းမသိ ကျယ်လာရာ . . .

“အဟမ်း . . . ဟမ်း”

ချောင်းသံပေးလိုက်မှ နှစ်ယောက်သား ထိပ်ခနဲ ကြည့်
 မိကြသည်။

ဦးလေးကြီးက ခြင်္ဘေးပေါက်က ဝင်လာတာ ဖြစ်မည်။
 ဒေါင့်ခြံမို့ ဟိုဘက်ကရော ဒီရှေ့ဘက်ရော ဝင်လို့ ရနေတာ
 မြိုင်တို့က သတိမပြုမိ။

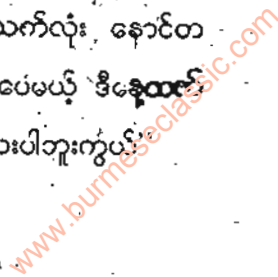
အဝင်လမ်းတစ်လမ်းကိုပဲ လှမ်းကြည့်ပြီး အတင်း
 အုပ်နေမိတာ။

ပန်းဖူးပျက်နာလေးက ကြောင်အမ်းအမ်းနှင့် နီမြန်း
 သွားသည်။ ကြားဖျား ကြားသွားပြီလားဆိုတဲ့ အမူအယာက
 အလန့်တကြား။

“ဟား . . . ဟား ဦးလေးအကြောင်း ပြောနေတာ
 ထင်တယ်”

“ရှင်”

“မှန်ပါတယ်ဗျာ၊ ဦးလေးမှာ သိပ်ရုပ်ဆိုးအကျည်း
 တန်တဲ့ အဖြစ်ဆိုးကြီးတစ်ခု ရှိပါတယ်။ အဲဒီ အတိတ်ကို
 ပြန်ပြင်လို့ မရတဲ့အတွက် ဦးလေး တစ်သက်လုံး နောင်တ
 အကြီးအကျယ် ရပါတယ်။ အပြစ်ဒဏ်ခံပြီးပေးမယ့် ဒီနေ့ထက်
 ထိ ဦးလေးကိုယ်ဦးလေး ခွင့်မလွှတ်နိုင်သေးပါဘူးကွယ်”



* ဆုလေးပွယ် *

ဦးလေး ဦးခေါင်မင်းအသံက ဆို့နှစ်ကြေကွဲနေမိ၏။
သူ့ဖြေမသည်အောင် နောင်တရနေတယ်ဆိုတာ မြိုင်
ကြော့ ယုံသည်။

ရိုးသား အေးချမ်းစွာ တည်ငြိမ်ထည်ကြည်စွာ
နေတတ်သူ ဦးလေးကြီးမှာ ဒီလို နောက်ကြောင်းသမိုင်း မျိုး
ဒီလို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် အကျည်းတန်အဖြစ်အပျက်မျိုး
ရှိနေတယ်ဆိုတာ မြိုင် မယုံချင်။

တကယ်တော့ ဦးလေးကြီးဟာ နက်ရှိုင်းနက်နဲလှ သော
အချစ်ခွံကြီးမှာ မတော်တဆ ကျွဲရင်း ရုန်းမရခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

— ** ** *

စနေနေ့ ညရဲ့ မိုးသည်းထန်သော ညဦးပိုင်းတစ်ခု
မှာ လူကြီးတွေအိမ်မှာ မရှိခိုက် ခေါင်မင်းက သီရိကျော်တို့
မီးဖိုခန်းသို့ ရောက်လာသည်။

“ဒေါ်လုံးရေ . . . ဒေါ်လုံး”

အသံကျယ်ကြီးနှင့် အော်ခေါ်သဖြင့် စုံထောက်ဝတ္ထု
စာအုပ်ကို ဖိပ်ယူခံစား ဖတ်ရှုနေသော သီရိက စိတ်အနှောင့်
အယှက်ဖြစ်သွားရပြီး စာအုပ်ကို ဘုတ်ခနဲ ပစ်ချလို မီးဖို
ချောင်ဆီ လျှောက်ခဲ့သည်။

သူမ ခြေသံက ခပ်ပြင်းပြင်း . . . ။

ချောသလောက်၊ လှသလောက်၊ မာနကြီးတဲ့

※ ဆုလေးမွှယ်

သူဌေးသမီး . . . ။ ကျောင်းသွားရင် ခေါင်မင်းက ကားမောင်းပြီး လိုက်ပို့ရပေမယ့် သူမက အပိုစကားတစ်ခွန်းမဆို။

ကားနောက်ခန်းမှာ ခပ်ကြော့ကြော့လေး ဝင်ထိုင် ပြီး ကျောင်းရှေ့ ကားရပ်လျှင် တံခါးကို စောင့်ကနဲ ပိတ် ကာဆင်းသွားတတ်စမြဲ။

ခေါင်မင်းလို ဒရိုင်ဘာကို တစ်စက်မှ အရေးမလုပ်။

တစ်ခါက သူ နှင်းဆီပန်း တစ်ပွင့် ဝယ်ပေးကာ လက်ဆောင်ပေးတဲ့နေ့က ပန်းကို ဆွဲယူပြီး အဝေးကို လွှင့်ပစ်လိုက်သဖြင့် ခေါင်မင်း အတော်ရှက်သွားရသည်။

လူလူချင်း အဆင့်အတန်း ခွဲခြားလှတာကို မခံချင်။

ခေါင်မင်း ဒီအိမ်မှာ ဒရိုင်ဘာလာလုပ်တာဟာ သူမကို အရူးအမူးချစ်လို့ သူမလေးနှင့် နီးစပ်ရင်းနှီးခွင့် ရချင်လို့ပါ။

ဆယ်တန်းအောင်ထားပြီးသား သူ့ကို အမေက ကားဒရိုင်ဘာ မလုပ်စေချင်ပေမယ့် သိရိဆိုသော မိန်းမလှလေးကြောင့် သူမက ဇွတ်အလုပ်ဝင်လာခဲ့တာပါ။

ရင်ထဲမှာ ကျင်းပတဲ့ ပွဲတော် ※

“ဟဲ့ . . . ဒီမှာ အသံပြဲကြီးနဲ့ အော်မနေနဲ့၊ ဒေါ်လုံးဖျားလို့ အိပ်နေတယ်၊ နင် ထမင်းစားချင်ရင် နင့်ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး ခူးခပ်စားသွား”

မိုးအေးအေးမှာ စာဖတ်နေတာ ဖိမ်ပျက်သဖြင့် သိရိကျော် အသံလေးက ခက်ထန်မာကြောပြီး မျက်နှာလေးကလည်း စူပုတ်တင်းမာနေသည်။

“ခဏနေမိဦး သိရိရယ်၊ ကျွန်တော့် မြင်တိုင်း ဘာလို့ ဆူပုတ်နေတာလဲ”

“အောင်မာ၊ ဒရိုင်ဘာက ရာရာစစ၊ ငါ့ဘာသာ စူပုတ်တော့ရော နင့်အပူလား၊ ဟွန်း ရိုးတီးယားတား လာမလုပ်နဲ့၊ ဒက်ဒီကို အလုပ်ထုတ်ခိုင်းပစ်လိုက်မယ်၊ ဘာမှတ်နေလဲ”

“ကျွန်တော်က ပိုက်ဆံမက်လို့ ကားလာမောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ဘာပြောတယ်”

“ကျွန်တော် သိရိနဲ့ ရင်းနှီးကျွမ်းချင်လို့”



* ဆုလေးနွယ် *

“တောက် . . . ဘာစကားပြောတာလဲ၊ လူပါးဝ
လှချည်လား၊ နှင်ကများ၊ ငါ့ကို သေတာတောင် မဖြစ်နိုင်
သေးဘူးမှတ်”

“သီရိကို ကျွန်တော်ချစ်တယ်”

ခေါင်မင်းတင် အသံက ဟိုးရင်ထဲက လာသော
အသံနှင့် တိုးသဲ့လိုက်နှင့်နေသည်။

သီရိသည် မမျှော်လင့် မထင်မှတ်သော ချစ်ရေး
ဆိုခံရမှုကြောင့် ဒေါသနှင့် ပေါက်ကွဲသွားပါသည်။

သူလိုလူက သီရိကို ချစ်စရာလား၊ တူလို့ တန်လို့
လား၊ စာန်ရာ တန်ရာ ပြောပါလား။

“ကဲဟယ် . . . အဲဒါ ချစ်ဦး”

“ဖြန်း”

လက်ကိုလွှဲကာ ဒင်းပါးကို ရိုက်ချပစ်လိုက်သည်။

ဒင်းက စော်စော်ကားကား ချစ်သလေး ဘာလေး နှင့်
. . . လူကို ဘာမှတ်နေသလဲ မသိ။ ဒီလို လူမျိုးတွေကို ဒီလို
ပညာပေးမှ။

ရင်ထဲမှာ ကျင်းပတဲ့ ပွဲတော် *

သီရိက နောက်ထပ် တစ်ချက်ရိုက်ဖို့ လက်ရွယ်
တော့ ခေါင်မင်းက လမ်းခုလတ်မှာ ထိုလက်ကောက်ဝတ်
လေးကို ဖမ်းချုပ်ကိုင်လိုက်၏။

“လွှတ်စမ်း”

“ချစ်လို့ ချစ်တယ် ပြောတာလေးကို ဒီလောက်
ဒေါသကြီးရလား”

ပါးပြင်မှာ ပူကနဲ ဖြစ်သွားသလို ခေါင်မင်း ရင်မှာ
အောင့်သက်သက်နှင့် ဒေါသ ဖြစ်သွားရပါသည်။

ချစ်ရသူလေးကို ဒီလို နဒါသဖြစ်ရလိမ့်မည်ဟု သူ
တစ်ခါမှ မတွေးမိ။

“လွှတ်ဆို လွှတ်စမ်း၊ နှင်က ဘာကောင်ဖို့လို့လဲ၊
အစုတ်ပလုတ်ကောင်ရဲ့၊ စော်စော်ကားကား လူပါးဝလို့”

“ဒါ လူပါးဝတာ မဟုတ်ဘူး၊ ချစ်တာ”

“ဟင် . . . ကြည့်စမ်း၊ နှင်”

ဆတ်ဆတ်ထိ မခံသော ကောင်မလေးကို သူ ဖြုန်း
ခနဲ ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းပစ်လိုက်သည်။



* ဆုလေးနွယ် *

ဖြူဖြူစင်စင် အလေးအနက်ထားသော သူ့အချစ်ကို ဒီမိန်းကလေးက နင်းခြေပစ်ရက်သည်။ အမြဲတမ်း အံ့ကြိတ်ပြီး အလှကြည့် မြတ်နိုးနေမိသော သူ့ရင်မှာ ရုတ်တရက် စိတ်ရိုင်းဝင်လာရပါသည်။

သီရိလည်း ပြုံးကနဲ ဖက်နမ်းခံရမှ သူ့ပါးစပ်က အရက်နဲ့ ရနေတာ သတိပြုမိသွားသည်။

ရှက်လန့်တကြားနှင့် မျက်လုံးလေးလည်း ပြူးကျယ် ဝိုင်းစက်သွားသည်။

“နင်... နင်”

“ကျွန်တော့်ကို စော်ကားစာယ်လို့ ပြောဦးဗျ၊ ပြောလိုက်ဦး”

ခေါင်မင်းသည် လုံးဝ မရည်ရွယ်ပါဘဲ သီရိကို အနီးက ကွပ်ပျစ်လေးပေါ်သို့ ဇွတ်လှဲချလိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်ကြီးနှင့် ဖိကပ်ထားလိုက်၏။

မိုးက သည်းသည်းထန်ထန်နှင့် အပြိုးတကြီး တာဝုန်းဝုန်း ရွာနေသည်။

ရှင်ထဲမှာ ကျင်းပတဲ့ ပွဲတော် *

သူ့အနမ်းတွေက သီရိ မျက်နှာပေါ် မိုးနှင့်အပြိုင် သည်းထန်ကြမ်းတမ်းသွားရသည်။

ခပ်ကြမ်းကြမ်း အပွေ့အဖက် အနမ်းအရှိက်မှာ သီရိ ခမျာ မလူးသာ မလွန်သာ။

မိန်းကလေးမို့ ပါးစပ်က စွာတာလှေးပဲ ရှိတာ။ တကယ်တမ်း ယောက်ျားလေးနှင့် မိန်းကလေး

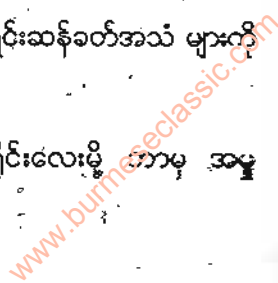
ခွန်အားမှ မမျှတာပဲ။ ခေါင်မင်းက စိတ်တိုတိုနှင့် ပေါက်ကွဲနေသူမို့ ဘာသာ

ညာညာ မစဉ်းစား။ သူမကို မလွှတ်တမ်း ကျုံးဖက်ထားသည်။ “ဒေါ်လုံးရေ... ဒေါ်လုံး အူး”

“သူမရဲ့ အလန့်တကြား အော်သံလေးက မိုးသံကို မထွင်းဖောက်နိုင်။

ဒေါ်လုံးက များနေသဖြင့် ဆေးသောက်ပြီး အိပ်ဖျော်နေပြီ။ အိပ်မောပင် ကျနေသည်မို့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်အသံ များကို မကြား။

ခေါင်မင်းသည် အူရိုင်း လူရိုင်းလေးမို့ ဘာမှ အမှု မထားတော့။



* ဆုလေးပွယ် *

သိပ်မာနကြီးတဲ့ မိန်းကလေးကို သူရအောင် ယူပြ
မည်။

ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ကွာ၊ မင်း ငါ့လက်ထဲက မလွတ်
နိုင်ပါဘူး။

သီရိက ရှက်လန့်စွာ ရုန်းကန်လှုပ်ရှား တွန်းထိုးသည်။
ထုရိုက် ကုတ်ဖဲ့သည်။

သို့သော် မရ။ ခေါင်မင်းကိုယ်ကြီးကို တွန်းဖယ်လို့
မရ။ သူ့အထွေးအပွေ့က မြွေတစ်ကောင်လို တင်းကျပ်နေ
သည်။ သီရိကိုယ်လုံး အိအိလေးမှာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ နစ်မြုပ် နေရ၏။

နူးညံ့သော အထိအတွေ့မှာ ခေါင်မင်း အသိစိတ် တွေ
မှောင်မိုက်ကုန်သည်။ မုန်ယိုနေသော ဆင်တစ်ကောင် လို သူ
ဘာမှ မဆင်ခြင်နိုင်တော့ပါ။

“ နင် ငါ့ကို လွှတ်၊ အခုလွှတ်စမ်း၊ ခွေးကောင်”
မိုက်ရိုင်းသော သီရိရဲ့ တုန်ပြန်မှုက သူ့ရဲ့ အပြုအမူ
ရိုင်းရိုင်းကို ပိုတွန်းအားပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။

မင်းဟာ ကိုယ့်ဇနီး ဖြစ်နိုင်သလား။ မဖြစ်နိုင်ဘူး လား
စမ်းကြည့်လိုက်စမ်းပါ။

ရင်ထဲမှာ ကျင်းပတဲ့ ပွဲတော် *

ထိုညက ဒေါ်လုံး ဒယ်မ်းဒယ်ိုင် ဆင်းလာချိန်မှာ သီရိက
ဝတ်ထားသော ဂါဝန်လေး ကြယ်သီးပြုတ်ထွက်ကာ ဖရိုဖရဲနှင့်
ရှိုက်ငိုလို့ မျက်နှာလေး ဝှက်ထားခဲ့သည်။

ခေါင်မင်းက ထွက်မပြေး။ သူ့အပြစ်ကို သတ္တိရှိရှိ
ဝန်ခံခဲ့သည်။

မထင်မှတ်သော အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ခေါင်မင်း
အရိုက်ခံရသည်။ တရားစွဲဆိုခံရသည်။ သူသည် ခေါင်းမာမာ
နှင့် အံကြိတ်ကာ ပေးသမျှ အပြစ်ဒဏ်တို့ကို ခံယူခဲ့ပါသည်။

သူမဘဝကို အညွန့်ချိုးသွားခဲ့သူ၊ နာလံမထူနိုင်အောင် ပျက်ဆီးစေခဲ့သူ။ ဒီလိုလူ ရင်သွေးကိုပင် သိရှိကာ နာကျည်းမိ၏။ ကလေးက မိန်းကလေးဖြစ်သည်။

လသားအရွယ်လေးမှာပင် ခြေတံလက်တံရှည်ပုံနှင့် အရပ်မြင့် အသားဖြူပုံက သူ့အဖေနှင့် တူသည်။ မျက်လုံး၊ မျက်ခုံးနှင့် နှုတ်ခမ်းတို့ကလည်း ခေါင်မင်းတင်မှ ခေါင်မင်းတင် ချွတ်စွပ်။ သိရိကျော်မှာ ကလေးကို နို့တိုက်ဖို့ ငုံ့ကြည့်လိုက် တိုင်း ခေါင်မင်း မျက်နှာကိုသာ မြင်ယောင်မိသဖြင့် အဆင် မပြေ။

နောက်ပိုင်း နို့ဘူးသာ တိုက်ပြီး နာရီနှင့်သာ လွှဲထား မိသည်။

ကလေး နာနီ ဒေါ်ကြော့ကတော့ ကလေးကို သနား လည်း သနား၊ ချစ်လည်းချစ်သည်။ တော်တော်နှင့် အမည် ကင်ပွန်း မတပ်သဖြင့် ဒေါ်ကြော့က မနေနိုင်ဘဲ နာမည်ဝင် ပေးရသည်။ ကြာသပတေးသမီးလေးမို့ သူ့အမည်လည်းပါအောင် 'မြိုင်ကြော့ယဉ်' ဟု မှည့်ခေါ်ခဲ့သည်။

သင်္ဘောအရာရှိနှင့် စေ့စပ်ထားပြီးသား သိရိကျော် မှာတော့ အရှက်တကွ နာမည်ပျက်ကြသည်။

ကိုညွန့်လူလည်း ထိုအကြောင်းကိစ္စများကို သိရှိ ရိပ်မိသွားခဲ့သည်။

ပိုဆိုးတာတစ်ခုကတော့ သိရိကျော်မှာ မထင်မှတ်ဘဲ ကိုယ်စန်ရသွားခဲ့တာ။ အကြံပက်စက် ရက်စက်တတ်သူ၏ ရင်သွေးကို မလိုချင်သော်လည်း လူကြီးမိဘများက မွေးဖို့ တိုက်တွန်းသဖြင့် သိရိ ထိုကလေးကို မွေးခဲ့သည်။

ဒါပေမယ့် ကလေးရဲ့ မျက်နှာမြင်ရတိုင်း ခေါင်မင်း တင်ကို ဒေါသဖြစ် နာကျည်းရ၏။

မြိုင်လေးသည် ဒေါ်ကြော့နှင့်သာ အနေများပြီး ဒေါ်ကြော့လက်ပေါ် ကြီးပြင်းခဲ့သည်။

အိမ်ကြီးပေါ် ခဏတဖြုတ်သာ နေပြီး တကယ်တမ်း သူမဆော့ကစားရတာ ခြံထဲမှာရယ်၊ အိမ်နောက်က ဆားဗင့်ကွာတာမှာရယ်။

မြိုင်လေးသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက အငိုနည်းသည်။ မျက်နှာလေး ကြည်လစ်ပြီး အမြဲပြုံးရွှင်သော ကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူမ နည်းနည်း စကားတက်လာတော့ မေမေဆိုတဲ့ အခေါ်အဝေါ်နှင့် အမေ့နား တပ်ချင်ခဲ့သည်။ သို့သော် အမေက အလုပ်များသဖြင့် သိပ်အကပ်မခံ။

တစ်ခါတရံ သူမကို ချောမြို့ပြီး တစ်ခါတရံ လုံးဝ ဥပေက္ခာပြုထားသည်။

ငယ်ဘဝ အရိပ်များသည် သူမအတွက် ခပ်ရေးရေး။

ဒီလိုနှင့် သူမ ငါးနှစ်ကျော်လာခဲ့သည်။

ကိုညွန့်လူသည် သီရိကို မြတ်နိုးလွန်းသဖြင့် ကလေး

အမေဖြစ်မေမယ် လက်ထပ်ယူခဲ့တာ မှန်သည်။ သို့သော် ထိုကလေးအား လုံးဝ မနှစ်မြို့ မလိုလား။

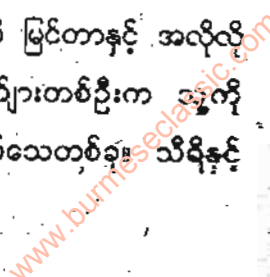
သူများ မွေးစားဖို့ ပေးလိုက်ချင်ကြောင်း သိရှိနှင့် တိုင်ပင်သည်။

သီရိသည် ကိုညွန့်လူ စိတ်ချမ်းသာစေချင်သော် လည်း ကိုယ့်ရင်သွေးမို့ စွန့်ပစ်ရခက်လှသည်။

ကလေးသည် ကြားထဲမှာ မြေစာပင်ဖြစ်ကာ သနားသဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။ အဖေသည် သူမအား တွေ့တာနှင့် ငေါက်ငမ်းလွှတ်တိုက်ပြီး အမေက မျက်နှာလွှဲနေတတ်သည်။

“ဟဲ့ . . . ကောင်မလေး။ သွားစမ်း . . . သွားစမ်း။ ငါ့မျက်စိရှေ့ လာမနေနဲ့။ ငါ ရိုက်မိမယ်နော်။ ဒေါ်ကြော့ရေသူကို ခေါ်သွားစမ်းပါဗျာ”

ကိုညွန့်လူက မြိုင်ကြော့ယဉ်ကို မြင်တာနှင့် အလိုလို စိတ်တိုတတ်သည်။ တစ်ခြားယောကျ်ားတစ်ဦးက သူ့ကို အပြတ်အသတ် ကြောသွားတဲ့ သက်သေတစ်ခု။ သီရိနှင့်



ပတ်သက်လျှင် သူလိုလို နောက်ကောက်ကျခဲ့ရတာ။ တွေးမိ တိုင်း 'ညွန့်လူ ရင်ကျိုးရသည်။ ဒါကြောင့် ထိုသူ၏ သမီးကို မျက်စိရှေ့မှ တစ်စက်ကလေးမှ မမြင်ချင်။ သူ့ရဲ့ အရှုံးတစ်ခု ကို မကြည့်ချင် မတွေ့ချင်ပါ။

မြိုင်လေးသည် ဒေါ်ကြောင့်နှင့်သာ နေရတာများ သဖြင့် ခြင်ကိုက်တဲ့အခါ ကိုက်ပြီး နေမကောင်းဖြစ်တဲ့အခါ ဖြစ်သည်။

ကိုညွန့်လူနှင့် သီရိက အမေရိကားထွက်ဖို့ ပြင်ဆင် လှုပ်ရှားနေချိန် ဖြစ်တာကြောင့် မြိုင်ကြော့ကို လှည့်ကြည့်ဖို့ အဝေးကြီး။

နဂိုကပင် ကလေးကို ခေါ်ယူဖို့ အစီအစဉ်မရှိ။

ဒီကြားထဲမှာ အရေးထဲအကြောင်းပေါ်ဆိုသလို မြိုင် လေးမှာ သွေးလွန်တုပ်ကွေးဖြစ်သည်။

သုံးလေးရက် အဖျားမကျသဖြင့် ဆေးရုံတင်ရ၏။

သွေးလွန်တုပ်ကွေးမှာ ပြင်းထန်သဖြင့် ကလေးငယ် မှာ ခံနိုင်ရည်မရှိ။

ဆေးရုံမှာလည်း ဒေါ်ကြော့ပဲ လိုက်စောင့်သည်။

ဖြစ်ချင်တော့ မိခင်ဖြစ်သူ သီရိလည်း ထိုရက်ထဲ မှာ ပင်ပန်းမှုဒဏ်နှင့် တိုက်ဖို့က အပြင်းဖျား၏။ ဆေးရုံးသို့ လုံးဝ မသွားနိုင်။

ကိုညွန့်လူက ဗီဇကိစ္စနှင့် အလုပ်များသေ။

ဆေးရုံပေါ်က ကလေးက တစ်မျိုး ခေါင်းစားလှသည် ဖြစ်ရာ ကိုညွန့်လူမှာ နဂိုရှိပြီးသား အကြံဉာဏ်အတိုင်း အစ်ကို ဝမ်းကွဲဖြစ်သူ ဆရာဝန်ကြီးကို အကူအညီတောင်းပြီး ကလေး မွေးစားဖို့ ပေးလိုက်ချင်ကြောင်း ပြောဆိုသည်။

ထိုအချိန်မှာ ကလေးမရတော့သော ကိုကောင်းမြတ် တို့ ဇနီးမောင်နှံမှာလည်း ကလေးမွေးဖွားချင်ကြောင်း၊ သူထံ တာဆာဆာ အပူကပ်နေသည်ဖြစ်ရာ ဒေါက်တာကျော်မောင် က ဝင်ရောက် ကူညီဖြေရင်းပေးရတော့သည်။

“မွေးစားဖို့ ပေးလိုက်တာက ဟုတ်ပါပြီ။ ကလေး အမေကရော သဘောတူရဲ့လား။ မင်း ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ ညွန့်လူရ”

“ဒါက ကျွန်တော့်ကိစ္စထားပါ။ ကျွန်တော် ကြည့်



* ဆုလေးနွယ် *

ကျွန်ုပ်ပြောတတ်ပါတယ်။ အစကတည်းကလည်း ပရော်ဘာလန်
ချိုင်းပါ အစ်ကိုကြီးရာ၊ ကောင်းကောင်းမွေး စားရင် စိတ်ချပါပြီ၊
သူ့အမေကလည်း ကျွန်တော့်သံဘော အတိုင်းပါ၊ ဒါမှ
မဟုတ်ရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ အမေရိကား ထွက်ရင် သူ့ကို
ဒီမှာပဲထားခဲ့ဖို့ စိစဉ်ပြီးသားပါ။ အစ်ကိုကြီးသာ ဖြစ်အောင်
စိစဉ်ပေး။

ဒီကလေးဟာ သူတို့ လင်မယားအတွက် အဓိက
ပြဿနာလို့ ညွှန်လူက မြန်မြန် ဖြေရှင်းချင်သည်။

မွေးစားမည့် သူဌေးလင်မယားကလည်း အဆင်သင့်။

အိမ်မှာ သိရိကလည်း ခေါင်းမထူနိုင်အောင် အပြင်း
ဖျားနေချိန်ဆိုတော့ အတော်ပင်။

ဦးကောင်းမြတ်တို့ ဇနီးမောင်နှံက ကလေးကို ဆက်
ကုသဖို့ တာဝန်ယူရင်း အပြီးအပိုင် စာချုပ်စာတမ်းနှင့် အမွေ
စားအမွေခံသမီးအဖြစ် မွေးစားလိုက်တော့သည်။

ထိုအချိန်ကစပြီး မြိုင်ကြော့ယဉ်က ဦးကောင်းမြတ် ရဲ့
တရားဝင်သမီးဖြစ်သွားခဲ့တာပါ။

ရင်ထဲမှာ ကျင်းပတဲ့ ပွဲတော် *

ဇနီးဖြစ်သူကိုတော့ ကိုညွှန်လူက မြိုင်ကြော့ ဆုံးပါး
သွားပြီဖြစ်ကြောင်း ယုတ္တိရှိအောင် လိမ်ညာ လှည့်စား ပြောဆို
အသိပေးခဲ့သည်။

ထို့နောက် ဝိဇာလည်း ကျလာပြီဖြစ်ရာ သူတို့ ဇနီး
မောင်နှံ နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ ထွက်ခွာပြီး အခြေချ နေထိုင်ခဲ့ကြ
လေသည်။

** ** *

ဦးခေါင်မင်းတင် အိမ်ကအပြန်မှာ မောင်ရီပျိုးစ အချိန်ဖြစ်နေပါပြီ။

မြိုင်ကြော့က ကားကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် မောင်းလာ သည်။ ပန်းဖူးက မျက်မှောင်လေးကုတ်ထားလျက် တစ်စုံ တစ်ရာကို အတွေးနက်နက်နှင့် စဉ်းစားငြိမ်သက်ရင်း သူ့ အတွေးကို ပြောရကောင်းနိုး၊ မပြောရကောင်းနိုး ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေမိသည်။

ပြီးလျှင် မပြောဘဲလည်း မနေနိုင်ဘဲ . . .

“မြိုင်ရေ . . . ငါ တစ်ခု စဉ်းစားမိတယ် သိလား”

“ပြောပါဦး”

“အဲဒီ ဦးခေါင်မင်းတင်ကို ကြည့်ရတာ”

“ဘာဖြစ်လဲ”

မြိုင်လည်း မသိစိတ်က ပူနွေးလှုပ်ရှားလာသည်။

“နင်နဲ့ အရမ်းတူနေသလိုပဲ”

“ဟင်”

မြိုင်ကြော့က လမ်းနံဘေးတစ်နေရာမှာ ကားကို ထိုး ရပ်လိုက်ပြီး ပန်းဖူးဖက် အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်လိုက် သည်။

ဘုရားရေ . . . တကယ်ပဲလား။

“ခါ . . . ငါလည်း အဲလို ထင်မိတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ မျက်လုံး၊ မျက်ခုံး၊ နှာတံ၊ ပါးစပ်၊ အားလုံး မြိုင်နဲ့ လုံးဝ ဆင်တယ်၊ သူ့စိမ်းတစ်ယောက်ဆို ဒီလို ဆင်မလား။ နင်သတိမထားမိဘူးလား”

“အိုး . . . မြိုင် သတိထားမိတယ်၊ တွေ့လိုက်ရ ကတည်းက ရင်ထဲမှာ တမျိုးကြီးနဲ့ သူ့ကို သနားမိတာ သူ့ အပေါ် စေတနာရှိတာ၊ ဘာလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ငါကိုယ်တိုင် လာကူညီပေးချင်မိတာ၊ သူ့ကို ဆေးရုံတွဲပို့တော့လည်း သူနဲ့

ငါက တစ်စိမ်းလို မဟုတ်ဘဲ တစ်မျိုး ရင်းနှီးနေတယ်၊ ဘာမှန်း မသိခင်ကတည်းက မသိစိတ်ထဲမှာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေသလိုပဲ”

“ဒါဆို ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ဘုရားရေ . . . သူ . . . သူက ငါ့အဖေလား”

“စုံစမ်းကြည့်ရမှာပေါ့”

“အဖေနဲ့ မှားယွင်းခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးက ဒေါ်သိရုံကျော် လားဟင်”

“ဒါလည်း ဖြစ်နိုင်ချေရှိတာပဲ”

“ငါ ရင်တွေ ခုန်လိုက်တာ ပန်းဖူးရယ်၊ ငါ့မှာ အဖေ ရော အမေရော ရှိသေးတာပေါ့နော်၊ ဟုတ်တယ်မို့လား”

“သေချာအောင် ငါ စုံစမ်းပေးမယ်၊ နင်လည်း စုံစမ်းပေါ့”

“မေမေက ငါ့ကို အသိအမှတ် ပြုပါ့မလားဟယ်၊ ငယ်ငယ်တုန်းကတောင် မလိုချင်လို့ စွန့်ပစ်သွားခဲ့သေးတာ”

“နင်ပြောတော့ သေသွားတဲ့ သူ့သမီး နာမည်ဆို သူ့စိတ်ထဲ သူ့သမီး သေသွားပြီ ထင်လို့ နေမှာပါ၊ ဒါတွေက သူ့ယောက်ျားရဲ့ ပီပီရီရီ အစီအစဉ်တွေ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ပန်းဖူးက စိတ်ဝင်တစားနှင့် သူမ ဘဝကို ဇာတ်လမ်း မောကြည့်နေသည်။

မြိုင်ကတော့ မယုံမရဲ ရှိနေဆဲပါ။

ဒါတွေဟာ အမှန်ပဲလား။ ဘာမှ သေချာမသိရသေး ဘူးလေ။

“နင့်အမေကို ဖွင့်ပြောသင့်တယ် မြိုင်”

“ဘယ်နယ် ပြောပါလိမ့်၊ ငါ ဖွင့်ပြောချင်တာပေါ့ ပန်းဖူးရယ်၊ အမေ့ကို တအားဖက် ဘားပစ်လိုက်ချင်တာပါ။ ငါ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားနေရလဲ နင်မသိပါဘူးနော်”

“သိပါတယ် နင်စိတ်လှုပ်ရှားပြီး အသံတောင် တုန် နေတဲ့ ဥစ္စာ”

မြိုင်လေးက ချွေးစောနှင့် စိုက်လာသော လက်နှစ် ဘက်ကို အချင်းချင်း ပွတ်နေမိသည်။

သူမရဲ့ ဘဝဟာ မယုံကြည်စရာ ကောင်းအောင် ဆန်းကြယ်ရှုပ်ထွေးနေပါသည်။

“မြိုင်လေး”

“ဟင်”

“ဦးခေါင်မင်းမှာ ညီတွေ အစ်ကိုတွေ ရှိသေးလား”

“ငါလည်း မသိဘူးလေ”

“မရှိဘူးဆိုရင်တော့ သူက နင့်ဖားသားဖြစ်ဖို့ ရာနှုန်း

များနေပြီ”

“အိုး . . . ငါ့ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ ပန်းဖူးရယ်”

“နင် ဝမ်းသာရမှာပါ”

“ဦးခေါင်မင်း ပြောပုံကြည့်ရတာ အဲဒီ သူဌေးမနဲ့ သင်္ဘောအရာရှိ ဆိုတာ မေမေတို့ပဲ ဖြစ်မှာပါနော်၊ သူက နာမည်မဖော်ပေမယ့် အခု ဒီလိုပဲ ဆက်စပ်တွေးမိတယ်”

“ငါလည်း အရမ်း သိချင်တယ် ဖြိုင်လေးရဲ့”

“အမယ်လေးနော်၊ ငါက အမေ့ကို ပြန်တွေ့ရလို့ ပျော်နေတာ၊ လက်စသပ်တော့ ဖေဖေ့ကို အရင်တွေ့ထားတာ ဖြစ်မယ်၊ သေချာပါတယ်၊ သူဟာ ငါ့အဖေပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ငါ သူ့ကို တွေ့ကတည်းက အဖေတစ်ယောက်လိုမျိုး ချစ်သွား တာဟဲ့ သိလား”

ရမ္မက်ရဲ့ သားကောင်ဖြစ်သွားရှာသော အဖေဟာ ဖြိုင်လေးအမြင်မှာတော့ ဂရုဏာသက်စရာ ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ အဖေဘဝ အခုထိ အထီးကျန်နေတာ ပဲ ကြည့် . . . ။

အမေက အဖေ့ကို မုန်းသလောက် အဖေကတော့ အဆုံးအစမဲ့ ချစ်မြတ်နိုးခဲ့သည် ထင်ပါရဲ့ . . . ။

သူ့ရဲ့ အချစ်ဟာ ကံဆိုးစွာ အဆိပ်သင့်ခဲ့တာ နေမှာ ပါလေ။

ဒေါ်ညိုနှင့် မစန်းတို့ ဒီနေ့ အလုပ်များနေရပါသည်။
ညနေခင်းမှာ ခြံထဲမှာ ဘာဘိကျုံးပွဲ ရှိသည်။

ဒီနေ့ မြိုင်လေးမွေးနေ့ ဖြစ်တာကြောင့် မနက်
အစောပိုင်းက ဘုန်းကြီး ဆွမ်းကပ်တာ၊ ဘုရားတက်တာ၊
ကျွေးမွေးညှော်ခံတာ၊ ငါးလွှတ်တာ၊ ငှက်လွှတ်တာတွေ ပြီးစီး
သွားခဲ့ပါပြီ။

အခု ညနေပိုင်းမှာ ရင်းနှီးတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ စုပြီး
ခြံထဲမှာ အသားကင်စားကြဖို့ ပျော်ပျော်ပါးပါး စီစဉ်ထားသည်။

အိမ်ထဲကနေ ထိုင်ခဲ့တွေ၊ မီးဖိုတွေ၊ သံကောပြား
လေးတွေ၊ ထုတ်ထိုးဖို့ ကင်ဖို့ လိုအပ်တာတွေ၊ အသားနယ်
ပြီး နှပ်ထားတာတွေ၊ အသီးအရွက်တွေ ကင်ဖို့ အသင့်ထုပ်

ထိုးထားတာတွေ၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေအပြင်ကို တစ်
ခေါက်ပြီး တစ်ခေါက် သယ်ထုပ်ကြသည်။

“ဒေါ်ညိုရေ... ရုံးပတီသီးနဲ့ မှိုတွေရော၊ ကြယ်ရောင်
က မှိုကင်နဲ့ ရုံးပတီသီး ကြိုက်တာနော်”

မြိုင်လေးက ကြယ်ရောင် အကြိုက်ကိုတော့ မမေ့
မလျော့ သတိပေးပါသည်။

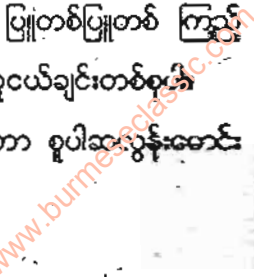
ကော့တေးကတော့ ကြယ်ရောင်တို့ တာဝန်၊
ယောက်ျားလေးတွေက ကော့တေးသောက်မည်။

* မိန်းကလေး တွေက ဝိုင်အပျော့စားလေးလောက်
ပါပဲ။

တစ်အောင့်အကြာမှာ တုန်တုန် စီစီနှင့် သူတို့
သူငယ်ချင်းတစ်စု ကားနှစ်စီးနှင့် ဝင်လာပါသည်။

ကားပေါ်က ဆင်းလာသော ရောင်စုံလှပ ခေတ်မီမီ
ကောင်မလေးတွေကို ဟိုဘက်ခြံကနေ ပြုတစ်ပြုတစ် ကြည့်
နေသူတွေကတော့ ကြယ်ရောင်နှင့် သူငယ်ချင်းတစ်စုပါ။

“ကြယ်ရောင် ... မင်းပြောတာ စုပါဆားပွန်းမောင်



လာတဲ့ ကောင်မလေးလား။ ဟော . . . ဆင်းပြီ၊ ငွေရောင်
လက်လက်လေး ဝတ်ထားတာကွာ”

“အေး . . . ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ အိမ်သဲတုန်ပဲ”

အာကာအမေးကို ကြယ်ရောင်က တက်တက်ကြွကြွ
ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ပန်းရောင်လေး မိုက်တယ်၊ အဲဒါကရော”

“စိစိတဲ့”

“ငါနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးကွာ”

“အေးပါ၊ လင်းမြေ့ရယ်၊ ခဏလောက် သည်းခံပါ
ဦး”

လင်းသူ့ကို သူငယ်ချင်းတွေ အကုန်လုံးက လင်းမြေ့
ပဲ ခေါ်သည်။ လှိုင်မြင့်ကိုတော့ လှိုင်မြစ်ပေါ့။

“ပန်းရောင်လေးကို ငါဦးထားတယ်နော်၊ ပြောလိုက်
ပြီ”

“မရဘူး၊ လင်းမြေ့၊ အခုကတည်းက ခွဲတမ်းမချနဲ့
ဟေ့ကောင်၊ အခြေအနေအရ မီးစမ်းပြသလို လှုပ်ရှားရမှာ ပဲ”

“မင်းအတွက် ကျန်သေးတာပဲ”

“ကြယ်ရောင် ဖုန်းတံပါတ်ပေး၊ အိမ်သဲတုန်ကို ငါ
ဒီည အင်ထရို ဝင်ကြည့်မယ်”

“မြန်လှချည်လားကွ၊ မင်းကလည်း အဝေးက မြင်ရုံ
နဲ့ ရင်ခုန်သွားပြီလား”

“သူ့ကို အစကတည်းက ငါသိပါတယ်၊ အမေရိကား
ပြန်လေကွာ၊ ကျောင်းမှာကတည်းက ငါသွားရှိုးနေတာ၊ အခုမှ
ကြယ်ရောင် မမနဲ့ ကွင်းစက်မိမှန်း သိတာကွ”

“ဒါဆို အိုကေပြီပေါ့လေ”

အာကာက ဟိုဘက်ကို သွားချင်လို့ ဖင်တကြွကြွ
ဖြစ်နေပါပြီ။

ကြယ်ရောင်ကလည်း တုန်တုန် ရည်းစားအမြန်ရ
စေချင်သည်။ ဒါမှ တရန်အေးမှာလေ။

နို့မို့ မမမြိုင်လေးက သူ့ညီမအတွက် အချစ်တွေ
အလှူပေးချင်သေးတော့မလွယ်။

သူ့ဇာတ်လမ်းနဲ့ သူ့ဆို ရှင်းပြီ။



“တုန်တုန်က ငါနဲ့ ခင်ပါတယ်၊ အာကာအတွက် တတော့ အာမခံတယ်၊ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ တွန်းပို့ပေးမယ်၊ ကျန်တဲ့ ကောင်တွေတော့ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ ကြိုးစားကွား ဒါပဲ”

“အေးပါ . . . ဟိုမှာ မင်း မမတောင် အပြင်ထွက်လာပြီ၊ သွားရအောင်လေကွာ”

“သိပ်မလောစမ်းပါနဲ့”

ကြယ်ရောင်၊ အာကာ၊ လင်းသူ၊ လှိုင်မြင့်၊ ဘိုဘိုတို့ ငါးယောက်သား မြိုင်လေး မွေးနေ့ပါတီသို့ သွားရန် အသင့်ဖြစ်နေပါပြီ။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ မင်းတို့သွားမှာ ငါမမ မွေးနေ့နော်၊ လူက ရှေ့ရောက်နေတာ တစ်ခြား ဖွန်ကိစ္စ၊ ဟိုမှာ လက်ဆောင်အိတ်တွေ ကျန်ခဲ့ပြီ”

“အေး . . . ဟုတ်သားပဲ”

ပက်ကင်ထုတ်တွေ စားပွဲပေါ် တင်ထားပြီး လူတွေက ခြေလှမ်းပြင်နေပြီ။ အားကိုးရတဲ့ ကောင်တွေ။

ကြယ်ရောင် သတိပေးမှ ပြန်ပြေးယူကြသည်။

သူတို့ ငါးယောင်နှင့်ပင် ရယ်သံတွေက တံသော သော ညံ့နေပါသည်။

ဒီသူငယ်ချင်းတွေက မမမြိုင်လေးနှင့်လည်း ခင်ကြသည်။ ကြယ်ရောင်က သူ့ချစ်သူ ဖြစ်သွားပြီဆိုတာလည်း အားလုံးကို ကြားထားပြီးသား။

“ဟက်ပီဘတ်ဒေး မမမြိုင်”

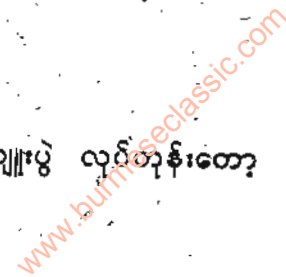
သူငယ်ချင်းတွေ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်တာကို ကြယ်ရောင်က မှုန်ကုပ်ကုပ်နှင့် လုပ်ထားပါသည်။

ရပ်ကြီးကိုက သဝန်တို အူတိုရုပ်။

“မြိုင်လည်း မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း ကိုယ့်ဘာသာ အသားအတူတူ ကင်ရင်း မိတ်ဆက်ကြပေါ့၊ မကောင်းဘူးလား၊ မြိုင်မွေးနေ့မှာ အားလုံး ပျော်ပျော်ပါးပါး သီချင်းဆိုကြမယ်၊ ကြယ်ရောင် ဂစ်တာရော ပါမလာဘူးလား”

“ဒီကို ပို့ထားပြီးသားပါဗျာ”

လောဇလာဆယ် ဘာဘီကျူးပွဲ လှုပ်တုန်းတော့



ကက်ဆက်ပဲ ခပ်ကျယ်ကျယ် ဖွင့်ထားသည်။ တီးလုံးမြောက် မြောက်တွေကြီးပဲခိုး လူငယ်တစ်သိုက်မှာ အလိုလို ချင်ဖြူး တက်ကြွ ဖွံ့ဖြိုးနေကြသည်။

အခုမှ သိရသော ကောင်မလေးတွေကလည်း သိပ်လှ သည်။ ပြီးတော့ သွက်လက်ဖော်ရွေသည်။

“မမ... ကျွန်တော်နဲ့ အတူတူ အသားကင်ရ အောင် ဒီဖက် အစွန်ဆုံးက ပီးဖိုယူမယ်”

“ဟေ့ကောင် ကြယ်ရောင် မွေးနေ့ရှင်ကို မခိုင်းရဘူး”

“ငါ့မမက ပိုင်ပြီးသားပါ”

ကြယ်ရောင်က စကားရောဖွဲ့ရောဖြင့် မြိုင်လေး လက်ကို အသာခွဲခေါ်သွားပါသည်။

“ကြယ်ရောင် သူများတွေ ရိပ်မိကုန်မယ်နော်”

မြိုင်လေးက လက်ကို အသာခွဲခေါ်ရင်း တိုးတိုး သတိပေးသည်။

အထူးသဖြင့် တုန်တုန်မြင်သွားမှာ မြိုင်လေး စိုးရိမ် သော်။

ကြယ်ရောင်ရဲ့ ချစ်စနိုး အပြုအမူနှင့် အပြောအဆို တွေကြောင့် ရိပ်မိသွားနိုင်သည် မဟုတ်လား။

ဒင်းလေးက လက်ကိုလည်း ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဆွဲခေါ် သေးသည်။

မြိုင် တစ်မျိုးကြီး ရင်တွေ ခုန်နေရသည်။

“မမ... အမှန်အတိုင်းပြော”

“ဘာတုန်းဟယ်”

“မောင့်ကို ချစ်လား”

“ဘာတွေ မေးနေတာလဲ”

သူမက ခပ်ငေါက်ငေါက် မျက်စောင်းရွယ်၏။

“သိချင်လို့ ရှင်းရှင်းလေးမေးတာ”

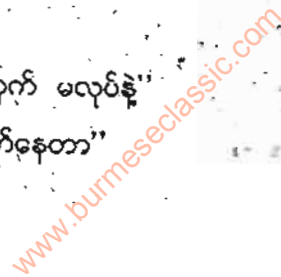
“အချစ်နဲ့ အရာအားလုံး မပြီးနိုင်ဘူးလေ”

“မမစိတ်ကူးတွေကို လက်မလျှော့သေးဘူးလား။ ဟိုမှာ

အာကာဏ တုန်တုန်ကို ကြေနေပြီ”

“မင်းနော်... သိပ်ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် မလုပ်နဲ့”

“ဒီကောင် အစကတည်းက ကြိုက်နေတာ”



“တို့ ညီမကိုများ ဘာမှတ်နေသလဲ မသိပါဘူး”

“ချီးထုပ်လေ၊ အရှုပ်ထုပ်ပေါ့”

“ကြည့်စမ်း။ ညစ်ပတ်လိုက်တာ”

“သူ့အကြောင်းမပြောနဲ့၊ မေးတာဖြေ”

“ဒီမှာ မီးခဲတွေရဲ့လာပြီး ဘာ အရင်စကင်မှာလဲ ဆိတ်သားလား၊ ကြက်သားလား”

“အဲဒါတွေ မစားချင်ပါဘူး”

“ဟယ် . . . ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“မောင် ဆာနေတာက ဒီမှာ”

ပါးကို လာဆွဲလိမ်သဖြင့် ကြယ်ရောင်လက်ကို အမြန် ပုတ်ထုတ်ကြသည်။

မီးဖိုလေးဖိုမှာ သူ့အုပ်စုနှင့် သူ့အကင်အမြည်းတွေ ကိုယ်တိုင် လုပ်နေကြသည်မှာ ဆူညံရှုပ်ထွေးနေပါသည်။

တုန်တုန်သည် ဒီဇင်ဘာမှာ အသားကင် တူးခြစ်သွား တဲ့အထိ ကြယ်ရောင်တို့ဘက် အကဲခတ်နေပါသည်။

အာကာက သတိပေးသည်။

“ဟေ့ . . . မင်း အကင်တူးနေပြီ၊ ဟိုဖက်လှည့်ပေး ဦး”

“ရှင်လည်း ပေးလိုက်ပေါ့”

“သူများတွေကို အားကျမနေနဲ့”

“ဘာ”

“လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပါစေဗျာ”

အာကာစကားကြောင့် တုန်တုန် အမူအယာဏ တစ်မျိုး ဖြစ်သွားသည်။

“ရှင် ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ကျွန်တော်ပြောတာ မသိဘူးလား”

“မသိဘူး”

“ကြယ်ရောင်နဲ့ မမမြိုင်နဲ့”

“ရှင် ဘာစကားပြောတာလဲ၊ သူတို့ ရိုးရိုးသားသား ပါ”

“တုန်တုန်ထင်လား”

“မဟုတ်ဘူးလား”

* ဆုလေးနွယ် *

“ကြည့်ရင် အသိသာကြီးပဲ”

“အို . . . မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ကျွန်တော်နဲ့ ကြယ်ရောင်က ငယ်ပေါင်းပါ”

“ရှင် တကယ် ပြောနေတာလားဟင်”

တုန်တုန်ရင်မှာ တဒုတ်ဒုတ် မြည့်လာရပါသည်။

သူတို့ အမူအယာကြည့်ရတာ တစ်မျိုးကြီး ထူးခြားနေတာလည်း အမှန်ပါ။

သူတို့ကြားမှာ မရိုးမသား ပတ်သက်မှုတွေ ရှိနေပြီလား။ သူမ ရင်ခုန်မြန်ဆန်လာသည်။

* မြင်ကွင်းကို သူမလည်း သိဖို့ပြီး သင်္ကာ မကင်းချင်။ ကိုအာကာစကားကြောင့် တုန်တုန် မျက်နှာလေး ပျက်သွားသည်။

တုန်တုန် ကင် ထားသော အသံအား တုပ်ထိုးတွေ ကို အဘကာကပဲ နီရဲကြွပ်ရွအောင် လှည့်ပေးရသည်။

“အေးဆေးပေါ့ဗျာ၊ ကြိုက်နေတော့ရော ဘာဖြစ်လဲ”

“ကျွန်မ မေးကြည့်လိုက်မယ်”

ရင်ထဲမှာ ကျင်းပတဲ့ ပွဲတော် *

“ဟေ့ သွား မမေးနဲ့လေ၊ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

“အို . . . ကျွန်မ အမှန်အတိုင်း သိချင်တယ်”

အာကာစကားဆီးလို့ မရဘဲ အိမ်ထဲတုန်က စိတ်လိုက် မာန်ပါနှင့် ကြယ်ရောင်တို့ အနားသို့ လှစ်ကနဲ ရောက်သွားသည်။

ဘေးဘီက လူတွေကိုလည်း သူမ ဂရုမထားနိုင်တော့ပါ။ ရင်ထဲမှာ ပူလောင်လှုပ်ရှားသွားရပြီ။

“ကိုကြယ်ရောင်”

“ဗျာ”

ရုတ်တရက် အနားသို့ ရောက်လာသော အိမ်ထဲတုန်ကြောင့် ကြယ်ရောင်တို့ စကားစ ဖြတ်ကာ အမ်းတမ်းတမ်း ဖြစ်သွားရသည်။

“ညီမလေး . . . ဘာလိုလို့လဲ”

“မေးစရာ ရှိလို့ပါ”

တုန်တုန် အမူအယာက အေးတိအေးစက်။ ငေးလေးပင် မော့ကာ မျက်တောင်မေးစင်းကြည့်နေပုံက မာမခန့်ပုံလေး။



မြိုင် ထိပ်ခနဲ ရင်တုန်ကာ မျက်နှာလေး ကွက်ကနဲ
မျက်သွားမိသည်။

“ကိုကြယ်ရောင်နဲ့ မမနဲ့ ကြိုက်နေကြတယ်ဆို”

“ဟာ”

ပေါ်စာင်လာမေးမည် မထင်တာမို့ ကြယ်ရောင်
တခဏကြောင်လျက် ဘာဖြေရမည်နည်း မသိ။

“မဟုတ်ဘူး ညီမလေး”

“မညာချင်စမ်းပါနဲ့ ဒေါ်မြိုင်ကြော့ရယ်၊ ကိုအာကာ
က မဟုတ်ဘဲ ပြောပါ့မလား”

“အဲဒါက . . . ဟို . . . ဟို”

“နေစမ်းပါဦး၊ ကြိုက်တာ မကြိုက်တာက ကျွန်တော်
တို့ကိစ္စပါ။ မတုန်တုန်နဲ့ ဘာများဆိုင်လို့လဲ”

“ရှင်တို့က ဝန်မခံဘူးဆိုပါတော့”

တုန်တုန် ရှက်ဒေါသနှင့် တုန်ရီသွား၏။

မမမြိုင်မျက်နှာကို ခပ်ထေ့ထေ့ ကြည့်ရင်း . . .

“မမကဲ ဒီလိုလား”

“ဟေ့ . . . မင်းအစ်မကို ဘာမှ လာမပုတ်ခတ်နဲ့ ဒါ
မင်းရဲ့ အစ်မရင်းကွ၊ နားလည်လား”

ကြယ်ရောင် စိတ်တိုတိုနှင့် ပြောချလိုက်သည်။

သုံးယောက်လုံး တခဏ မှင်သက်တိတ်ဆိတ်သွား
သည်။

အိမ်ထဲတုန်က မျက်မှောင်လေးကုပ်လျက် ကြယ်ရောင်
စကားကို ရုတ်တရက် နားမလည်။

သူတို့ နှစ်ဦး မျက်နှာကို အပြန်အလှန် ကြည့်မိသည်။

မမမြိုင် မျက်နှာလေးက ပွေးကနဲ ဖြစ်သွား၏။

“ဘာပြောတာလဲ၊ ဘယ်က အစ်မရင်းလဲ”

“မယုံရင် မင်း မာမိကို ပြန်မေးကြည့်လိုက် တုန်တုန်၊

မမက သူသေသွားပြီလို့ ယူဆထားတဲ့ သူ့သမီး အရင်း

ခေါက်ခေါက်ကြီးပဲ။ သူ စွန့်ပစ်သွားခဲ့လို့ အန်ကယ်ကောင်း

က မွေးစားခဲ့တာကွ၊ နားလည်လား၊ မင်းရဲ့ အစ်မကို

ကောင်းကောင်းဆက်ဆံပါ။ ငါတို့က သိပ်မကြာခင် လက်ထပ်

မှာဆိုတော့ ငါကလည်း မင်း အစ်ကိုပဲ”

* ဆုလေးပွယ် *

ကြယ်ရောင်က ကြေညာလိုက်လေသည်။

ကြားရသော စကားတွေက တုန်တုန်အတွက် အံ့အားသင့်စရာ။

နှုတ်ခမ်းလေး ပွင့်ဟလျက် သူမ အံ့ဩတကြီး နားထောင်နေမိသည်။

လူကလည်း ထုံဆေးအပေးခံရသလို ငြိမ်တောင့်သွားသည်။

မာမိအရင်က သမီးဦးတစ်ယောက် မွေးပြီး ဆုံးသွားတာ အကြာကြီးနေမှ တုန်တုန်ကို ရလာတာ၊ ဒါတွေတော့ သိထားပါသည်။

အဲဒီ သမီးရဲ့ အမည်က မြိုင်ကြော့ယဉ်ဆိုတာလည်း ဟုတ်မှန်ပါသည်။

ဒါပေမယ့် တုန် မမက လောကကြီးကို စွန့်ခွာသွားပြီ။ ဒါဟာ နာမည်တူ တစ်ခြားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလား။

ဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင် ခေါင်းထဲ အပြေးအလွှား စဉ်းစားနေမိသည်။

ရင်ထဲမှာ ကျင်ပတ် ပွဲတော် *

တုန်အစ်မသာ တကယ်ဖြစ်နေခဲ့ရင် . . .

အို . . . လောကကြီးက မထင်မှတ်စရာ ဆန်းကြယ်

မှုတွေနဲ့ ပြည့်နက်နေပါလားနော်။

** ** *

“ဟက်လို”

“မြိုင်လေးတို့ အိမ်ကလားရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အခု အိမ်နဲ့ရှိတာ ဘယ်သူပါလဲ”

“ကျွန်မ ဒေါ်သီရိကျော်ပါ”

“ခင်ဗျာ”

ဦးကောင်းမြတ် အံ့ဩတိတ်ဆိတ်သွားရသည်။

သမီးနှင့်အမေ အဆက်အသွယ် ပြန်ရနေပြီလား။

သမီးက သူ့ကို ဖွင့်မပြောပါလား။

“သမီးလေးနဲ့ စကားပြောချင်လို့”

“ဒါ . . . ခင်ဗျား သမီး မဟုတ်ဘူး”

“ရှင်”

“မြိုင်လေးက ကျုပ်သမီးပါဗျ၊ ကျုပ် တစ်သက်လုံး ပြုစုပျိုးထောင်လာခဲ့တဲ့သမီး”

တစ်ဖက်က စကားသံ ထူးခြားနေပုံကြောင့် ဒေါ်သီရိ မျက်ခုံးလေးပင့်ကာ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

ဒါ မြိုင်လေးရဲ့ ဖခင်လား။

သူ့မကို ဘာကြောင့် အသားလွတ် ရန်လို သံ ပေါက် နေရပါလိမ့်။

ဖုန်းလေးဆက်မိတာ ဘာအပြစ်များ ကျူးလွန် လို့လဲ။

“ဒီအရွယ်ရောက်မှ ပြန်ဆက်သွယ်နေတာ၊ ခင်ဗျား မရှက်ဘူးလား ဒေါ်သီရိ”

“ရှင် ဘာပြောတာလဲ”

“ခင်ဗျား ကျုပ်သမီးကို နောက်ထပ် မမတ်သက် မဆက်သွယ်ပါနဲ့”

“ကျွန်မ မြိုင်လေးနဲ့ စကားပြောချင်တယ်”

“ပြောစရာ မလိုဘူး၊ သမီးက ခြံထဲမှာ သူ့ သူငယ်ချင်း တွေနဲ့ မွေးနေ့ပွဲ လုပ်နေတယ်”

“သိပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မ သမီး တုန်တုန်တောင် အဲဒီ ကို ရောက်နေသေးတာပဲ၊ ကျွန်မက မြိုင်လေးကို ဟက်ပီး ဘတ်ဒေး ဝေ့ရုံလုပ်ချင်လို့ပါ။ ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင် က ဒါလေးကို ဘာဖြစ်နေရတာလဲ”

“ဒီမှာ ဒေါ်သီရိ၊ ခင်ဗျားလို မိခင်မပီသတဲ့ အောက်တန်းကျတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ကျုပ်သမီးနဲ့ စကား ပြောဖို့ မလိုဘူး”

“ရှင်ဘာတွေ စွပ်စွဲနေတာလဲ၊ ရှင် ကျွန်မကိုသိလို့ လား”

“မသိဘဲ ရှိဦးလားဗျား၊ ခင်ဗျားတို့ ယောက်ျား ဦးညွန့်လူရဲ့ အစို့ ဒေါက်တာ ကျော်မောင်က ကျုပ် သူငယ်ချင်း ပါ”

ဒေါက်တာကျော်မောင်မှာ အင်္ဂလန်သို့ ရောက်နေပြီ ဖြစ်သဖြင့် . . . ။

“အစ်ကိုမောင်က လန်ဒန်မှာပါ”

“သူ ဘယ်ပဲရောက်ရောက် ကျုပ် သူ့ဆီက မွေးစားတဲ့ ကလေးက ကျုပ်ကလေးပဲ”

“ဘယ်လို . . . ရှင်က မြိုင်လေးကို မွေးစားတာ ဟုတ်လား၊ ရှင်သမီးရင်း မဟုတ်ဘူးလား”

ဒေါ်သီရိကျော် ရင်တလုပ်လုပ် ခုန်လာရသည်။

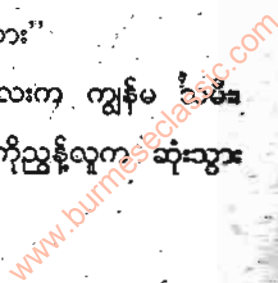
မြိုင်လေး မျက်နှာကို ကြည့်မိကတည်းက စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ထင်နေမိတာ။

ကိုယ့်ဟာကိုယ် မဖြစ်နိုင်ပါဘူးရယ်လို့ ပယ်ချမိ တာ အခါခါ။

မြိုင်လေး မျက်နှာမြင်ရတာနှင့် သူမ ရင်ထဲ အတိတ် က အဖြစ်အပျက်ကြီး ပြန်မြင်ယောင်မိလွန်းလို့ပါ။

“ခင်ဗျား သမီးဆိုတာ ခင်ဗျား အခထိ မသိသေး တာလား၊ မသိယောင်ဆောင်နေတာလား”

“ရှင် . . . ဘယ်လို မြိုင်လေးက ကျွန်မ သမီး မဟုတ်လား၊ ဟုတ်ရဲ့လားရှင်၊ ဒါဆို ကိုညွန့်လူက ဆုံးသွား



မြို့လို့ ကျွန်မကို ညာခဲ့တာလားဟင်၊ ပြောစမ်းပါ။ ကျွန်မ ခင်တုန်လိုက်တာရှင်”

ပျာယံပျာယာ အသံကြောင့် ဦးကောင်းမြတ်က ဟွန်းကနဲ တစ်ချက် မျက်နှာရှုံ့မိုလိုက်ရင်း . . .

“ခင်ဗျား မလိုချင်လို့ စွန့်ပစ်ပြီးမှ အခုမှ သမီး မတော် ချင်ပါနဲ့၊ ကျုပ်သမီးက ဘွဲ့လည်း ရပြီ၊ ကျုပ်ပိုင် ဟိုတယ် ကိုလည်း အုပ်ချုပ်နေပြီ၊ ခင်ဗျားလို အမေမျိုး မြိုင်လေးမှာ မရှိစေရဘူး”

“အို . . . ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲရှင်၊ ကိုယ်ချင်း စာမှပေါ့၊ ကျွန်မက ကျွန်မသမီး ဆုံးပါးသွားပြီ ထင်လို့ပါ။ သူ့ကို မလိုချင်တာ မှန်ပေမယ့် ကျွန်မ တစ်ခါမှ စွန့်ပစ်ဖို့ မစဉ်းစားမိပါဘူး၊ ရှင် ဒီလို မပြောပါနဲ့”

အမျိုးသမီးကြီးအသံက ဖုန်းထဲမှာ ငိုသံပေါက်လာ ပါသည်။ ဦးကောင်းမြတ်လည်း သက်ပြင်းတစ်ချက်နှင့် . . .

“ကဲ အခု ခင်ဗျား ဘာဖြစ်ချင်လဲ၊ ကျုပ်သမီးကို ကျုပ်ရင်ခွင်ထဲက ဆွဲထုတ်ဖို့တော့ မကြိုးစားပါနဲ့၊ မြိုင်လေး ကို ကျုပ်တို့ တရားဝင် စာချုပ်စာတမ်းနဲ့ မွေးစားထားတာ”

“ရှင် စာချုပ်ကို အသာထားစမ်းပါ။ ကျွန်မ သမီးနဲ့ တွေ့ချင်တယ်။ သူကတော့ ကျွန်မကို အမေမှန်း သိတယ်နဲ့ တူပါတယ်။ တိုနေ မနက် အစောကြီးက သူ ကျွန်မ လက်ကို ဆုပ်ပြီး ဆွေးဆွေးနင်းနင်းကြီး ကြည့်နေကတည်းက ကျွန်မ စိတ်ထဲ ထင်တော့ထင်တယ်”

ထိုနေ့က မျက်ရည်လည်သော မြိုင် မျက်ဝန်းလဲ့လဲ့ တွေ့ကို ဒေါ်သီရိကျော် မမေ့သေးပါ။

သမီးရဲ့ အကြည့်တစ်ချက်က သူမ ရင်ကို ငြောင်း ဆန်အောင် ဖြစ်စေခဲ့ပြီး ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး အတိတ်က အကြောင်းတွေပဲ ထပ်တလဲလဲ တွေးမိစေသည်။

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်၊ မြိုင်လေးအဖေရယ်၊ သမီး . . . သမီးနဲ့ မတွေ့ပါရစေနော်၊ ကျွန်မ သမီးကို ပြုစု စောင့်ရှောက်ကျွေးမွေးခဲ့တဲ့ ရှင်ကျေးဇူးကို တစ်သက် မမေ့ ပါဘူးရှင်၊ ရှင်ဆီက ပြန်လုယူဖို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မ လေ ကျွန်မ သမီးနဲ့ တွေ့ချင်လွန်းလို့ပါ။ ကျွန်မကို စားသည် ပါနော်၊ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ သမီး မရှိတော့ဘူးလို့ ထင်လိုက်

တာ၊ အခုတော့ ကျွန်မ ဘယ်လောက် ဝမ်းသာရသလဲ ပြော
မပြတ်တတ်ပါဘူး။ ကျွန်မ လာခဲ့ပါရအောင်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး လာခွင့်
ပြုပါ။ တွေ့ခွင့်ပြုပါရှင်”

သူ့ကို တုန်တုန်ယင်ယင် အသံနှင့် ထပ်တလဲလဲ
တောင်းပန်နေတော့လည်း ဦးကောင်းမြတ် အနည်းငယ် တွေ
ဝေသွားပါသည်။

မြိုင်လေးလည်း သူ့အဖေရဲ့ အသိအမှတ်ပြုမှုကို
ခံယူချင်ရှာမှာပဲလေ။

သားအမိချင်း ဆိုသည်ကြပါစေတော့။

“ခင်ဗျားသဘောပဲဗျာ၊ ကျုပ်လည်း ခပြောတတ်ဘူး၊
ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ကြိုမှာထားမယ်၊ သမီးကို အိမ်ပြန်
ခေါ်ဖို့တော့ မစဉ်းစားနဲ့၊ သမီးက ကျုပ်နဲ့ပဲ တစ်သက်လုံး
နေမှာ”

“အဲဒါအတွက် ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ရှင်တို့သားအဖ
ရဲ့ သံယောဇဉ်ကို ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ကဲ ဒါပဲ
ရှင်၊ ကျွန်မ အခုပဲ အမြန်ထွက်လာခဲ့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဒေါ်သီရိကျော် ဖုန်းချသွားလျှင်
ဦးကောင်းမြတ်လည်း ယောက်ယတ်ခတ်ပြီး ဗျာများသွားရ
သည်။

*** **

မြိုင်ကြော့ရဲ့ မွေးနေ့မှာ သားအိမ် ညီအစ်မတို့ ပြန် ဆိုသည့်ပွဲလည်း ဖြစ်သွားရသဖြင့် အလွန်ပျော်စရာ ကောင်း လှပါသည်။

“မာမိကို ခွင့်လွှတ်ပါ သမီးရယ်”

မာမိက မြိုင်ကို ဖက်ငိုနေသဖြင့် မြိုင်လည်း မျက်ရည် ကျနေရ၏။

သို့သော် ထိုမျက်ရည်က ဝမ်းသာ၍ စီးဆင်းကျလာ သော မျက်ရည်နွေးနွေးများသာ ဖြစ်သည်။

သူ မခိုဝင်ချင်ရသော အမေ့ ရင်ခွင်ထဲ ဒီညတော့ တကယ်ပဲ ခိုဝင်ခွင့်ရခဲ့ပြီ။

မယုံနိုင်စရာကောင်းအောင် ဆုတောင်းပြည့်ခဲ့ပါပြီ။

“မြိုင် . . . မြိုင်ဝမ်းသာပါတယ် မာမိ၊ မြိုင် ပျော်ပါ တယ်၊ အရမ်းပျော်ပါတယ်၊ မာမိကို ပြန်တွေ့ရမယ်လို့ တောင် မထင်ခဲ့တာပါ။ မြိုင်တို့ အုသိအမှတ်ပြုထား ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်။ မြိုင်စိတ်နဲ့ ပစ်မှားမိတာရှိရင် ကန်တော့ပါတယ်၊ ကန်တော့ပြီး တောင်းပန်ပါရစေ”

မာမိခြေရင်းမှ မြိုင် ဦးချ၏။

“အို . . . သမီးကြီး မမှားပါဘူး။ ဒါတွေ အားလုံး မာမိ အပြစ်တွေပါ။ မာမိ မှားခဲ့တာပါ။ တကယ်တော့ မာမိ သမီးကြီးဟာ အရော်ဘလန်ချိုင်း မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ မာမိ အတွေးခေါင်တာပါ ထ . . . ထ”

မာမိက သူမကို ပြန်ပွေ့ထူ၏။

ပြီးတော့ ဆံနွယ်လေးတွေကို တယုတယ သပ်တင်ပေး သည်။

ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်စတွေကို အသာအယာ ပွတ်သုတ်ပေးသည်။

မြိုင် မျက်နှာလေးကို ပျောက်သွားတော့မလို စူးစိုက် ကြည့်သည်။

“မာမိ”

“ဟင် . . . သမီး”

“မြိုင်က အဖေနဲ့ တူတာလား”

“အဲဒါတွေ မမေးပါနဲ့ကွယ်”

“မြိုင် သိချင်လို့ပါ မာမိနဲ့ ပြောပြပါ”

“စိတ်မကောင်းစရာတွေ ဘာလို့ ထပ်ပြောမလဲ”

“တစ်ခုတော့ မေးပါရစေ မာမိ”

“ဘာများလဲ သမီးရယ်”

“မြိုင်အဖေရှင်က ဘယ်သူလဲဟင်”

“မသိချင်ပါနဲ့တော့”

“ဦးခေါင်မင်းတင်လားဟင်”

မာမိအလန့်တကြား သူမမျက်နှာကို ကြည့်သည်။

“ဒီနာမည်ကို သမီးကို ဘယ်သူပြောတာလဲ၊ သမီး

ရဲ့ အဖေလား”

“ဖေဖေတောင် မသိတဲ့ဥစ္စာ”

“ဒါဖြင့် သမီးက ဘယ်လို သိတာတုန်း”

“တကယ်ပဲ ဦးခေါင်မင်းတင်ပေါ့နော်၊ တကယ်လား မာမိရယ်၊ ထပ်ပြောပါဦး၊ သူဟာ မြိုင် အဖေရင်းပဲလား”

“ဒီနာမည်ကို မာမိမခေါ်ပါရစေနဲ့၊ မာမိဘဝကို ပျက်စီးအောင် လုပ်ခဲ့တဲ့သူ၊ သမီးဘဝကိုလည်း မိဘမဲ့အောင် ဖန်တီးခဲ့တာ၊ ဒါတွေ သူ့ကြောင့် ဖြစ်တာ၊ သူ ရိုင်းလို့ အကြံ ပက်စက်လို့ ဖြစ်ခဲ့ရတာချည်းပဲ”

“ဟင့်အင်း မာမိ၊ သူက သဘောကောင်းပါတယ်”

“သမီးက ဘာသိလို့လဲ”

“မာမိအပေါ် သူ တကယ် ချစ်မြတ်နိုးလွန်းလို့ ဒီ အမှားတွေ ကျူးလွန်ခဲ့ရတာပါ။ အဖေကို ခွင့်လွှတ်ပေးပါ၊ အဖေ သနားပါတယ်”

“အို . . . ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ဒီလူ အကြောင်း မာမိမကြားချင်ဘူး”

ဒေါ်သီရိကျော်က ငေါက်ဆတ်ဆတ် တားမြစ် လိုက်သည်။

ကြယ်ရောင်နှင့် တုန်တုန်က မြိုင်တို့ သားအမိ နှစ်



မောက် ခုမှ အလွမ်းသယ်နေကြတာကို လားကနေ ပြုံးကြည့်နေကြသည်။

“သမီးကို တကယ် စွန့်ပစ်ခဲ့တာ မာမီလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဖေဖေလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မာမီ ယောက်ျား ဦးညွန့်လူ ပါ၊ သူက ဒေါက်တာ ကျော်မောင်ဆီ လက်လွှဲအပ်လိုက် တာတဲ့... သိလား”

“မာမီ နားလည်ပါပြီ သမီးရယ်၊ မာမီသမီးလေး က ဆိုးခဲ့တာ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ခင်ဗျား သမီး ကံမဆိုးခဲ့ပါဘူးဗျာ၊ ဘယ်နှယ် လျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ကျုပ်တို့က မိဘရင်းနှီးခြား စောင့်ရှောက်ခဲ့တာပါ၊ ဘာမှ လိုလေသေးမရှိအောင် ထားခဲ့တာ ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ စကားမှားသွားတာ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ရှင်တို့ကြောင့်သာ ကျွန်မ သမီးကံကောင်း သွားခဲ့တာ အမှန်ပါ”

အဖေ ဦးကောင်းမြတ်က စကားအမှားမခံတာကြောင့် မာမီအမြန် ပြန်ဖြေရှင်းရ၏။

စားက လူတွေလည်း ပြုံးစိစိ။

မြိုင်သည် ရင်ဆဲမှာ ပြောစရာ စကားတွေ ကျန်နေ သေးတာကြောင့် မာမီကို မြတ်နိုးစွာ မော့ကြည့်ရင်း...

“မာမီ... အခုနေ မြိုင် ဖေဖေနဲ့ ပြန်ဆက်သွယ် ရင် စိတ်မဆိုးရဘူးနော်”

“ဘယ်က အဖေက ပေါ်လာပြန်တာလဲ၊ ဦးခေါင် မင်းတင်က နယ်စပ်ထွက်သွားသလို သတင်းကြားပြီးက တည်းက ပျောက်သွားလိုက်တာပဲ၊ မတွေ့ချင်စမ်းပါနဲ့တော့”

“မဟုတ်ဘူး မာမီ၊ မြိုင် ဖေဖေကို ပြန်တွေ့နေပြီ”

ထိုစကားကို အားလုံး ပြိုင်တူ စိတ်ဝင်စားသွားကြ သည်။

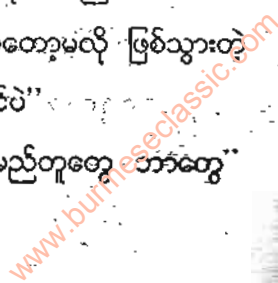
“ဘာပြောတယ် သမီး”

ဦးကောင်းမြတ်ကလည်း မေးလိုက်သည်။

“ဖေဖေ မြိုင် ကားနဲ့ တိုက်မိတော့မလို ဖြစ်သွားတဲ့”

ဦးလေးကြီးလေ အဲဒါ ဦးခေါင်မင်းတင်ပဲ”

“ဟုတ်ရဲ့လား မြိုင်ရယ်၊ နာမည်တူတွေ ဘာတွေ”



“သေချာပါတယ် အဖေရဲ့၊ သူကလည်း အရင်က အကြောင်းတွေ အမှန်အတိုင်း ပြန်ပြောပြပါတယ်။ မာမီ နာမည်သာ မပါတာ၊ ပန်းဖူးကလည်း ဖေဖေ မျက်နှာက မြိုင် ပုံစံအတိုင်းပဲဆိုပြီး ဝိုင်းစုံစမ်းပေးတယ်လေ။ တစ်ချိန်က သူကားဒရိုင်ဘာ လုပ်ဖူးတာ၊ မာမီအိမ်မှာပဲတဲ့၊ ဒေါ်သီရိကျော် ပဲတဲ့။ ဟိုနေ့ကပဲ သေချာစုံစမ်းလို့ ရသွားတယ်။ ဖေဖေက သူ့မှာ သမီးတစ်ယောက် ရှိနေတာ သိတောင် မသိရှာပါဘူး။”

“ဟုတ်တယ် . . . သူ မသိဘူး။”

မာမီက တစ်ခွန်းဝင်ပြော၏။

ဒေါ်သီရိကျော်တို့ကလည်း ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ဖြစ် မှာစိုး၍ အသိမပေး။

ပတ်ဝန်းကျင်က မြိုင်ကြော့ကို ဦးညွန့်လူ သမီးပဲ ထင်ကြတာပါ။

ဦးခေါင်မင်းတင်ကလည်း နောက်ကြောင်း ပြန်မလှည့်ဘဲ ထိုစဉ်ကတည်းက ကိုယ်ရောင်ဖျောက်သွားခဲ့သည် မဟုတ်လား။

သူ ချစ်တဲ့ သီရိမှာ သူ့ရင်သွေးရှိခဲ့တာ သူ့ မသိခဲ့ပါ။ သိများသိရင် အဖေ ဘယ်မျှ အံ့ဩဝမ်းသာသွားမလဲ။ မြိုင်တွေကြည့်ရုံနှင့် တဒိန်းဒိန်း ရင်ခုန်မြန်လာသည်။

“ဖေဖေကို အသိပေးသင့်တာပေါ့နော် . . . နော် မာမီ”

“ဒါတော့ ညည်းသဘောပဲ”

မာမီမျက်နှာက သိပ်သဘောမတွေ့ဟန်။

မြိုင်လည်း အဖေရင်းရဲ့ အသိအမှတ်ပြုမှုကို ခံယူချင်သေးတာပေါ့။

ဦးလေးကြီး တုန်လှုပ်အံ့ဩပျော်ရွှင်ကြည့်နူးသွားမှာ မြိုင်ယောင်သည်။

အခုတောင် ဦးလေးကြီးက မြိုင် ရောက်မလာရင် မျှော်နေတတ်တာ။

မြိုင်သာ သူ့သမီးမှန်း သိရင် . . .

ပြေးပြောချင်မိတာ အမှန်ပါ။

ပွဲတော်ကြီးတစ်ခု ခြံနံ့ခြံနံ့သံသံ ကျင်းမနေသလို
 ရင်တွေ ပမ်းတွေ မရမ်းပတာ တုန်ခါလာသည်။
 ဒါပေမယ့် မာမီ ခွင့်ပြုချက်လည်း လိုသေးသည်
 မဟုတ်လား။ မာမီကိုလည်း စိတ်မဆင်းရဲစေချင်ပါ။
 သို့သော် မြိုင်လေးအတွက်က ဦးလေးကြီးကလည်း
 ကျေးဇူးရှင် ဖခင်ရင်းဖြစ်နေတော့ . . . ။
 “အဖေကံ တောင်ဒဂုံမှာနေတာ”
 “အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”
 “မိသားစုလည်း မရှိဘူး။ တစ်ဖောက်ထဲနေတာ”
 ဦးကောင်းမြတ်က မြိုင်ကြော့ပြောနေပုံလေသံ တိုး
 တိုးလေးကြောင့် . . .
 “သမီး သွားချင်လို့လား”
 “တစ်သက်လုံး ဝေးနေခဲ့ရတာပဲ အဖေရယ်”
 မာမီက အခုတော့ မြိုင်ကြော့ကို မျက်စောင်းရွယ်
 သည်။ ဆန်းလည်း ဆန်းသည်။
 ကိုယ် အသေအလဲ မုန်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်

ကို သမီးဖြစ်သူကတော့ ဖခင်ရင်း ရယ်လို့ ချစ်မေတ္တာတွေ
 ပွားနေသည်။
 သူမအနေနှင့်ကတော့ ထိုလူမျက်နှာကို တသက်
 မမြင်ချင်။ သို့သော် သမီးကိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တားမြစ်
 လို့ ရပါ့မလဲ။
 မြိုင်လေးအတွက်ကျ ဒင်းက ဖခင်တစ်ယောက် ဖြစ်နေ
 သည်လေ။
 “မြိုင်သွားတွေ့မယ်နော် မာမီ”
 “ညကြီးမင်းကြီးအေ”
 “အို မနက်ထိအောင် မြိုင် မစောင့်နိုင်ပါဘူး။ ဒီနေ့
 မွေးနေ့ဆိုတော့ မိဘနှစ်ပါးစလုံးကို ကန်တော့ချင်တယ်။ အဖေ
 အဖေလည်း အတူတူပဲနော်၊ အဖေ့ကို မနက်က မြိုင်ကန်
 တော့တာပဲ”
 “အေးပါ . . . အေးပါ”
 အမေ့ပုံစံက မကြည်တကြည်။
 “ဒါဆို မြိုင်လေးကို သွားခွင့်ပြုတာပေါ့နော်”



“သမီးတစ်ယောက်ထဲတော့ မဖြစ်ဘူး၊ မောင်ကြယ်
ရောင်ကို ခေါ်သွား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ကြယ်ရောင် . . . မှု့ကိုလိုက်ပို့နော်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ကြယ်ရောင်လည်း မြိုင်နည်းတူ ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်
နေပါသည်။

သူ့မှာ ယောက္ခမ အပိုဆုပါရှိသေးသည်။ မကောင်း
ဘူးလား။

ဒီက မြိုင်အဖေကိုတော့ သူ ပါးပါးနပ်နပ်နှင့် ကြည့်ဖြူ
အောင် ပေါင်းထားပြီပြီ။

အခုမှ တွေ့ရမည့် အဖေ သစ်ကတော့ ဘယ်လိုရှိမလဲ
မသိနိုင်သေး။

“ကိုကြယ်ရောင်ရေ . . . တုန်တုန်အစ်မကို ကောင်း
ကောင်း ခေါ်သွားနော်”

“အံ့မယ်လေးဟာ . . . အခုမှ သိတတ်နေပြန်ပြီ”

မြိုင်လေး မျက်နှာမှာ ပြုံးပျော်ကျေနပ်နေ၏။

အိမ်ထဲတုန်လည်း ချက်ချင်း လက်ငင်း သဘော ထား
ပြောင်းသွားပါပြီ။

အခုဆိုရင် သူ့မမှာ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အစ်မကြီး
တစ်ယောက် ရှိခဲ့ပြီ။

အကျိုးပေးနည်းရှာပြီး မိဘရင်းတွေ ရှိပါလျက် တစ်
သက်လုံး ခွဲခွာပြီး နေခဲ့ရတဲ့ မမမြိုင်လေးအတွက် တုန် ရင်ထဲ
မကောင်းပါ။

မာမို့ရဲ့ အချစ်တွေ အားလုံး တုန်တုန် တစ်ယောက်
ထဲ စုပြုံရရှိထားခဲ့တာ တစ်သက်လုံးပဲလေ။

အခုတော့ မမဘဝ ကြည်နူးပြည့်စုံပါစေတော့။

မမရဲ့ အချစ်ကိုလည်း မလှရက်တော့ပါ။

အချစ်ဆိုတာ လူယူလို့ ရကောင်းတဲ့အရာလည်း
မဟုတ်ပါ။ ကိုကြယ်ရောင် မမကို ချစ်တာပဲ ဝမ်းသာပေး
လိုက်တော့မည်။

အိမ်ထဲတုန်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကားနား လိုက်
ပို့ရင်း မျက်လုံးအိမ်မှာ မျက်ရည်တို့ အိုင်ဖွဲ့နေရလေသည်။

“ညီမလေး... တာတာ”
တုန်တုန်က မြိုင်လေးလက်ကို တချက်ဖျစ်ညှစ်
လိုက်သည်။

“အစ်ကိုကြီးနော်၊ ကားကို တောင်ဒဂုံရောက်အောင်
ဖြောင့်ဖြောင့်မောင်းသွား”

“ဟ... ဖြောင့်ဖြောင့် မမောင်းလို့ ငါက မြွေလိမ်
မြွေကောက် မောင်းရမှာလား”

“မမရေ... ဒီလူကြီးကို သိပ်ပြီး စိတ်ချမထားနဲ့နော်”

“ဟာ... ဒီကောင်မလေး”

ကားအနီးမှာ ရယ်သံတွေ နှုတ်ဆက်သံတွေ ညှစ်
ပျံ့လွင့်နေ၏။ ပြီးလျှင် ကြယ်ရောင်တို့ ကားလေးက ထွက်ခွာ
သွားပါသည်။

တအောင့်ကြာအောင် တိတ်တဆိတ် မောင်းလာပြီး
လျှင် ကြယ်ရောင်က တုန်တုန်ထင်တဲ့အတိုင်း လမ်း ရှင်းရှင်း
တစ်နေရာမှာ ကားကို ဘေးကပ်ရပ်လိုက်ပါသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကြယ်ရောင်”

“တစ်ခုမေ့နေလို့”

မြိုင်လေးက မျက်ခုံးပင့်သွားပြီးလျှင်...

“ဘာမေ့တာလဲ”

“မ... ကို မွေးနေ့လက်ဆောင်မှ မပေးရသေးတာ”

“ညနေဇာ အားကာတို့နဲ့ အတူတူပေးပြီးပြီလေ”

“အဲဒါက သပ်သပ်ပါ၊ မ၊ မသိဘူး”

“နောက်ထပ် ဘာကျန်သေးလို့လဲ”

“လက်ဆောင်အနမ်းလေ”

“အို... မောင်တော်”

ကြယ်ရောင်က မြန်းကနဲ အနားကပ်လာပြီး ခပ် တိုးတိုး
ဆိုသဖြင့် မြိုင် ရှက်စနိုး ပခုံးလေး ကျုံ့သွားမိ၏။

“အခု အားလုံး အဆင်ပြေသွားပြီ မဟုတ်လား၊
မောင်ကို အဖြေပေးတော့လေ”

“အို... ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

ကြယ်ရောင်က မြန်းခနဲ သူမကို ရင်ခွင်ထဲ ခွဲခွဲ
ကာ တင်းတင်းဖက်ထားလိုက်သည်။



* ဆုလေးနွယ်

“ပြောပါ မရယ်၊ မောင် ကြားချင်ပြီ”

ပါးချင်းကပ်ကာ တောင်းဆို၏။

“မောင်ကို ချစ်ပါတယ်ကွယ်”

“မကြားရဘူး။ ထပ်ပြော”

“ချစ်တယ်ဆိုမှ”

“ထပ်ပြော”

“တော်ပြီ”

“ဟား... ဟား... ဟား”

သူ့ရယ်သံက ချိုဖြိုန်ကြည်နူးစွာ ပြန်လွင့်သွား
သလို နှုတ်ခမ်းလေးကိုက်ကာ ပြုံးလိုက်သော မြိုင်ကြော့
အပြုံးမှာလည်း ချိုမြလတ်ဆတ်စွာ ရှက်ရိပ်စွန်းနေရပါ
တော့သည်။

ဆုလေးနွယ်